

Giới thiệu Quân Tử Chọc Phi

Lạc Dã Nhận - nữ chính trong truyện Quân Tử Chọc Phi là một nữ tỳ xuất thân thấp hèn, trừ hình dáng trông cũng không tệ lắm, cùng với việc hầu hạ Nhân Chi bên ngoài thì nàng không có gì nổi bật cả. Nhưng là nàng đã được hoàng thượng nhắm trúng,

Tại sao vị hoàng thượng cao cao tại thượng kia lại thích nàng, còn nói chỉ cần nàng làm hoàng hậu của hắn đây ? Vì nàng hầu hạ tốt ư, lẽ dĩ nhiên phận tỳ nữ phải làm tốt điều này rồi., hay vì chỉ có nàng hắn mới luyện được công phu trên giường, nói đi nói lại nàng cũng không thể hiểu lý do.

Hầu hạ người vốn chính là mệnh lệnh ông trời của nàng, mà ba vị mỹ nữ hắn tuyển chọn vào hậu cung đều có đối tượng trong lòng, nàng dường như nên "Hy sinh cái tôi", thành toàn cho ba cặp tài tử giai nhân này.

Tác giả Lam Cẩm đã khéo léo dựng lên từng tình tiết trong truyện, tạo hình một nàng tỳ nữ đang yêu, cũng tâm tư đó, cũng băn khoăn nhưng cuối cùng lại toàn thành cho cả mình và cả gia chủ. Cùng đọc truyện ngôn tình hấp dẫn này nhé...

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

"Thế này không tốt?" Vị họa sĩ run run rẩy rẩy, lấy âm lượng so với con chuột còn nhỏ hơn hỏi thiếu nữ mập mập trước mắt trông giống như là có thể ép ra mỡ.

"Có cái gì không tốt?" Nếu là trên đời này mập mập cũng có bảng xếp hạng, khẳng định tiểu thư mập mập này có thể vinh danh trên bảng xếp hạng trước mấy tên thiếu nữ khác.

Phó Ngọc Tinh hừ lạnh một tiếng "Bảo người vẽ người liền vẽ, vẽ ta nhìn càng gầy càng tốt, càng xinh đẹp càng tốt, biết không?"

Nàng vừa ra lệnh, vừa ồ ồ làm dáng trước mặt họa sĩ, ý đồ bày ra tư thế mê hoặc lòng người, chỉ là xem ra họa sĩ tựa như có lẽ đã bị mê hoặc đến mức cực kỳ muốn ối rồi.

"Tốt thì tốt. . . . ." Họa sĩ chần chờ nhìn Phó Ngọc Tinh, không biết nói ra thế nào.

"Vậy thì vẽ đi! Còn do dự cái gì?" Phó Ngọc Tinh nóng nảy kêu lên.

"Này. . . . . Hào hảo hảo. . . . ." Họa sĩ điên cuồng gật đầu, hoàn toàn bày ra phản ứng trong ngoài bất nhất (trong ngoài không thống nhất) . "Ta hiện tại liền vẽ! Ta hiện tại liền vẽ!"

Trời ơi! Nàng không biết đây là một việc rất gian khổ, nhiệm vụ rất khó khăn sao? Rõ ràng mập có thể so với heo mẹ, còn bắt hắn vẽ càng gầy càng tốt, càng xinh đẹp càng tốt!

Vậy hắn trực tiếp vẽ nữ nhân trong tường tượng còn tốt hơn, cần gì tới nơi này nhìn nàng để vẽ, làm mất hết khẩu vị?

"Người không phải nói là muốn vẽ hả? Vậy sao còn giống như đầu gối đứng ở nơi đó làm cái gì?" Phó Ngọc Tinh nhìn thấy họa sĩ chậm chạp không động bút, lại bắt đầu nổi dóa.

"Ta. . . . ." Họa sĩ ngẩn người, rốt cuộc tìm ra một lý do rất tốt. "Là như vậy, bình thường thời điểm ta đang vẽ tranh đều muốn có nhiều người đến xem ta vẽ, hơn nữa đều phải là nữ. Thói quen lạ hơn là ta sẽ không nhìn vào bức tranh hội họa, bởi vì ta đã đem bóng dáng của bức tranh khắc vào trong đầu rồi. Hiện tại chỉ có thể nhìn tiểu thư mà bên cạnh không có nữ nhân khác đến xem ta vẽ tranh, ta thật sự là vẽ không được. . . . ." Họa sĩ mặt lộ vẻ khó khăn.

"Còn có chuyện kỳ quái như thế sao. . . . . Ta tại sao không có nghe nói?" Phó Ngọc Tinh buồn bực nhìn họa sĩ trước mắt.

Họa sĩ cười gượng hai tiếng. Nói nhảm, nàng dĩ nhiên không có nghe nói qua. Hắn cũng là vừa mới nghĩ ra được, nàng sao có thể nghe nói đến chuyện này?

"Được rồi, dù sao trong nhà nhiều nô tỳ như vậy, ta sẽ gọi toàn bộ các nàng ra xem người vẽ tranh, như vậy người hài lòng chưa?" Phó Ngọc Tinh rầu rĩ liếc họa sĩ một cái. Bởi vì muốn họa sĩ vẽ ra bức họa xinh đẹp nhất, để cho nàng trúng tuyển, trở thành tứ đại mỹ nhân được đưa vào nội cung, cho nên không thể làm gì khác hơn là làm theo lời họa sĩ.

"Làm phiền đại tiểu thư rồi." Họa sĩ lễ độ vái chào nàng, trong lòng thì cười thầm. Rốt cuộc hắn đã tránh được một kiếp. . . . . Thật sự là quá tốt!

"Tại sao lại đi xem người vẽ tranh?" Lạc Dã Nhận nghi ngờ nhìn Tiểu Linh ở một bên. "Hơn nữa còn muốn toàn bộ chúng ta đi vào trong?"

Đại tiểu thư là có dụng ý gì? Muốn bồi dưỡng hơi thở văn nghệ cho họ sao? Một người cho tới bây giờ cũng chưa có hơi thở văn nghệ như tiểu thư lại muốn những hạ nhân như bọn họ có hơi thở văn nghệ sao? Rất quái lạ!

"Ta cũng không biết. . . . . Đi là được rồi, tiểu Lạc." Tiểu Linh kéo nàng đi vào trong sảnh, cũng không quên nhắc nhở nàng sau khi đi vào trong phòng cũng đừng nói thêm nữa.

"Được được được." Sau khi đi vào phòng khách, Lạc Dã Nhận lập tức cảm miệng.

Chỉ là mặc dù nàng ngoan ngoãn cảm miệng đứng ở chôn chân ở bên ngoài, nhưng vẫn lọt vào đôi mắt tinh tường của họa sĩ.

"Ngươi, đi vào một chút."

"Ta?" Lạc Dã Nhận chỉ chớp mũi mình, nhìn xung quanh. "Ta không có nói chuyện, tại sao muốn ta đi vào?" Trời ạ, không phải tiểu thư muốn chinh nàng chứ?

"Mau tới là được. Tiểu thư, ta muốn nàng đứng ở bên cạnh ta, nhìn ta vẽ tranh, như vậy ta sẽ có linh cảm, không thành vấn đề chứ?" Họa sĩ rất có lễ phép trung cầu ý kiến Phó Ngọc Tinh.

"Không thành vấn đề, không thành vấn đề." Đến mức độ này, Phó Ngọc Tinh đâu còn quản được nhiều như vậy, bất luận cái gì đều nói tốt là được.

"A?" Không có bị chinh? Lạc Dã Nhận kinh ngạc trừng lớn mắt đẹp, khó mà tin được số phận mình sẽ tốt như thế.

"Mau tới đây!" Họa sĩ hưng phấn nhìn Lạc Dã Nhận, hai mắt tỏa sáng lấp lánh giống như đột nhiên phát hiện ra người cứu thế.

Hắc hắc, hiện tại hẳn sẽ không sợ không vẽ được nữa —— bên cạnh không phải là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành sao? Ngay cả tượng tượng cũng không cần, thật tốt quá!

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nhận nhìn họa sĩ vẽ tranh, cảm thấy nữ nhân trong tranh kia giống như rất quen mặt, giống như là. . . . người mỗi ngày nàng nhìn thấy một lần trong gương.

"Ngậm miệng lại." Họa sĩ liếc ân nhân cứu mạng của hắn một cái.

"Nhưng là. . . . ." Lạc Dã Nhận vẫn cảm thấy rất kỳ quái. Rõ ràng là vẽ tiểu thư, nhưng cô nương trong bức tranh nhìn không giống tiểu thư chút nào mà trông rất giống nàng. Là nàng nhìn lầm rồi sao?

"Không có nhưng nhị gì hết. Ngậm miệng lại." Họa sĩ nghiêm nghị nói.

"Nhưng là. . . . ." Người trong tranh nhìn rất giống nàng? Hơn nữa hình như càng lúc càng giống nàng, càng lúc càng giống nàng. . . . .

"Họa sĩ bảo ngươi ngậm miệng lại sao ngươi còn mở miệng, âm ỹ cái gì?" Phó Ngọc Tinh hướng trên người Lạc Dã Nhận rống như sư tử hà đông

Lần này Lạc Dã Nhận không thể làm gì khác hơn là cái gì cũng không hỏi, miễn cho bị tiểu thư đánh vào mông, nàng sẽ chịu không nổi ha.

"Tại sao ta cảm thấy được bức tranh này vẽ không giống ta?" Phó Ngọc Tinh cảm bức tranh họa sĩ vừa vẽ xong, cẩn thận nghiên cứu kỹ càng.

"Không biết a! Nữ nhân trong bức họa kia vừa xinh đẹp vừa gầy, làm sao không giống đại tiểu thư đây?" Họa sĩ mở mắt nói mò, công lực đã từ bình thường nhanh chóng thăng cấp đến trình độ hòa lực.

"Có thật không?" Phó Ngọc Tinh nhìn cô gái tuyệt mỹ xuất trần trong tranh, mặc dù vẫn còn rất hồ nghi, nhưng mà bị thổi phồng hết sức, khiến cho lòng nàng lảng lảng, cũng không có suy nghĩ tiếp đến tốt cùng là thực hay là giả.

Vừa vui mừng lại đưa mắt nhìn một lát, đột nhiên nàng mở miệng, "Nhưng là, ta cảm thấy người trong tranh nhìn rất quen mặt nha, không biết đã nhìn thấy ở đâu. . . ."

"Bởi vì chính là tiểu thư a, cho nên mỗi lần soi gương ngươi đều nhìn thấy." Ông trời, trong vòng một ngày hắn nói láo nhiều như vậy, chẳng lẽ sẽ bị Diêm Vương phái người tới bắt sao?

"Nói cũng phải." Phó Ngọc Tinh lại bắt đầu dương dương đắc ý. "Cảm ơn ngươi. Ngươi có thể đi xuống lĩnh thưởng!"

A, nếu là cảm bức tranh này đi tham gia tuyển chọn, thì nàng nhất định sẽ là một trong Tứ đại mỹ nhân, rồi! Lúc này nàng nhất định phải làm hoàng hậu rồi!

"Thật tốt quá! Thật tốt quá!" Phó Ngọc Tinh hươ tay múa chân hoan hô, đối với việc mình được ưu ái chọn vào cung cảm thấy vô cùng đắc ý vui vẻ.

"Đúng vậy a, thật sự là quá tốt rồi. Chúc mừng đại tiểu thư, chúc mừng đại tiểu thư." Ở bên cạnh Phó Ngọc Tinh, nô tỳ đều phải huấn luyện cảm giác thăng bằng của mình, bởi vì mỗi khi Phó Ngọc Tinh quá mức kích động sẽ tạo thành một hồi chấn động giữa bầu trời, muốn sinh tồn không đến nỗi ngã trái ngã phải.

"Đã nói ta là đệ nhất thiên hạ mỹ nhân mà! Ha ha ha ha ha. . . . ." Phó Ngọc Tinh lấy gương soi mình, càng soi càng đắc ý. "Ta rất xinh đẹp sao? Rất đẹp có đúng hay không?" Nàng đã túm một nô tỳ, mặt mong đợi hỏi.

"Đúng đúng đúng." Nô tỳ Giáp dùng sức gật đầu một cái, sau đó mặt ngượng ngịu theo sát Phó Ngọc Tinh nói: "Tiểu thư, thật xin lỗi, đột nhiên bụng nô tỳ có một chút không thoải mái, muốn lui xuống trước."

"Được được được, mau đi ra, mau đi ra." Phó Ngọc Tinh tâm tình đang tốt, đầu còn so đo nhiều như vậy. "Ta thật sự là rất xinh đẹp rồi, người nói có đúng hay không?"

Lúc này đổi lại là nô tỳ Ất nói nàng ta muốn nôn mửa, phải rời khỏi phòng một chút.

"Kỳ quái, các người là thế nào, ai cũng không ổn như vậy? Tại sao ai cũng đều đang bị bệnh, không giống ta khỏe mạnh thế này?" Phó Ngọc Tinh khẽ nhủ mầy. "Thôi, bản tiểu thư hiện tại tâm tình vừa đúng lúc, cũng không so đo với các người. Các người còn có ai không thoải mái?"

Bên trong phòng, nô tỳ người nhìn ta, ta nhìn người, rồi sau đó đặc biệt cùng một ý chí, chậm chạp mà đem tay giờ lên cao cao.

"Tất cả đều không thoải mái? Tại sao? Chẳng lẽ ăn gì bị đau bụng sao? !" Phó Ngọc Tinh lông mày dầy tựa như sâu róm nhăn chặt hơn. "Vậy tất cả đều đi xuống đi! Để mình ta ở nơi này soi gương cho thỏa nguyện!"

"Làm sao lại chạy nhanh như vậy?" Đang lúc đi qua cửa phòng của Phó Ngọc Tinh, Lạc Dã Nhận cảm nhận được một hồi chấn động trời đất, buồn bực hỏi mấy nô tỳ từ bên trong trốn ra. "Xảy ra chuyện gì? Cần ta giúp một tay sao?"

"Không cần, không cần. . . . ." Một đám nô tỳ vội vàng kéo Lạc Dã Nhận thiếu chút nữa tự động chịu chạy đi. "Tiểu Lạc, chó dại đột, mau mau theo chúng ta tới đây!"

"Nhưng là. . . . ." Lạc Dã Nhận còn muốn đi thăm dò tình hình tai nạn. "Địa chấn lúc rất nghiêm trọng, các người không sợ chút nữa phòng ốc sẽ sụp đổ sao?"

"Sẽ không á! Chỉ cần tiểu thư không nhảy, phòng ốc cũng sẽ không sụp đổ. Yên tâm đi." Nô tỳ giáp giải thích cho nàng.

"À? Tiểu thư không nhảy?" Lạc Dã Nhận lập tức hiểu. "Là đại tiểu thư sao?" Nàng biết đại tiểu thư thường thường sẽ tạo thành chấn động, chỉ là lần này không phải quá nghiêm trọng chứ?

"Nếu không còn có ai?" Nô tỳ ất liếc xéo nàng một cái, trách cứ nàng hậu tri hậu giác, rồi giải thích nguyên nhân bên trong: "Đại tiểu thư đang cao hứng nàng đã trúng cử Tứ đại mỹ nhân năm nay, muốn vào cung đi hầu hạ hoàng thượng."

"À." Lạc Dã Nhận dùng sức gật đầu một cái. "Ta hiểu rồi. . . . ." Nàng dùng một chút, lại đột nhiên giống như nhớ tới cái gì nói: "Nhưng mà các người không cảm thấy có vấn đề rất lớn sao? Tiểu thư. . . . . Ách. . . . ." Nàng mặt lộ vẻ khó khăn.

"Nàng ấy tự đại như vậy lại thích chinh người, nên cho nàngta một bài học a! Để cho mộng đẹp của nàng vỡ tan tành cũng rất tốt." Một đám nô tỳ không có lòng thương hại.

"Ách. . . . . Ta lại cảm thấy, nếu như nàng thật sự giám cân thành công, nói không chừng cũng là một mỹ nữ. . . . ." Lạc Dã Nhận thì thảo mà nói ra.

Chỉ là nàng cũng không dám nói muốn tiểu thư giảm cân á..., thích chỗ mồi vào chuyện người khác kết quả rất có thể bị bắt đi đánh dữ dội, vì không muốn bị đánh, nàng vẫn nên đóng chặt miệng một chút, yên lặng theo dõi biến hóa thôi.

Dận Lệ mặc long bào, cả người phát ra khí thế phi phàm tôn quý, hần ngưng mắt nhìn danh sách trên tay, môi mỏng chậm rãi động lại nụ cười.

"Mai Phụng Tuyết, Hoa Nhan Hi, Hình Y Thảo, Phó Ngọc Tinh? Các người thật sự sẽ chọn, tuyển được, nhưng đều không phải là người trong mộng của trẫm."

"À?" Thần tử phụ trách chọn phi vội vàng quỳ xuống, mặt khủng hoảng nói: "Vi thần sẽ chọn lại từ đầu."

"Cũng không cần." Dận Lệ khẽ dao động khoát tay, môi mỏng ngưng tụ nụ cười cao thâm khó lường. "Bên trong này có ba nữ nhân, mặc dù không là đối tượng của trẫm, nhưng vẫn là cùng trẫm có quan hệ. Mà một người khác, mặc dù không hợp, cũng là người trẫm chân chính muốn."

"À?" Hạ thần phụ trách chọn phi không hiểu ra sao ngưng mắt nhìn Dận Lệ. "Ý của Hoàng thượng là gì?"

"Vậy bốn nữ nhân này thôi." Bên môi Dận Lệ hiện ra nụ cười quỷ quyệt, không giải thích gì cho thần tử của hần. "Không có việc gì trước hết lui ra đi."

Chuyện kể tiếp vừa vặn rồi, hần muốn cái trang đi tuần, ngao du bốn biển, xem ba huynh đệ của mình làm thế nào giải quyết việc ba nữ nhân có tên trên bảng. Sau khi chơi đã, hần sẽ trở về gặp nữ nhân chính là định mệnh của mình.

Trong ngự hoa viên, một đám nữ nhân nhìn khoan thai cao quý lại ưu nhã vô cùng, nhưng hiện tại lại tùy tiện gây ầm ĩ, chỉ kém không có xoay tay cùng lao vào đánh nhau.

Nguyên nhân họ gây gỗ chỉ có một

Hoàng thượng lại không thấy nữa!

"Người lại để mất hoàng thượng!" Vu mỹ nhân chỉ vào chóp mũi Triệu Tiệp Dur trách mắng.

"Ai nói, là người!" Triệu Tiệp Dur không chịu yếu thế chỉ trở lại. "Là người để mất hoàng thượng! Nếu hoàng thượng ở chỗ của ta, ta sẽ không để mất Người!"

"Vấn đề là hoàng thượng cũng không có tới chỗ của ta a!" Vu mỹ nhân bị phẫn, càng nghĩ càng tức. "Đều là người, là người đoạt đi hoàng thượng, sau đó lại không nắm chặt tâm hoàng thượng!" Nàng chỉ mũi nhọn vào Lý Chiêu Dung, phẫn hận mắng.

"Tất cả đều do người, cái đồ hồ ly tinh này! Có ý ở thời điểm ta cùng hoàng thượng thân thiết, chạy tới chia rẽ chúng ta, hại hoàng thượng mất hứng rồi đi!" Lý Chiêu Dung cực kỳ tức giận liếc nhìn Quách Chiêu Nghi.

"Người dám nói ta là hồ ly tinh?" Quách Chiêu Nghi tức giận, bắt đầu lôi kéo tóc Lý Chiêu Dung.

"A, thật xin lỗi, người so với hồ ly tinh còn hạ lưu hơn!" Lý Chiêu Dung căm tức vùng đôi bàn tay trắng như phấn đánh lại. "Đều là người!"

"Đều là các người!" Những nữ nhân khác cũng nổi giận, cùng nhau gia nhập chiến trường, trong nháy mắt đánh cho chẳng phân biệt được ta người, vô cùng bạo lực.

"Ách. . . . ." Một bên thái giám, cung nữ thấy loại cảnh tượng sôi nổi này, cũng không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể bàng quan thôi. Những nữ nhân của hoàng thượng chính là như vậy, không chỉ thích tranh giành tình nhân, còn thích trách cứ lẫn nhau, nhìn cũng phiền chết rồi!

Mà hoàng thượng giống như không có đặc biệt thích ai trong số họ, phong lưu không ngừng kết quả là số lần họ gây gỗ đánh nhau cũng sẽ tăng thêm. Đợi sau khi hoàng thượng cái trang đi tuần trở về nữa, số người đánh nhau nhất định sẽ tăng thêm rất nhiều.

Lạc Dã Nhạn yên lặng theo dõi xem đến tột cùng Phó Ngọc Tinh có biến hóa thay đổi gì đây?

Đúng vậy, Phó Ngọc Tinh xác thực có biến, cũng chỉ là càng lúc càng phát triển chiều ngang, vậy không bằng không cần thay đổi thì tốt hơn.

Nàng là rất muốn phát biểu tiếng nói chính nghĩa cùng Phó Ngọc Tinh, vấn đề là, nàng chẳng qua cũng chỉ là một tỷ nữ nho nhỏ tầm thường, tỷ nữ làm việc gì sai sẽ bị mắng xối xả, nào dám mở miệng nói gì? Sau khi nàng nói, kết quả không chết mới là lạ. Ngày ngày nàng mang theo loại tâm tình ẩn nhẫn không nói này, cho đến khi quan binh do hoàng thượng phái tới đón mỹ nhân rốt cuộc đã đi đến Phó gia ——

"Vị nào là Phó Ngọc Tinh Phó cô nương?" Phía trước quan binh đón Phó Ngọc Tinh lớn giọng thăm hỏi.

Từ bên trong ra ngoài, đầu tiên là tiếng trống vang nho nhỏ bình thường, sau đó càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, lớn như giống như tiếng sấm ầm ầm. Đột nhiên, tiếng sấm dừng lại, một nữ nhân mập hung phẫn ở trước mặt bọn họ đứng nghiêm ngay ngắn.

"Ta chính là Phó Ngọc Tinh!"

"Người? !" Quan binh nhìn nữ nhân trước mắt mập như con heo. . . . . Không! Heo còn chưa đủ để hình dung nàng mập, phải nói mập như voi! Nói tóm lại, tất cả bọn họ đều tròn trĩnh mất.

"Thế nào? Nhìn thấy ta rất xinh đẹp, cho nên các người cũng bị hù sợ sao?" Phó Ngọc Tinh ở trước mặt bọn hần ông ọ làm dáng.

"Ách. . . . ." Quan binh mỗi một người đều không nhận được nôn mửa. "Người. . . . . Nàng. . . . ." Mỗi người nhìn nữ nhân trong bức họa một chút, lại nhìn nhìn nàng, căn bản là không giống. "Coi như đem người biến thành hai nửa, người cũng không giống người a!"

"Các người nói gì?" Phó Ngọc Tinh sắc mặt đại biến, tròn mắt tại chỗ, thật muốn ném từng quan binh trước mắt qua vai.

"Người không phải là Phó Ngọc Tinh! Nói mau, Phó Ngọc Tinh ở đâu?" Quan binh chính là quan binh, chỉ nghe cấp trên ra lệnh làm việc, cùng chủ tử Phó gia và nô tì bất đồng.

"Ta chính là Phó Ngọc Tinh, Phó Ngọc Tinh chính là ta, các người là muốn như thế nào? Mau dẫn ta đi theo!" Phó Ngọc Tinh bị nghi ngờ càng phát hỏa, thì ra là còn có mấy phần kiêng kỵ người trước mắt là quan binh, sau lại nghĩ đến mình sắp sửa gả cho hoàng thượng, liền cho là phù hợp càng lớn tiếng.

"Chúng ta mang người đi để làm gì? Phó Ngọc Tinh rốt cuộc là ai? Không cần chơi cùng chúng ta loại trò chơi nhảm chán này, nếu không chúng ta trở về không cách nào giao phó, liền hỏi tội người!" Quan binh lửa giận cũng dâng lên. Mỹ nữ hóa mập nữ? Cái gì đây!

"Ta rõ ràng chính là Phó Ngọc Tinh nha!" Từ nhỏ ăn sung mặc sướng Phó Ngọc Tinh rốt cuộc không nhận được ra tay đầy quan binh trước mắt một chút, trước mặt quan binh bình bại như núi đổ. "Mau mang ta về, ta muốn hầu hạ hoàng thượng thật tốt!"

"Ai muốn dẫn người trở về à? Nếu dẫn người trở về, sợ rằng hoàng thượng vừa nhìn thấy người liền băng hà rồi." Quan binh sau khi đứng dậy, bắt đầu cùng nàng đẩy nhau.

Một mình Phó Ngọc Tinh cùng người của đối phương đẩy đánh một chút, huyên não không thể tách rời.

Một bên nô bộc mắt thấy tình huống không đúng, vội vàng ra mặt khuyên can, chỉ là chẳng những không có khuyên được, ngược lại còn bị cuốn vào cuộc chiến, người tranh đấu càng lớn.

"Phó Ngọc Tinh đâu?" Quan binh gấp hỏi.

"Đã nói với người ta chính là Phó Ngọc Tinh a!" Phó Ngọc Tinh trả lời.

"Mau giao Phó Ngọc Tinh ra đây!" Quan binh ắt kêu.

"Tiểu thư nhà chúng ta chính là Phó Ngọc Tinh a!" Bị cuốn vào chiến cuộc vô tội nô tỳ gấp nói.

"Phó Ngọc Tinh đâu?" Quan binh Bính nú lấy cổ áo nữ nhân trước mắt, sau khi nhìn rõ mặt mũi của nàng, đột nhiên kêu khê một tiếng. "A ——"

"À?" Chẳng biết tại sao tiến lên phía trước khuyên can, kết quả cũng bị cuốn vào thị phi, Lạc Dã Nhạn xoay mình cả kinh, màng nhĩ kém chút nữa bị phá vỡ. "Làm sao vậy?"

"Người người người. . . . . Người cùng nữ nhân trong tranh dáng dấp giống nhau như đúc!" Quan binh Bính nú lấy Lạc Dã Nhạn từ trong đoàn người đánh nhau nhảy ra.

"Người chính là Phó Ngọc Tinh!"

"Ta không phải Phó Ngọc Tinh! Ta là Lạc Dã Nhạn, chỉ là tỷ nữ nhỏ nhỏ, tất cả mọi người gọi ta tiểu Lạc." Lạc Dã Nhạn vừa sửa sang lại y phục của mình, vừa giải thích.

"Thế nhưng nữ nhân trong bức tranh nhìn hình dáng giống người như đúc." Quan binh Bính hướng về phía những quan binh khác nói. "Các người nói đi?"

"Đúng vậy đúng vậy, đúng là rất giống." Những quan binh khác gật đầu như giả vờ.

"Nào có giống, đây rõ ràng chính là ta!" Phó Ngọc Tinh cũng nhảy ra, tức giận chỉ vào nữ nhân được vẽ trong tranh.

"Các người nói xem nữ nhân này giống ai?" Quan binh liếc mắt nhìn đám người hầu nói " Nếu các người không nói thật, liền đem toàn bộ các người kéo đi giết".

"Ách. . . . ." Mặc dù tiểu thư rất hung dữ sẽ đánh người, nhưng không đến nỗi đập chết người; thế nhưng đám quan binh xem ra giống như là sẽ đem mỗi một người bọn họ đều kéo đi chém. . . . .

Bởi vì không muốn chết, bọn họ không thể làm gì khác hơn là phải xin lỗi đại tiểu thư rồi.

"Trông giống nàng!" Mọi người tay nâng lên rồi rít chỉ hướng Lạc Dã Nhạn, vốn là cảm thấy khuôn mặt nữ nhân trong bức tranh rất giống Dã Nhạn, Lạc Dã Nhạn cũng bị hù sợ.

"Tất cả mọi người đều nói là nàng, lần này người cũng không còn gì nói chứ? Người nên đi tìm đại phu xem mắt một chút rồi! Đi thôi!" Thủ lĩnh quan binh cười một tiếng với Phó Ngọc Tinh, sau đó muốn những quan binh khác dẫn Lạc Dã Nhạn đi.

"Ai nói giống nàng ta, rõ ràng chính là ta! Trở lại! Các người trở lại cho ta. . . . ." Phó Ngọc Tinh thật sự điên cuồng chạy theo sau lưng quan binh, chỉ là một con voi rất khó chạy trốn so một đám con báo nhanh chóng, cho nên nàng chỉ có thể nhìn những quan binh kia mang theo Lạc Dã Nhạn càng chạy càng xa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

"Nói với các người, ta thật sự không phải là Phó Ngọc Tinh!" Lạc Dã Nhận vừa bị quan binh mang đi, vừa cố gắng muốn giải thích thân phận chân chính của nàng. "Đã nói với các người ta tên là Lạc Dã Nhận, là tỷ nữ Phó gia, tiểu thư nhà chúng ta mới là Phó Ngọc Tinh. . . . ."

"Mặc kệ! Người với cô gái trong bức tranh có khuôn mặt giống nhau như đúc, cho nên chính là người rồi." Quan binh gấp kiên quyết nói. "Chúng ta cũng không muốn mang theo một con voi trở về phục mệnh, nếu không không phải hoàng thượng bị con voi xấu xí kia hù đến chết thì chính là chúng ta sẽ bị hoàng thượng bắt đi xử trảm. . . . . Chúng ta cũng không muốn rơi vào kết quả đầu lia khỏi thân."

"Ta hiểu các người rất vất vả." Lạc Dã Nhận thở gấp. "Nhưng mà ta thật sự không phải là Phó Ngọc Tinh, các người dẫn ta trở về không phải là lừa gạt hoàng thượng sao?"

"Ai da, tên không quan trọng á! Hoàng thượng là ngủ cùng nữ nhân không phải là ngủ cùng tên!" Quan binh ách dứt lời, phát hiện lời mình nói tựa hồ không nho nhả, vội vàng che miệng.

"Ngủ?" Lạc Dã Nhận nháy mắt sáng ngời, không biết hẳn đang nói gì. "Người có ý gì, ta nghe không hiểu?"

"Nghe không hiểu càng tốt, nghe không hiểu càng tốt." Quan binh ách vỗ vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. "Đừng hỏi nhiều như vậy, chúng ta còn phải đưa người đi tập hợp cùng ba vị mỹ nhân khác, sau đó cùng đưa các người cùng tiến cung!"

"Nhưng mà. . . . ." Lạc Dã Nhận vẫn cảm thấy vấn đề thân phận rất nghiêm trọng, nàng cần phải giải thích rõ.

"Được rồi, trước hết người theo chúng ta trở về, có muốn giải thích gì chờ gặp hoàng thượng người hãy giải thích, như vậy có được hay không?"

Một đám quan binh thấy nàng không ngừng muốn giải thích như vậy cũng không phải là biện pháp, trước hết nghĩ phương pháp để cho nàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Nhưng là, hiện tại rõ ràng các người có thể thả ta trở về trước a." Lạc Dã Nhận còn không buông tha nói.

"Trước hết để cho hoàng thượng gặp người rồi chờ người định đoạt. Cô nương, người cũng không cần làm khó chúng ta, có được hay không?" Đám nam tử nghiêm túc ngược lại cầu xin nàng.

"A. . . . ." Lạc Dã Nhận tâm mềm nào có biện pháp chống lại chiêu này của quan binh, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn gật đầu. "Được rồi, ta cùng các người trở về. Nhưng xin các người không nên gọi ta Phó Ngọc Tinh, bởi vì ta thật sự không phải là Phó Ngọc Tinh. Các người có thể gọi ta là tiểu Lạc, có được hay không?"

"Được được được." Quan binh nhất trí gật đầu.

Chỉ cần nàng chịu theo chân bọn họ đi, không cần nói loạn phải về, bọn họ cái gì cũng theo bà cô là nàng!

"Các người chính là ba mỹ nhân muốn vào cung gả cho hoàng thượng sao?" Lạc Dã Nhận thấy trước mặt là những tuyệt thế đại mỹ nhân, kinh ngạc trừng lớn đôi mắt trong suốt.

"Ách. . . . ." Mai Phụng Tuyết dừng một chút. "Thành thật mà nói, ta không phải. Trên thực tế, ta là muốn thỉnh tội cùng hoàng thượng. Căn bản ta cũng không muốn gả cho hoàng thượng. . . . ."

"Ta cũng thế." Hoa Nhan Hi buông trán xuống. "Ta cũng vậy không muốn gả cho hoàng thượng. Ta. . . . . Ta đã có tướng công rồi."

"Ta cũng thế." Ngay cả Hình Y Thảo cũng gật đầu. "Ta đã có người yêu sâu đậm rồi, không thể gả cho hoàng thượng."

"À?" Lạc Dã Nhận không nghĩ tới mình sẽ nghe được những câu trả lời như thế, kinh ngạc trừng lớn đôi mắt: "Các người cũng không muốn gả cho hoàng thượng?"

"Đúng vậy. . . . . Ngay cả người cũng sẽ không như vậy chứ? Người cũng có người yêu sao?" Mai Phụng Tuyết kinh ngạc ngưng mắt nhìn Lạc Dã Nhận, trong lòng bắt đầu thương tiếc cho số mạng đáng thương của hoàng thượng.

Thật vất vả chọn Tứ đại mỹ nhân, cứ nhiên bốn nữ nhân đều không muốn gả cho hắn. . . . . Số mạng hoàng thượng không phải éo le thì là cái gì?

"Ta cũng không muốn gả cho hoàng thượng, nhưng mà nguyên nhân không giống với các người." Lạc Dã Nhận khoát khoát tay, giải thích thật nhanh: "Chuyện là thế này, mỹ nhân hoàng thượng tuyển chọn là Phó Ngọc Tinh, nhưng bức vẽ Phó Ngọc Tinh cùng Phó Ngọc Tinh chân chính là hai người khác nhau, quan gia bọn họ nói đáng đáp ta cùng bức vẽ Phó Ngọc Tinh giống nhau, cho nên liền bắt ta. Trên thực tế ta tên là Lạc Dã Nhận, căn bản không phải là Phó Ngọc Tinh, cho nên ta không thể gả cho hoàng thượng."

"A?" Bà cô gái nghe được đều sửng sốt.

"Lời ta nói rất khó hiểu sao?" Lạc Dã Nhận thấy vẻ mặt nghi ngờ của ba cô gái, cũng nổi lên nghi ngờ đối với đoạn văn mình vừa nói.

"Ta chỉ biết người tên là Lạc Dã Nhận." Mai Phụng Tuyết nói thật.

"Ta cũng vậy chỉ biết là người tên là Lạc Dã Nhận." Hoa Nhan Hi mặt bối rối. "Nhưng mà, đến tột cùng người có phải là Phó Ngọc Tinh hay không?"

"Ta cũng có nghi ngờ như thế. Tại sao người có hai tên đây?" Trong con mắt sáng long lanh của Hình Y Thảo tràn đầy hoang mang.

"Ách, dù sao ta tên là Lạc Dã Nhận, không phải là Phó Ngọc Tinh. Còn nữa, bởi vì ta không phải Phó Ngọc Tinh, mà là Lạc Dã Nhận, cho nên ta không thể gả cho hoàng thượng." Lạc Dã Nhận lời ít mà ý nhiều, vài ba lời thoải mái chuyển qua.

"À? Nguyên nhân của người chỉ đơn giản như vậy?" Nghe thấy lý do Lạc Dã Nhận không muốn gả cho hoàng thượng so với lý do bản thân không muốn gả cho hoàng thượng thật là gấp sự phụ, Mai Phụng Tuyết kinh ngạc mở to mắt đẹp.

"Nguyên nhân này rất đơn giản sao? Ta cảm thấy đây là một chuyện rất trọng đại. . . . . Hoàng thượng nếu là phát hiện ta không phải Phó Ngọc Tinh làm thế nào?" Lạc Dã Nhận thấy đây rõ ràng chính là tội khi quân.

"Phó Ngọc Tinh chỉ là một cái tên nha, hoàng thượng có thích người hay không lại là một chuyện khác a, trước hết để cho hoàng thượng nhìn thấy người hãy nói, hiện tại đừng nói không muốn gả cho hoàng thượng." Hoa Nhan Hi dịu dàng khuyên.

"Nhưng các người cũng không không muốn gả cho hoàng thượng đó thôi?" Lạc Dã Nhận đem vấn đề ném cho ba nữ nhân khác.

"Chúng ta là bởi vì có. . . . . Ai!" Hình Y Thảo thân thiện lời kéo Lạc Dã Nhận. "Ta nói, người vẫn là tâm thân xử nữ chứ?"

"A?" Lạc Dã Nhận căn bản cũng không biết Hình Y Thảo đang nói cái gì.

"Sẽ không hiểu ra sao liền chứng tỏ thật không biết." Hình Y Thảo cao hứng gật đầu. "Vậy rất tốt, xem ra ba người chúng ta phải nhờ vào người giúp năn nỉ hoàng thượng đặc xá tội của chúng ta."

"Cái gì?" Lạc Dã Nhận trừng lớn đôi mắt đẹp. Nàng vì sao càng nghe càng không hiểu?

"Yên tâm, có phải Phó Ngọc Tinh hay không cũng không phải vấn đề, vấn đề là người có thể khiến hoàng thượng yêu người hay không!" Hình Y Thảo cười đến cực kỳ kiêu diễm.

"À?" Đây là cách nói gì? Lạc Dã Nhận phát hiện ba nữ nhân trước mắt này nếu là đánh đàn cho nàng nghe, nàng khẳng định chính là đàn gây tai trâu rồi, vô luận như thế nào nàng cũng nghe không hiểu!

"Đợi chút, tại sao vừa mới vào cung lại muốn đem chúng ta tách riêng mang đi? Ta thích cùng các nàng ở chung một chỗ. . . . . Đây ——" Lạc Dã Nhận nhìn ba nữ nhân bị mang đi, khẩu trương vẫn kêu to.

Nàng lo lắng cực kỳ —— dĩ nhiên không chỉ là nàng thích cùng các nàng ấy ở chung một chỗ, còn có các nàng cùng nam nhân của họ tình cảm tốt như vậy, ngộ nhờ hoàng thượng biết sẽ rất tức giận, mang các nàng ấy cùng bọn họ đi chém, vậy. . . . . Đó không phải là thật đáng tiếc sao? Vô duyên vô cớ giết chết nhiều tuấn nam mỹ nữ như vậy. . . . . Không không không, không được á!

"Phó cô nương xin đi theo chúng ta." Cung nữ hầu hạ nàng cực kỳ ưu nhã nện bước chân, kéo nàng về phía trước không biết đi tới nơi nào.

"Nhưng mà. . . . ." Lạc Dã Nhận gấp gấp nghĩ muốn tránh thoát, nhưng căn bản không gãy thoát được những nữ nhân đang kéo nàng đi.

"Phó cô nương xin mời đi theo chúng ta, để chúng ta tắm cho cô, sau đó phải nghiệm thân." Cung nữ vẫn là vô cùng bình thản ung dung, một chút cũng không bị sự khẩn trương hề hề của Lạc Dã Nhận khuấy nhiễu.

"Các người tắm cho ta?" Gọi không đúng tên nàng thì thôi đi, còn nói là phải giúp nàng tắm rửa? Nàng mới không cần người khác giúp nàng tắm rửa, nàng cũng có tay mà!

"Đúng vậy, Phó cô nương."

"Này miễn đi." Kỳ quái, những nữ nhân này tại sao có thể cầm lấy tay nàng, làm cho nàng vô luận như thế nào đều gãy không thoát. "Ta nói với các người, chuyện tắm rửa này tự ta làm là được rồi, không cần các người giúp ta."

Tắm rửa còn phải nhờ người khác giúp, điều này thật sự là quá kỳ quái rồi. Nàng cũng không phải là đại tiểu thư gì, nàng chỉ là cô gái nhỏ bình thường mà thôi a.

"Nô tài nhất định phải tắm rửa cho cô nương." Các cung nữ không nói lời nào kéo Lạc Dã Nhận đi thẳng, căn bản không tính toán thả nàng.

"Các người rút cuộc là thế nào? Tại sao ngang ngạnh như vậy? Các người để cho ta tự mình tắm rửa không được sao?" Lạc Dã Nhận thật sự nóng nảy. "Ta nhất định muốn tự mình tắm rửa. . . . . Buông ta ra!"

Mặc cho nàng khàn cả giọng rống lớn, cung nữ vẫn vững vàng kéo nàng, căn bản cũng không để cho nàng có đường trốn chạy.

Không thể động đậy Lạc Dã Nhận cứ như vậy bị bắt đến hồ tắm bên cạnh. Nhìn thấy hồ tắm hơi nước mù mịt mà cả đời nàng chưa từng nhìn qua, đầu tiên là nàng sững sờ nhìn chòng chọc thật lâu, sau đó suy nghĩ đến tình cảnh bản thân, liền bắt đầu kêu la giãy giụa.

"Cũng chỉ là tắm rửa mà thôi, có cần thiết làm cho không chịu nổi như vậy sao?" Đột nhiên, một thanh âm lạnh lạnh trầm thấp mà dồi dào từ tính bay vào trong tai Lạc Dã Nhận.

"A?" Cung nữ từ đầu đến cuối vô cùng ưu nhã, cùng với Lạc Dã Nhận từ đầu tới đuôi đều liếc chết giãy giữa đồng thời kinh ngạc quay đầu lại.

"Hoàng ——" Thanh âm cung nữ sau khi nhìn thấy ánh mắt nam nhân chợt im bặt.

"Ngươi là ai? Không phải ngươi cũng tới giúp ta tắm rửa chứ?" Lạc Dã Nhận mãnh liệt thể hiện tâm phòng bị. "Ta nói với ngươi, nữ nhân ta còn không để cho họ giúp ta tắm, huống chi là nam nhân! Ta nhất định sẽ không để cho ngươi giúp ta tắm rửa đấy!"

"Là thế này phải không?" Con ngươi Dận Lệ màu đen như mực tỏa sáng lấp lánh, cười như không cười nhìn chăm chăm vào ánh mắt kiên quyết của nàng.

"Nói nhảm, đương nhiên là như vậy!" Lạc Dã Nhận đã bắt chấp tất cả rồi, mở miệng ngăn cản tóc rối bời, đâu còn để ý đến hình tượng.

"Là thế này phải không?" Nhìn nàng kêu la ý cười yếu ớt bên môi Dận Lệ sâu hơn. "Các ngươi lui xuống trước đi. Ngược lại ta muốn xem, nàng muốn cự tuyệt ta giúp nàng tắm rửa thế nào. . . . . Còn nữa, nghiệm thân cũng do ta tự mình làm là được."

"Vâng" cung nữ kính cẩn lễ phép lui xuống.

"Ngươi là ai? Tại sao họ nghe lời ngươi nói như vậy?" Bị cung nữ buông ra, bởi vì hiếu kỳ với thân phận của hắn mà Lạc Dã Nhận tạm thời quên chuyện chạy trốn.

"Ta là ai rất quan trọng sao? Ngươi không cảm thấy trước hết ngươi nên lo lắng cho tình cảnh bây giờ của ngươi một chút sao?" Dận Lệ từng bước một đến gần về phía nàng, hai cánh tay duỗi ra phía trước, vòng chặt, nàng liền vững vàng, mạnh mẽ rơi vào trong ngực hắn.

"A?" Lạc Dã Nhận chưa từng có dựa vào nam nhân gần như vậy, nam nữ rõ ràng khác nhau, như vậy làm cho nàng kinh ngạc thân thể lập tức cứng ngắc.

"Buông ta ra!" Nghĩ đến chừng mực giữa nam nữ, nàng lập tức muốn đem hắn đẩy ra. "Lúc này những cung nữ kia kéo ngươi, ngươi cũng đẩy không ra, ngươi cho rằng ngươi đẩy được ta ra sao?" Bên môi Dận Lệ hiện lên nụ cười hài hước, nhìn nàng phải làm như thế nào để lấy sức lực con kiến tới rung chuyển gốc cây đại thụ hắn.

"Đẩy không ra cũng muốn đẩy!" Lạc Dã Nhận còn chưa buông tay nghĩ muốn đẩy hắn ra. Vậy mà coi như nàng đã mất sức của chín trâu hai hổ, hắn vẫn là không nhúc nhích, ôm nàng thật chặt vòng vào trong ngực.

"Vậy ngươi cứ tiếp tục đẩy, đẩy tới khi ngươi mệt mỏi, ta sẽ giúp ngươi tắm rửa, ngươi nói cứ như vậy được chứ?" Dận Lệ mặt mỉm cười để cho nàng tự động lựa chọn.

"Nói nhảm, dĩ nhiên không tốt, bởi vì ngươi căn bản cũng không buông ta ra!" Lạc Dã Nhận đã hiểu hơi sức hai người cách xa, cũng biết nàng tiếp tục đẩy chẳng qua là đang làm việc ngu ngốc, liền quyết định thay đổi sách lược. "Ta đã nói với ngươi, ngươi mau buông ta ra, ta gánh vác sứ mạng rất quan trọng, không có rảnh cùng ngươi ở chỗ này làm bừa làm càn rồi!"

Dận Lệ hơi nheo lại con mắt lợi hại. "À? Ngươi gánh vác sứ mạng rất quan trọng gì?"

"Nhìn ngươi nói một câu, cung nữ liền ngoan ngoãn lui xuống, ngươi phải là nhân vật lớn mới đúng, vậy tại sao ngươi không biết ta là ai đây?" Lạc Dã Nhận cố gắng bày ra dáng vẻ. "Chẳng lẽ ngươi không biết ta là một trong Tứ đại mỹ nhân phải hầu hạ hoàng thượng sao?"

"Dĩ nhiên ta biết. Vậy thì thế nào?" Dận Lệ giống như là tám trăm năm trước đã biết này sự kiện, một chút cũng không thấy kinh ngạc.

"Vậy ngươi còn ôm ta như thế? Không sợ hoàng thượng thấy được, sẽ bị hoàng thượng chặt đầu? Ta chính là nữ nhân của hoàng thượng!" Lạc Dã Nhận muốn lợi dụng bản tính sợ hãi hoàng thượng để cho hắn buông nàng ra.

Thử nghĩ, trên đời này có ai không sợ hoàng thượng?

Nàng tính kế đương nhiên là rất tốt, chỉ là nàng không biết, người đàn ông trước mắt nàng từ trước đến giờ không biết vị sợ hãi như thế nào, đừng nói đến sợ hãi nhân vật số một là hoàng thượng.

Bởi vì, hắn chính là hoàng thượng!

"À?" Dận Lệ gầy nhẹ lông mày anh tuấn. "Ngươi là nữ nhân của hoàng thượng? Nhưng mà ta nghe thấy ngươi một mực nói không phải Phó Ngọc Tĩnh, ngươi không muốn trở thành nữ nhân của Hoàng thượng, không phải sao?"

Xem ra tin tức của hắn vẫn còn rất linh thông nha, thậm chí điều này cũng biết. "Thật sự ta không phải Phó Ngọc Tĩnh, chẳng qua đáng đáp ta đẹp như

thế, hoàng thượng nhất định sẽ thích ta, cho nên người chính là nhanh buông ta ra, miễn cho rước lấy phiền phức. Ta nghe nói qua, hoàng thượng muốn nữ nhân, là ai đều không cho đứng. . . . . Người bây giờ nhanh một chút buông ta ra, ta sẽ không nói với hoàng thượng người ôm ta chặt như vậy." Lạc Dĩ Nhận lấy tinh đề cảm động, muốn thuyết phục hẳn.

"Nói như vậy, trong lòng người rất muốn ở chung một chỗ với hoàng thượng, trở thành nữ nhân của hoàng thượng?" Bên môi Dận Lệ nổi lên ý cười kỳ lạ xấu xa.

"Đúng a!" Ở nơi này dĩ nhiên Lạc Dĩ Nhận không thể nào lựa chọn đáp án bất lợi đối với mình, liền vội vàng gật đầu.

"Có thật không?" Dận Lệ híp con mắt hoàn mỹ. "Trong mắt của ta, đáng vẻ người không giống muốn ở chung một chỗ với hoàng thượng."

"Đương nhiên là thật." Lạc Dĩ Nhận gật đầu như bầm tỏi, chỉ muốn chứng minh với nam nhân trước mắt rằng nàng đối với hoàng thượng là trung thành không hai lòng.

"Chuyện này rất dễ xử lý." Dận Lệ bên môi hiện ra mỉm cười như trút được gánh nặng.

"Người còn không nhanh buông ra? Ta chính là nữ nhân của hoàng thượng nha!" Lạc Dĩ Nhận thấy hẳn vẫn không có buông nàng ra, vội vàng la ầm lên.

"Nữ nhân của hoàng thượng? Vậy thì ta càng không thể nào thả người ra rồi." Nụ cười nồng đậm hiện ra trong con mắt đen thẳm của Dận Lệ.

"Tại sao? Chẳng lẽ người muốn chết sao?" Lạc Dĩ Nhận thật sự là chưa từng thấy qua nam nhân nói không thông giống hẳn.

"Dĩ nhiên không phải. Người đoán một chút." Dận Lệ bình tĩnh mà đối với nàng lộ ra mỉm cười khích lệ.

"Ta điên rồi sao phải nghe lời người nói đoán thứ này thứ kia? Ta mới không cần rõ ràng, người nói cho ta biết vì sao nhanh lên." Kiên nhẫn của Lạc Dĩ Nhận đã sớm bởi vì nam nhân trước mắt không thể xuyên thủng mà không còn sót lại chút gì rồi.

"Tại sao?" Nụ cười bên môi càng lúc càng nồng đậm, Dận Lệ chậm chạp thả hơi ảm trên miệng, "Bởi vì, ta chính là hoàng thượng!"

Hắn? Hoàng thượng?

Nghe đáp án như thế, Lạc Dĩ Nhận không dám tin tưởng lớn mắt đẹp sóng sánh. "Hoàng thượng? Người? Làm sao có thể?"

"Tại sao không thể nào?" Dận Lệ môi nở nụ cười, hỏi lại.

"Hoàng thượng làm sao là một tên háo sắc ôm người linh tinh!" Lạc Dĩ Nhận tức giận tròn trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt cười đến cực kỳ sung sướng vui vẻ. "Ta biết rõ người căn bản không phải là hoàng thượng! Người giả mạo hoàng thượng như vậy, nếu như bị biết, khẳng định bị lăng trì đến hài cốt không còn."

"Thì ra là hoàng thượng ở trong lòng người là người hai mặt sao? Sẽ không ôm loạn người, nhưng mà sẽ chém người lung tung?" Dận Lệ suy xét nói.

"Ta. . . . ." Lạc Dĩ Nhận bị một câu nói của hắn kích thích không biết nên tiếp nhận cái gì mới tốt. "Dù sao người không phải muốn giả mạo hoàng thượng, nhanh lên buông ta ra. . . . . Giả mạo hoàng thượng là sẽ không có kết quả tốt."

"Nếu ta không phải hoàng thượng, ta thật đúng là lười phải giả mạo hoàng thượng." Dận Lệ khẽ cười yếu ớt. "Vậy thì không cần giả mạo a! Người làm gì thể không có việc gì muốn giả mạo hoàng thượng?" Lạc Dĩ Nhận tựa như dạy dỗ nói. "Người nên học ta một ít. Giống ta, không phải là Phó Ngọc Tĩnh, cũng rất nghiêm túc cùng mọi người nói ta là Lạc Dĩ Nhận, không phải Phó Ngọc Tĩnh."

"Bình thường, chỉ có thời điểm không muốn làm hoàng thượng, ta mới có thể giả mạo người khác. Chẳng qua ta thật không muốn giả mạo hoàng thượng." Dận Lệ môi hiện lên nụ cười yếu ớt. "Chính mình là hoàng thượng lại muốn giả mạo hoàng thượng? Vậy phải giả mạo thế nào? Người có thể chỉ giúp ta sao?"

"Sao người lại kiên trì cho rằng người là hoàng thượng như vậy? Giả mạo hoàng thượng là chuyện rất đặc ý sao?" Mặc dù đáng đáp hẳn thật sự rất tuần mỹ, vừa khí thể phi phạm, Lạc Dĩ Nhận vẫn là giữ ấn tượng ban đầu kết luận hẳn nhất định không phải hoàng thượng.

"Ta không biết, ta không có giả mạo. . . . . Nếu không đổi cho người đảm đương, người nói cho ta biết có được hay không, như thế nào?" Bên môi Dận Lệ nổi lên cười yếu ớt, có điểm quan trọng khác.

"Được! Ai sợ à?" Lạc Dĩ Nhận vào lúc này cùng hắn khiêng lên rồi.

"Đây chính là người nói, không đổi ý?" Bên môi Dận Lệ hiện ra mỉm cười gian xảo đắc ý.

"Dĩ nhiên không đổi ý." Lạc Dĩ Nhận ngẩng đầu ưỡn ngực trả lời, một chút cũng không cảm thấy có gì phải sợ. Dù sao hoàng thượng chính hiệu cũng không biết chuyện gì xảy ra, đến lúc đó nàng sẽ giải thích với hoàng thượng là do nàng chỉ muốn chinh ác đồ trước mắt này thôi.

"Được lắm." Dận Lệ khẽ buông nàng ra, vỗ tay một cái, một đám cung nữ cũng không biết từ nơi nào đi ra, đồng loạt xông lên.

"Đem long bào của trẫm mang tới đây, hầu hạ nàng mặc lên!" Dận Lệ hạ lệnh.

Lời của hắn, làm hiện ra chân tướng sự việc sao. . . . . Lạc Dã Nhận hơi híp mắt, càng thêm khinh thường người ở trước mắt này rồi.

"Người ngự trang hoàng thượng có cần phải quá mức khoa trương hay không? Ngay cả diễn viên phụ đều có, hơn nữa còn có long bào? Người thật không sợ bị hoàng thượng bắt đi chặt đầu sao?" Lạc Dã Nhận giáo huấn hắn.

"Nếu ta giả làm hoàng thượng, vậy hiện tại hoàng thượng thật còn không bắt ta đi chặt đầu sao?" Dận Lệ trực tiếp lấy giọng điệu của nàng đáp trả.

"A?" Lạc Dã Nhận bị những lời này của hắn phải bắt đầu sinh nghi. Hắn nói quả thật có đạo lý. Hoàng thượng thật làm sao có thể sẽ để hoàng thượng giả làm xằng làm bậy trong hoàng cung? Huống chi bây giờ hoàng thượng đúng là thánh chủ anh minh, làm sao có thể dấn như vậy?

Lúc này, cung nữ đã mang long bào tới.

"Giúp nàng thay." Dận Lệ ra lệnh.

Khí thế vừa rồi của Lạc Dã Nhận đột nhiên vô ảnh biến mất. "Không cần, ta không muốn mặc! Đây, ta không tuân thủ! Các người có nghe hay không? Đây. . . . ."

Nàng còn chưa có giấy giũa xong, cung nữ đã lợi hại phi phạm mà đem áo khoác ban đầu của nàng cởi ra, lại đem long bào trùm lên trên người nàng; trong phút chốc xác định nàng là một cô gái nhỏ nhắn động lòng người, bộ y phục thật sự là rộng quá mức, nói có bao nhiêu cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

"Đi xuống trước đi." Dận Lệ lại phân phó cung nữ lui ra.

Bên cạnh hồ tắm to như vậy lần nữa chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Ta muốn nhanh cởi long bào này ra." Lạc Dã Nhận tự mình lăm bắm, bắt đầu cởi long bào.

"Chậm đã." Dận Lệ đưa tay ngăn lại động tác của nàng.

"Ta muốn cởi long bào ra á..., người buông ta ra!" Lạc Dã Nhận lần nữa đi trên con đường giãy giụa khó khăn.

"Ta sẽ không buông người. Còn có. . . . ." Bên môi Dận Lệ lộ ra nụ cười tà ác tàn nhẫn. "Có người nào nói cho người biết kiện long bào này là muốn để cho người động thủ cởi ra hay sao? Để cho người mặc vào kiện long bào này, là bởi vì ta muốn tự tay cởi nó xuống!

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bên môi Dận Lệ nở nụ cười quá mức tà khí làm Lạc Dã Nhận rung động, nàng chỉ có thể bất động nhìn hắn chăm chăm, sau một hồi lâu mới nổi trận lôi đình bặt dậy.

"Tự ta cởi xuống là tốt rồi!" Lạc Dã Nhận đầu tiên là bắt đầu giãy giụa muốn tự mình động thủ cởi quần áo, nghĩ đến nếu mình đem long bào cởi xuống, chỉ còn sót lại áo lót quần lót, chẳng phải là mắc cỡ chết người. . . . . Nghĩ tới đây, sắc mặt của nàng lại đại biến."A, nhất định vừa rồi người đã nhìn thấy hết thân thể của ta rồi!"

Vừa rồi cung nữ cởi áo khoác của nàng ra, đồng thời thay long bào, nhất định hắn đã xem qua hình ảnh đẹp mắt rồi.

"Như vậy đối với ta mà nói xem như còn chưa nhìn thấy hết." Dận Lệ đưa tay bắt đầu cởi đai lưng trên eo nàng."Người nghĩ thật sự là quá đơn giản."

"Nào có quá đơn giản?" Lạc Dã Nhận đầu tiên là phản bác lời nói của hắn, sau đó mới phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến hình như có lẽ hắn đã bắt đầu làm một chuyện rất tà ác, đột nhiên cả kinh kêu lên: "Đây, người ở đây làm cái gì? Nhanh một chút buông ta ra! Nhanh một chút buông ta ra. . . . ."

"Cảm giác cởi quần áo của mình đúng là không phải thú vị bình thường." Dận Lệ cố ý không đếm xỉa đến giãy giụa kháng nghị của nàng, chậm rãi đem long bào từ thân thể mềm mại của nàng tháo xuống.

"Người thật là biến thái!" Lạc Dã Nhận thét to. Nụ cười cạnh môi hắn thật sự là quá mức mỉa mai, giống như hắn thật vô cùng hưởng thụ thay đổi như vậy

Biến thái! Biến thái!

"Rất tốt, người là nữ nhân đầu tiên trên đời này biết hoàng thượng là biến thái. Người cảm thấy vui vẻ không?" Dận Lệ không những không tức giận,

ngược lại bên môi còn nổi lên nụ cười càng thêm tà nịnh, bàn tay xé ra, đem toàn bộ long bào kéo rơi xuống đất.

"A. . . . ." Trên thân thể mềm mại của Lạc Dã Nhận lúc này chỉ còn lại áo lót quần lót, nàng kinh hoàng muốn chạy trốn, lại bị Dận Lệ ôm vào trong ngực, không thể động đậy.

"Người nói, chúng ta nên bắt đầu tắm rửa, hay là nghiệm thân đây?" Con người đen nhánh của Dận Lệ lộ ra ánh sáng tà ác đặc ý, cũng không nhúc nhích ngưng mắt nhìn nàng.

"Phi!" Lạc Dã Nhận vừa hoảng sợ lại vừa nói. "Mau buông ta ra!"

"Người cho rằng ta sẽ buông người ra sao? Nữ nhân định mệnh, ta đã chờ mong người lâu rồi." Nụ cười bên môi Dận Lệ càng sâu. "Mà người, đích xác là nữ nhân ta muốn!"

"Người ở đây nói gì? Mau buông ta ra á!" Lạc Dã Nhận nghe giọng điệu hấn nghiệm tức lại cuồng ngạo, chỉ là ngây người một lúc lâu, sau đó lại bắt đầu dùng sức giãy giụa.

"Có muốn xuống nước tắm rửa hay không?" Dận Lệ căn bản không rảnh để ý đến nàng giãy giụa, trực tiếp nói ra vấn đề.

"Không cần!" Lạc Dã Nhận liều mạng lắc đầu, nghĩ dùng sức muốn tránh thoát ma chường của hấn.

"Được rồi, nếu không xuống nước tắm rửa, vậy trước hết chúng ta nghiệm thân, người nói như thế nào?" Môi mỏng của Dận Lệ hiện ra ý cười tà tứ, hiển nhiên đã đưa ra quyết định.

"Nghiệm thân cái gì? Ai muốn nghiệm thân với người?" Lạc Dã Nhận nghe răng trợn mắt kêu gào, hoàn toàn không cho hấn sắc mặt tốt.

"Không có ai muốn nghiệm thân thể của ta." Dận Lệ khẽ cười yếu ớt, không chút phật lòng. "Là ta muốn nghiệm thân thể của người, Nhận nhi."

"Người. . . . ." Mặc dù làm không rõ ràng lắm nghiệm thân là gì, nhưng Lạc Dã Nhận nghĩ thế nào cũng biết đây không phải là hành động đứng đắn, giận đến vung tay, bộ dáng muốn đánh hấn. "Có tin ta sẽ đánh người không?"

"Nhận nhi, xem ra nàng chỉ biết nói mà thôi." Dận Lệ giương môi cười khế, con mắt đen lóe lên lửa nóng, cúi đầu xuống, dùng môi chiếm lấy đôi môi mềm mại đang muốn biện hộ của nàng.

Lạc Dã Nhận xoay mình chấn động, trong đầu là một mảnh chấn động kinh ngạc sau đó trống không, sau đó theo bản năng giãy giụa, ra sức muốn đẩy hấn ra.

Dận Lệ hoàn toàn không cho nàng cơ hội trốn tránh, chặt chẽ áp chế che môi mềm mại của nàng, trước lấy răng môi cạy ra đôi môi chết cũng phải đóng chặt của nàng, lấy lưỡi trơn trượt chuẩn bị dây dưa cùng lưỡi thom mát nhu nhược không chỗ nương tựa của nàng, làm cho nàng phụ thuộc.

"A. . . . ." Nàng kịch liệt phản kháng từ từ mềm hoá khi hấn cuồng dã mà tỉ mỉ tiến công ở bên trong, tay trắng mềm mại không nhận được gắt gao quần quít bám vào hấn.

Dận Lệ cảm nhận được nàng đầu hàng, ôm nàng càng chặt hơn, dường như muốn nhét nàng vào trong ngực của hấn, sau đó mãnh liệt hút lưỡi của nàng đến trong miệng hấn, đầu tiên là êm ái cắn liếm, sau đó chuyển thành điên cuồng bú.

"Ưm. . . . ." Bị Dận Lệ ôm hôn như thế, cho tới bây giờ chưa từng có kinh nghiệm Lạc Dã Nhận sao có thể chống đỡ được? Suy nghĩ của nàng cũng sớm đã không còn, cả người vui sướng, toàn thân vui sướng tản ra nhiệt, thân thể mềm mại mềm yếu giống như không có hấn ôm, nàng sẽ ngã xuống đất. . . .

k có thịt á. hic. cứ tưởng bỏ, chuẩn bị khăn giấy rồi lại phải cất đi. aizz

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

"Để cho nàng ngủ đủ, chớ quấy rầy nàng." Mặc dù triu mến âu yếm nữ tử, nhưng mà thời điểm phải lên triều, Dận Lệ vẫn là công và tư rõ ràng.

"Dạ, hoàng thượng." Một bên thái giám cùng nô tỳ lĩnh mệnh nói.

"Trẫm bãi triều sẽ trở lại gặp nàng, đừng làm cho những người khác quấy rầy nàng." Dận Lệ hiển nhiên đã nghĩ đến cái gì, đặc biệt phân phó.

"Nô tài biết được."

Cô nương nàyn thật khó lường, lần đầu tiên hoàng thượng nhìn thấy liền được ôm trở về tẩm cung ngủ, cũng! Hoàng thượng lần này không giống như trước. . . . .

"Có thật không? Hoàng thượng đệ đệ bắt tài thật sự động tình đối với Lạc cô nương?" Hình Y Thảo lời kéo Đường Hiệu, hưng phấn hỏi.

"Còn có giả sao?" Nam nhân nhà bọn họ bình thường nhìn thấy nữ nhân liếc mắt cũng biết mình cần chính là cái gì, huống chi là việc này đã dự toán chính xác biết trước tất cả.

"Nhưng mà ta thế nào cũng không nhìn ra được?" Hình Y Thảo cau mày.

"Chúng ta không nhìn ra là bình thường. Chúng ta cũng bị bọn họ làm cho ở trên giường cả ngày, làm sao có thời giờ đi xem?" Mai Phụng Tuyết đắc ý cười nói. "Tối ngày hôm qua các người nhất định là len lén nhìn thấy cái gì bỏ mắt, mới biết hoàng thượng tiểu đệ động tình đối với Lạc cô nương, có đúng hay không?" Nàng hướng Đỗ Trọng Khang của nàng hỏi.

"Ta yêu nàng cũng không kịp, đâu còn có thời gian đi xem?" Đỗ Trọng Khang chỉ kém không có đưa tay kêu oan."Mặc dù ta cũng rất muốn đi nhìn, chỉ là nàng khiến cho ta bề bộn nhiều việc nàng có biết hay không? Chỉ là, coi như không nhìn tới, ta vẫn sẽ biết. Nếu muốn người không biết, trừ phi không làm! Huống chi là ở hoàng cung. . . . ."

"Nhưng mà Lạc cô nương này rốt cuộc có thích hoàng thượng đệ đệ của các người hay không?" Hoa Nhan Hi nhủ lại đôi mày thanh tú, cảm thấy đây mới là vấn đề trọng điểm.

"Ai biết được?" Hoa Thiệu Khanh nhủ lại con mắt tà mỹ, bên môi dâng lên nụ cười đắc ý."Hỏi nàng ấy một chút chẳng phải sẽ biết sao?"

"Nếu như nàng ấy không thích, vậy chúng ta nhất định phải nghĩ cách để nàng ấy thích." Hoa Nhan Hi đã muốn làm người mai mối rồi.

"Được được được." Hình Y Thảo liêu mạng gật đầu. Xem ra Lạc cô nương này là một nhân vật lợi hại, ngay thơ lại đơn thuần, cần phải chinh chết hoàng thượng bắt tài mới đúng.

"Ừ. . . . ." Mai Phụng Tuyết trầm ngâm một chút. "Chờ ta một chút, chúng ta cứ làm như vậy đi. . . ." Ba nữ nhân chụm đầu ghé tai thì thầm

Mà nam nhân của họ chỉ là lấy ánh mắt dịu dàng nhìn chăm chú vào người yêu của mình, trù tính đem quyền lực giao cho các nàng rồi.

"Không thể đi vào."

Khi ba đôi nam thanh nữ tú đi tới bên ngoài tẩm cung của hoàng thượng, lập tức truyền đến một hồi xôn xao. Chỉ là nguyên nhân xôn xao cũng không phải là ngoại hình bọn họ là kim đồng ngọc nữ, mà bởi vì hoàng thượng có lệnh không để cho người khác vào tẩm cung.

"Tại sao không thể đi vào?" Hình Y Thảo nhíu mày không hiểu.

Thời điểm Dân Lệ ở Đường Môn thích đi đâu liền đi đó, thích vào phòng nào liền vào phòng đó, cũng không có ai quản hấn. Vì sao hiện tại nô tài của hấn lại bắt đầu quản bọn họ? Thật là không công bằng!

"Hoàng thượng có lệnh, không cho những người khác đi vào." Thái giám kính cẩn lễ phép nói.

"Đó?" Mai Phụng Tuyết đã bắt được sơ hở trong lời nói của thái giám. "Là không cho phép người khác vào đúng không? Ta nghĩ hấn là hoàng thượng không cho rằng chúng ta là những người khác chứ?"

"À?" Bị Mai Phụng Tuyết nói như vậy, thái giám đột nhiên không biết phải trả lời như thế nào mới phải.

"Đúng đúng đúng, chúng ta không phải là những khác." Hoa Nhan Hi cũng đi theo đúng ra. "Người biết quan hệ giữa bọn họ và hoàng thượng chứ?"

"Ách. . . . ." Thái giám mặt lộ vẻ khó xử.

Hắn vẫn thường thấy mấy nam nhân này ẩn hiện ở hoàng cung, giống như rất quen hoàng thượng, thế nhưng rốt cuộc ba nam nhân này có quan hệ thế nào với hoàng thượng, hắn làm sao sẽ biết?

"Nô tài không biết. . . . ." Thái giám nói ra lời nói thật.

"Ai, người làm sao mà biết được, bởi vì quan hệ của ba người bọn họ và hoàng thượng cực kỳ thân mật, thân mật đến không thể nói. . . . . Người có biết hay không, hoàng thượng cũng coi bọn họ như chính mình!" Mai Phụng Tuyết vừa thần bí lại khoa trương nói.

"A?" Thái giám sau khi nghe Mai Phụng Tuyết nói xong nhất thời sửng sờ.

Quan hệ nam nhân cùng nam nhân cực kỳ thân mật? Việc này hình như rất kỳ quái. . . . . Chẳng lẽ hoàng thượng trừ thích nữ nhân, cũng yêu nam nhân sao?

"Ta đã nói với người, quan hệ của hoàng thượng và ba nam nhân này, so với nữ nhân trong cung còn tốt hơn rất nhiều!" Hoa Nhan Hi thấy thái giám ngây

người, vội vàng lửa cháy đổ thêm dầu, "Hoàng thượng không phải thường thường cái trang đi tuần, không thấy bóng dáng sao? Thật ra thì đều là theo chân ba nam nhân quán ở một chỗ. . . . ."

"À?" Lần này con người của thái giám cũng sắp rơi ra khỏi hốc mắt. "Nhưng mà. . . . . Các người. . . . . Các người. . . . ."

Ba nam nhân này không phải cùng ba nữ nhân này tốt hơn sao? Làm sao sẽ lại cùng hoàng thượng. . . . . Chẳng lẽ hoàng thượng và ba nam nhân này vừa thích nam nhân, lại thích nữ nhân sao?

"Cái gì các người các người? Người rốt cuộc không để cho chúng ta đi vào à?" Hình Y Thảo vẫn là bạo lực phái Chưong Môn Nhân. "Ta đã nói với người, người nhất định phải cho chúng ta vào đi, ba nam nhân bên người chúng ta chính là cao thủ võ lâm hạng nhất, tùy tiện mấy cái là có thể đánh người xiêu vẹo. . . . ."

"Được được được! Được được được. . . . ." Bị mấy vị tuần nam mỹ nữ này uy hiếp, thái giám bắt đầu đi gặt đầu. "Nhưng mà. . . . ."

"Không có nhưng nhị gì hết á!" Mai Phụng Tuyết ngăn cản hẳn tiếp tục nhắc đi nhắc lại. "Dù sao có chuyện gì xảy ra, ba nam nhân này sẽ giúp người gánh vác. Người không có nhìn ba người nữ nhân chúng ta cũng đều không sợ trời không sợ đất sao? Cũng là bởi vì có bọn họ để dựa vào á!"

"A? Vậy sao?" Thái giám đầu tiên là ngây ngốc cả người, sau đó mới nghĩ đến một điểm rất quan trọng, vội vàng muốn đuổi theo nhưng đã không còn kịp rồi. Hắn muốn hỏi ba nam nhân kia trừ thích nữ nhân và yêu nam nhân, có yêu loại bất nam bất nữ như hắn hay không à? Nếu có cũng phải thương hắn, hắn mới có người có thể dựa vào, không phải sao?

Bởi vì đêm động phòng quá mức kịch liệt, Lạc Dã Nhận mệt đến mức ngủ bất tỉnh nhân sự, ngay cả đám người náo loạn bên ngoài với thái giám một lúc lâu cũng không có đánh thức được nàng.

"Thật kích thích nha!" Mai Phụng Tuyết nhìn bộ dáng Lạc Dã Nhận quán ở trong chăn ngủ cực kỳ an ổn, không tự chủ thật hưng phấn.

"Ừ, người đệ đệ bắt tài kia tay chân thật rất nhanh, mới lần đầu tiên gặp mặt liền ăn người ta. . . . . Có phải quá gấp hay không?" Hình Y Thảo nói lên nghi vấn với Đường Huệ. Xem ra huynh đệ nhà bọn họ thật đúng là trò giỏi hơn thầy, tốc độ theo đuổi nữ nhân đều không nhân hạ quá mức.

"Nàng giống như ngủ rất say. . . . . Người nghĩ biện pháp làm cho nàng nhanh tỉnh lại có được hay không?" Hoa Nhan Hi nói với người có y thuật nhưng sánh ngang hoa đà - Hoa Thiếu Khanh.

"Việc này đơn giản." Chỉ thấy Hoa Thiếu Khanh móc ra ngón châm tùy thân, châm xuống mấy huyệt đạo của Lạc Dã Nhận, ngay sau đó Lạc Dã Nhận yếu ớt tỉnh dậy.

"A? Các người?" Mở to hai mắt nhập nhèm, không ngờ xuất hiện trước mắt nàng là tuần nam mỹ nữ, Lạc Dã Nhận sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên giường bật dậy. "Vì sao các người đến nơi này?" Nàng liều mạng nắm chặt bông, trừng lớn một đôi mắt đẹp.

"Chúng ta là lên lút chuồn vào." Mai Phụng Tuyết cười to với nàng. "Tiểu Lạc, người biết nơi này là nơi nào chứ?"

"Nơi này là nơi nào?" Lạc Dã Nhận dù sao cũng chờ đợi một chút, không đoán được tại sao nàng lại ở nơi đây.

"Nơi này là tâm cung hoàng thượng á! Tối ngày hôm qua người có gặp qua hoàng thượng chứ?" Hoa Nhan Hi giải thích nghi hoặc của nàng, cũng nói lên vấn đề mới.

"Tâm cung hoàng thượng?" Nàng chỉ nhớ nam nhân tà ác đó đối với nàng. . . . . Sau đó nàng cũng đã bất tỉnh nhân sự rồi. "Ta đã thấy hoàng thượng sao? Ta không biết. . . . . Ta chỉ gặp qua một nam nhân rất xấu, hẳn đối với ta. . . . . Đối với ta. . . . ."

Kỳ quái, thật sự là nàng vô cùng tức giận, nhưng là tại sao nàng không muốn khóc, cũng không thấy quá bi thương, ngược lại còn có một chút cảm giác vui sướng từ trong lòng nảy sinh ra?

"Nam nhân rất xấu?" Hình Y Thảo hơi nhíu lông mày. Nàng không biết ai là hoàng thượng chứ? "Tiểu Lạc, rốt cuộc người có biết bộ dạng hoàng thượng thế nào hay không?"

"Ta không biết á." Nàng cả đời cũng không nhìn thấy hoàng thượng, nào biết hoàng thượng trông như thế nào. "Ngược lại ngày hôm qua người đàn ông đó nói hẳn là hoàng thượng, cuối cùng ta vẫn không biết hẳn nói thật hay là nói giả."

"Tiểu Lạc, đáng đáp người đàn ông ngày hôm qua có phải rất giống ba nam nhân này hay không?" Hình Y Thảo chỉ vào ba người đứng ở phía sau các nàng.

Lạc Dã Nhận cố gắng quan sát một chút. "Oa, đúng là rất giống." Giống nhau đều là nam tử tuần mỹ xuất chúng, chỉ là khí chất có điểm bất đồng.

Mà trong đó nam nhân ngày hôm qua là ác liệt nhất!

"Vậy được rồi. Không sai, hẳn chính là hoàng thượng" Mai Phụng Tuyết vỗ tay tuyên bố đáp án.

"A? Hẳn thật sự là hoàng thượng? Không thể nào?" Lạc Dã Nhận trừng lớn mắt, mặt không dám tin. "Có phải các người làm hay không?"

"Không thể nào. Chúng ta đều đã gặp hoàng thượng, đáng đáp với ba nam nhân phía sau này thật sự rất giống." Hình Y Thảo đại diện trả lời.

"Thì ra là các người đã gặp hoàng thượng. . . . ." Lạc Dã Nhận khẽ chán nản nói. "Vậy ta thế nào lại không biết?" Trước khi bị đưa vào trong cung, họ đều ở cùng một chỗ rất lâu a.

"Chuyện này, người đương nhiên không biết rồi." Hoa Nhan Hi dịu dàng giải thích.

Lạc Dã Nhận kinh ngạc. Chuyện này? Cái nào? "Các người. . . . . Hoàng thượng chẳng lẽ cũng làm chuyện gì với các người sao?"

Tại sao nghĩ tới đây, lòng của nàng sẽ ê ẩm khó chịu đây?

"Hoàng thượng và chúng ta như thế nào không quan trọng." Hình Y Thảo nhìn thấy trông mắt âm trầm của Lạc Dã Nhận, thông minh mà lái qua đề tài, cố ý khiến vị chúa trong lòng Lạc Dã Nhận tiếp tục lên men. "Trọng điểm là hoàng thượng với người như thế nào. . . . . Người có thích hoàng thượng hay không a?"

"Ta có thích hoàng thượng hay không?" Đầu Lạc Dã Nhận lập tức bị vấn đề này làm cho choáng váng. "Tại sao lại hỏi ta như vậy? Vấn đề này rất quan trọng sao?"

"Quan trọng a, bởi vì người nhất định phải thích hoàng thượng mới được." Hoa Nhan Hi gạt đầu mạnh, lấy ánh mắt điềm đạm đáng yêu nhìn nàng.

"Tại sao ta nhất định phải thích hoàng thượng mới được? Ta hết lần này tới lần khác chính là đối với trướng thối đó không có cảm tình gì!" Lạc Dã Nhận oán hận nguyên rủa ác đồ tối hôm qua lần áp nàng.

"Nếu như người chán ghét hần, sao người còn có thể hầu hạ hần tốt sao?" Mai Phụng Tuyết lấy ánh mắt ai oán nhìn Lạc Dã Nhận, gia nhập hàng ngũ đáng thương.

"Tại sao ta phải hầu hạ hần thật tốt? Ta và hần lại không có quan hệ. . . . ." Nói tới chỗ này, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo lại không có tiền đồ ửng hồng. Lấy hành vi tối ngày hôm qua của bọn họ, hình như không thể nói không có gì, phải là có quan hệ không nhỏ mới đúng.

"A, người không nghĩ muốn hầu hạ hần thật tốt sao? Cầu xin người nhất định phải hầu hạ hần thật tốt, có được hay không?" Ngay cả Hình Y Thảo cũng gia nhập đội ngũ cầu cạnh rồi.

"A? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Tại sao ba nữ nhân đều cầu xin nàng như vậy? Ngay cả ánh mắt của ba người nam nhân phía sau họ cũng rất phối hợp với họ, cùng phát ra tin tức cầu khẩn.

"Cũng là bởi vì ba người chúng ta đã yêu nam nhân khác, cho nên hoàng thượng rất tức giận. . . . . Hoàng thượng không muốn tha thứ cho chúng ta, tính toán trước tiên ở bên trong hoàng cung ngược đãi sáu người chúng ta, sau đó sẽ kéo chúng ta tới ngục môn xử trảm. . . . ." Hình Y Thảo bịa chuyện xưa đến tự mình cũng muốn cười trộm.

"A?" Lạc Dã Nhận hoảng sợ mờ mờ anh đào. "Hần thế nào lại độc ác như vậy? Hần làm sao có thể có làm như vậy?" Mấy người này xem ra rất xứng đôi a!

"Hần có thể như vậy cũng không phải là không có nguyên nhân. . . . . Người suy nghĩ một chút xem những người mà hần chọn để làm phi tử đều bị chính huynh đệ của hần cướp đi, đây là sự sỉ nhục cỡ nào a! Đương nhiên hần không thể đón nhận. . . . ." Mai Phụng Tuyết vẫn đang tiếp tục giả bộ đáng thương.

"Huynh đệ. . . . . Bọn họ và hoàng thượng là huynh đệ?" Lạc Dã Nhận lại nghe được một tin tức mới.

"Đúng vậy, là huynh đệ cùng cha khác mẹ, cho nên đáng đáp mới giống như vậy." Hoa Nhan Hi nhàn nhạt đáp. "Hoàng thượng rất tức giận vì bọn họ đoạt đi chúng ta, quyết định không buông tha chúng ta. . . . ."

"Hẳn thật sự rất không có trình độ a! Mỹ nữ tuyển chọn thì sẽ có, để cho mấy người các người ân ái ái, có cái gì không tốt?" Lạc Dã Nhận đầu tiên là tức giận bất bình bình luận, sau đó ngậm ra, lại nói: "Vấn đề là hần muốn đối với các người như vậy, lại muốn ta tốt với hần. Thế hầu hạ hần có quan hệ gì? Cũng là bởi vì hần đối với các người không tốt, cho nên ta cũng không thể đối xử tốt với hần, không phải sao?"

"Dĩ nhiên không phải. Người là người duy nhất còn lại trong bốn người chúng ta không có yêu nam nhân khác, hoàng thượng lại đối với người. . . . . Chúng tôi hoàng thượng rất thích người, rất cần người. Nếu như người có thể yêu hần và làm cho hần yêu lại, nói không chừng hần sẽ tha thứ chúng ta." Mai Phụng Tuyết lý trí phân tích giải thích với Lạc Dã Nhận.

"A. . . . . Là thế sao?" Lạc Dã Nhận nghi ngờ. Tại sao nàng nghĩ như thế nào cũng cảm thấy là lạ?

"Đương nhiên là như vậy a!" Hoa Nhan Hi tốt bụng ở một bên cổ vũ.

"Nhưng mà vì sao ta vẫn có cảm giác hần có thể như vậy với mỗi một nữ nhân?" Lạc Dã Nhận vẫn cảm thấy chuyện có chút kỳ lạ.

Thân là hoàng đế, có được tam cung lục viện, nhất định là thấy một yêu một a! Đối với nàng bộ dáng như vậy chắc cũng coi là rất bình thường chứ?

Kỳ quái, tại sao nghĩ tới đây, lòng của nàng vừa đau chua xót?

"Mối không phải. Coi như hấn đối với mỗi một nữ nhân đều như vậy, hấn cũng sẽ không mang nữ nhân về tẩm cung của hấn ngủ a!" Phát hiện mình nói quá nhanh Hình Y Thảo che miệng, lại nói: "Ý của ta là hấn không phải như vậy. . . . . Cùng nữ nhân khác ở chung một chỗ là nhu cầu sinh lý, ở chung một chỗ với người thì không phải như vậy rồi."

"Là thật sao?" Thủy mâu Lạc Dã Nhận lộ ra nòng đậm nghi ngờ. "Vì sao người biết hấn và nữ nhân khác ở chung một chỗ là nhu cầu sinh lý, cùng ta ở chung một chỗ thì không phải như vậy?" Một câu nói làm Hình Y Thảo cứng người tại chỗ.

"Ách. . . . . Ta căn cứ theo trực giác mà nói. . . . ." Hình Y Thảo lộ ra thần sắc lúng túng. "Dù sao người hãy thử một chút a! Vì cứu mạng chúng ta, chỉ có thể cầu xin người, có được hay không? Khiến cho tâm tình của hấn tốt, hấn cũng sẽ không giết chúng ta."

"Vì cứu mạng các người, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm. . . ." Lạc Dã Nhận trầm ngâm. "Nhưng mà tại sao các người phải ngoan ngoãn ở chỗ này chờ chết? Sao không dẫn theo ba người cao thủ võ lâm sau lưng kia đi hành thích hoàng thượng? Ta hiểu huynh đệ tương tàn là rất tàn nhẫn á.... Đây cũng là một phương thức giải quyết rất tốt, không phải sao? Vừa lúc giải quyết được hấn, các người lại không phải chết. . . . . Dù thế nào đi nữa hấn đã không đề ý tình nghĩa huynh đệ muốn chém các người!"

"A?" Ba vị nữ không nghĩ tới Lạc Dã Nhận sẽ nghĩ ra loại phương pháp này, trong lúc nhất thời người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không ai biết nên nói cái gì cho phải.

"Nhưng mà võ công ba chúng ta cộng lại cũng không bằng một mình hấn." Hoa Thiếu Khanh trầm ổn đứng ra giúp nữ nhân của mình giữ thế diện.

"Đúng a! Nếu như ba người chúng ta có thể thắng được hấn, bây giờ hấn còn có thể làm Hoàng đế sao?" Tiếp theo Đường Hiệu không ngừng cố gắng.

"Không sai không sai. Người nghĩ rằng chúng ta muốn ăn nói khép nép với hấn sao?" Đỗ Trọng Khang cũng nói tiếp. "Thật sự hấn rất lợi hại, nếu chúng ta đi giết hấn, chẳng khác gì là tự chui đầu vào chỗ chết."

"Là thật sao?" Lạc Dã Nhận nghe được sùng sốt. "Vậy. . . . . Ta đi giết là được! Nếu như hấn vẫn còn muốn thân mật với ta, ta liền nhân cơ hội giết hấn, các người thấy thế nào?" Nàng thật vất vả nghĩ đến một phương pháp tuyệt diệu.

"Không thể." Mai Phụng Tuyết nghiêm túc. "Người chẳng những không giết được hấn, còn có thể bị hấn nuốt luôn vào bụng."

"Ta cũng vậy cảm thấy người nghĩ quá nhiều." Hoa Nhan Hi mặt mũi đau thương nói.

"Ai. . . . . Cái phương pháp này thật sự là không thể thực hiện được a." Hình Y Thảo than thở.

"Mặc kệ! Nói gì ta cũng đều phải thử một chút. . . . . Nếu như ta thật sự không giết được hấn, ta sẽ dùng phương pháp của các người cứu mạng của các người, các người có chịu không?" Lạc Dã Nhận nói lên ý nghĩ của mình.

"Được." Ba nữ trăm miệng một lời nói. Họ rất rõ ràng, sức sống của nam nhân tên Dận Lệ so con gián hình như còn mạnh hơn, làm sao có thể tùy tiện bị giết?

Không sai, cuối cùng vẫn là Lạc Dã Nhận bị ăn!

"Được, trước tiên cứ làm như vậy." Lạc Dã Nhận khẽ mỉm cười, khuyên giải an ủi ba cô gái. "Các người không cần lo lắng, nếu bây giờ là ta và hấn ở cùng nhau, ta sẽ nghĩ biện pháp bảo toàn mạng của các người. . . . . Bên ngoài có người thông báo, hoàng thượng trở lại, các người đi nhanh đi. . . . . A, nhưng mà các người không thể đi ra ngoài từ cửa trước, nếu không nhất định sẽ bị phát hiện. . . . ."

Lạc Dã Nhận vẫn còn phiền não việc sáu người bọn họ nên biến mất ở chỗ nào, ba nam nhân võ công cao cường đã sớm mang theo ba nữ nhân từ cửa sổ bay ra ngoài.

"A. . . . . Võ công thật là lợi hại a!" Lạc Dã Nhận tròn mắt há hốc mồm nhìn.

Công phu như vậy cũng không thắng được hoàng thượng, nàng thật có thể giết được hoàng thượng sao? Đang nhìn hai tay của mình, nàng thất thần bắt đầu hoài nghi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

"Nàng đã tỉnh a." Dận Lệ vừa vào cửa đã nhìn thấy Lạc Dã Nhận khăn trương lấy chăn bao chặt mình, cảnh giác sợ hãi nhìn hấn.

"Đúng vậy." Thả lỏng, thả lỏng. . . . . Nàng nghĩ muốn thả lỏng a, nhưng mà trời ơi, tại sao nàng lại khản trương như vậy?

"Ta vốn nghĩ là nàng sẽ ngủ lâu một chút. Thế nào lại tỉnh sớm như vậy?" Dận Lệ đi tới bên giường, ngồi ở mép giường, đưa ngón trỏ ra cảm giác dung nhan mềm mại của.

"Hiện tại khuya lắm rồi chứ? Chẳng lẽ ngươi lại muốn ta ngủ hết buổi tối sao?" Lạc Dã Nhận tức giận liếc hắt một cái.

"Ta còn nghĩ là có người chạy vào tẩm cung của ta, có hay không đánh thức ngươi dậy." Dận Lệ tùy ý cười, ánh mắt sâu và đen lại loáng thoáng lộ ra tà khí.

"A? Không có, không có! Làm sao có thể? Ta nhìn nơi này cho dù là chim nhỏ cũng không bay vào được, huống chi là người!" Lạc Dã Nhận gấp gấp nói.

"Là thật sao? Hiện giờ chim nhỏ rất dễ dàng bay vào được . . . . . Nàng xem, cửa sổ đang mở." Dận Lệ đi tới bên cửa sổ đóng lại. "Kỳ quái, ta nhớ thời điểm ta đi ra ngoài cửa sổ đã khép, vì sao hiện tại lại mở ra đây?"

"A, vừa rồi ta cảm thấy có chút buồn bực, cho nên mở cửa sổ ra thôi." Lạc Dã Nhận vội vàng giải thích, tránh cho sự việc bại lộ.

"Là thật sao? Vậy nàng quần mình ở trong chăn bao bọc chặt như vậy, chẳng lẽ cũng không buồn bực sao?" Dận Lệ lại bước trở về gần giường, ngồi ở mép giường.

"A, ta mở cửa sổ ra sau lại cảm thấy có chút lạnh, cho nên liền dùng chăn quần mình." Trời ạ, hửn tại sao vẫn xoi mói đây? Nàng khản trương sắp chết rồi.

"Vậy đóng cửa sổ lại là được, nàng cần gì phải tự trói mình như thịt bánh chưng đây?" Dận Lệ yêu thương nheo gò má như hoa sen của nàng.

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nhận bị hắt lấy ánh mắt như vậy nhìn, trong nháy mắt thế nhưng miệng đắng lưỡi khô, hoàn toàn không biết nên nói gì cho tốt.

"Đúng rồi, ta muốn hỏi ngươi. . . . . Ngươi thật sự là hoàng thượng, phải hay không?" Nàng ngây người thật lâu, thật vất vả nghĩ tới cái vấn đề này.

Trên thực tế nàng đã biết hửn chính là hoàng thượng, nhưng mà nàng vẫn nên giả vờ không biết, mới có thể tiếp tục diễn xiếc a.

"Nàng cứ nói đi?" Dận Lệ trực tiếp đem vấn đề ném trả lại cho nàng.

"Ta cho rằng ngươi đúng là hoàng thượng." Lạc Dã Nhận nhìn chăm chăm vào hửn.

"Vậy được rồi." Dận Lệ khẽ mỉm cười. Xem ra đám người vừa mới tiến vào kia ít nhiều gì cũng có chút cố gắng.

"Nhưng mà ta có chút không rõ. . . . . Ngươi đã là hoàng thượng, tối ngày hôm qua lại trực tiếp đem ta. . . . . Không cần ở loại địa phương đó, dùng loại phương thức đó. . . . . Hơn nữa ta đây còn mạo phạm ngươi, vì sao ngươi cũng không có tức giận?" Lạc Dã Nhận một mặt là thật sự có đầy bụng nghi ngờ, một mặt là muốn hửn buông lỏng phòng bị, tìm thời cơ thích hợp xuống tay giết người.

Chỉ là nàng muốn nói chuyện gì? Thành thật mà nói nàng cũng không biết! Dù sao phương tiện không quan trọng, thời cơ mới là trọng điểm á!

"Tối ngày hôm qua biểu hiện của nàng khiến ta rất hài lòng, vì cái gì ta phải tức giận?" Dận Lệ trả lời nàng nhưng hoàn toàn là lời thật lòng.

Thân là Đế Vương, nữ nhân để mặc hửn ta cần ta cứ lấy thật sự là nhiều không kể xiết, chân chính thì nữ nhân có cá tính sẽ phản kháng hửn, đối với hửn chẳng thêm ngó tới, ngược lại mới có thể có được ưu ái của hửn.

"A? Ngươi thật sự rất biến thái!" Lạc Dã Nhận đầu tiên là nhanh mồm nhanh miệng nói, sau đó mới nghĩ đến hình như mình nói sai. "A, ý của ta là nói, hoàng thượng thật sự rất đặc biệt. . . . . Suy nghĩ cũng không giống người bình thường. . . . ."

"Không sai. Thật sự suy nghĩ của ta là rất biến thái." Dận Lệ cũng không phủ nhận, ngược lại nở nụ cười hướng về phía nàng. "Nàng thích ta biến thái sao?"

Chuyện sao lại biến thành như vậy? Tay chân Lạc Dã Nhận hoàn toàn luống cuống.

"Ách. . . . ." Nàng hốt hoảng không biết nên nói cái gì cho phải. "Đúng rồi, hoàng thượng, ngươi biết ta không phải Phó Ngọc Tĩnh rồi, vậy hửn là muốn trừng phạt ta, không phải sao?" Nàng chuyển loạn xạ trọng tâm đề tài không được tự nhiên.

"Nàng tên là gì đối với ta mà nói lại không quan trọng, ta chỉ muốn nàng." Bờ môi Dận Lệ hiện ra ý cười có thể khiến cho nàng ý loạn tình mê.

"Cái gì mới tương đối quan trọng với ngươi đây?" Lạc Dã Nhận nhanh mồm nhanh miệng mà đem những quan binh đó nói ra. "Sẽ không phải là việc ngủ cùng ta tương đối quan trọng chứ?"

Mặc dù tối ngày hôm qua mệt mỏi gần chết, nhưng mà luôn luôn ngủ một mình như nàng vẫn cảm thấy rất rõ ràng bên người nàng vẫn có một vòng tay ôm nàng làm cho nàng an tâm đi vào giấc ngủ.

Cho nên, mặc dù kích tình đêm qua không phải hoàn thành ở trên giường, nhưng mà lực lĩnh ngộ cao siêu cũng làm nàng cũng thông suốt một chút, vạn dặm thông suốt rõ ràng cái gọi nói ngủ đến tột cùng là chuyện gì xảy ra rồi.

"Không sai. Đó là rất quan trọng, nhưng không phải toàn bộ." Dận Lệ khẽ cười yếu ớt. "Ta cũng vậy đã sớm biết nàng không phải là Phó Ngọc Tinh rồi, nếu thật phải xử phạt, cũng chỉ có thể là Phó Ngọc Tinh, mà không phải nàng. Nàng cho rằng ta không biết nữ nhân trong bức tranh căn bản là Lạc Dã Nhận nàng mà không phải Phó Ngọc Tinh sao?"

"À? Thì ra là người sớm biết?" Lạc Dã Nhận kinh hô.

"Ta còn có một ít bản lĩnh có thể tìm ra chân tướng của sự thật." Dận Lệ hơi hột nói.

"A?" Vì sao nàng cảm thấy hắn hình như rất thần thông quảng đại? Nói không chừng hắn cũng biết chuyện nàng rất muốn giết chết hắn.

"Thật ra cũng không tồi a, ta còn có thể nhận thấy được bên cạnh có sát khí nữa." Dận Lệ môi cười yếu ớt, đôi mắt cười tà như có như không liếc nhìn nàng.

"A? Có sao?" Ông trời, hắn không phải là biết thật chứ? "Ai muốn giết người?" Nàng hắn là không có biểu hiện rõ ràng mới đúng a, không phải sao?

"Ta cũng không biết." Dận Lệ nhún nhún vai, thoáng lộ ra mỉm cười vô cùng mê người với nàng. "Ta đang hỏi nàng mà."

"Ta? Người không biết, ta dĩ nhiên cũng sẽ không biết a." Hồngбет, hiện tại hắn cảnh giác như vậy, căn bản là nàng sẽ không có thời cơ ra tay, về phần phương tiện, dĩ nhiên càng khó giải quyết hơn a!

Vậy. . . . . Nên làm thế nào cho phải đây?

"Đúng vậy, nàng cũng sẽ không biết." Dận Lệ nhẹ nhàng như thường nói. "Chẳng qua nếu ta số khổ làm hoàng đế, tự nhiên người muốn giết ta rất nhiều, cho nên ta luôn cảm thấy bên cạnh có sát khí cũng là việc bình thường."

"Số khổ?" Lạc Dã Nhận nghe được cái này khiến cho nàng cảm thấy từ này không đúng. "Người cảm thấy làm hoàng đế rất khổ sao?"

Rõ ràng thoát nhìn thì một chút cũng không giống a! Nàng cảm thấy hắn khi làm hoàng đế còn rất khoái trá!

"Nàng cho rằng ta thích làm hoàng đế sao?" Dận Lệ giả bộ thần bí, đem môi gần đến bên tai nàng, bắt đầu kể tai nói nhỏ với nàng. "Nói cho nàng biết, thật ra thì ta không thích làm hoàng đế." Hắn bày ra một dáng vẻ chân thành đáng vẻ.

Lạc Dã Nhận vô cùng hoài nghi, hoàn toàn không hiểu nhìn hắn. "Tại sao?"

"Nàng suy nghĩ một chút, mỗi ngày đều bị giam ở bên trong cái lồng rộng lớn, mỗi người đều muốn khúm núm với nàng, tất cả mọi người tranh nhau tốt với nàng, nhưng mà nàng căn bản không biết cuối cùng bọn họ là thật lòng, hay là bọn họ chỉ là nhìn để vị của nàng mới đối với nàng như vậy. . . . ."

Dận Lệ cố ý nói chính mình vô cùng cô đơn, hết sức đáng thương. "Ta thật sự vô cùng không thích làm hoàng đế. . . . ."

"A. . . . ." Lạc Dã Nhận tâm ngập tràn lòng thương hại lần này bị hắn dùng giọng điệu đáng thương làm cho tỉnh ngộ. "Người người người. . . . . Bị rất nhiều người tổn thương sao?"

"Không người nào dám tổn thương ta." Dận Lệ nhàn nhạt cười cười. "Chân chính có thể tổn thương ta, chỉ có người thân của ta, còn có mình ta."

Nếu anh trai và chị dâu hắn khổ cực tạo hình tượng hắn như vậy, nếu hắn không lấy ra cố gắng lợi dụng một chút, hình như thật xin lỗi chính mình.

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nhận lại nghĩ đến việc ba cô nương chạy trốn cùng huynh đệ hắn, một nhóm như vậy, càng khủng khiếp. "Vậy nếu như nữ nhân người thích bị những nam nhân khác giành mất, người sẽ làm thế nào?" Nàng đem chuyện nàng đã biết biến thành giả thiết suy tính vấn đề hỏi hắn.

"Ta sẽ hận." Dận Lệ ánh mắt đông lạnh, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. "Nữ nhân ta muốn, những nam nhân khác không thể giành, là huynh đệ càng không thể."

Nhưng nàng không biết, nữ nhân hắn muốn chỉ có nàng mà không phải ba cô nương kia? Chính là hắn muốn làm cho nàng hiểu lầm tới cực điểm, tranh thủ sự đồng tình của nàng.

"Hận?" Lạc Dã Nhận nghe chữ ấy, hoàn toàn bị chấn động. Nhưng mà bây giờ nàng đã không giống trước một lòng chỉ nghĩ nhanh giải quyết xong việc của hắn, mà là đối với hắn càng sâu thêm một tầng cảm nhận.

Nàng phát hiện, hình như nàng nghe được nhịp tim của hắn, nhìn thấy hắn đau. . . . . Đó là thế nào?

"Ta rất ít khi chân chính nghĩ muốn cái gì." Dận Lệ môi nở nụ cười nhạt. "Nhất là nữ nhân." Cười yếu ớt chậm rãi cong lên. "Cho nên một khi nữ nhân ta muốn bị những người khác đoạt đi, ta sẽ không tha thứ bọn họ —— bất kể đối phương là người nào."

"Này. . . . ." Trong khoảng thời gian ngắn Lạc Dã Nhận cũng không biết nên nói cái gì.

"Ta muốn nàng, nàng biết không? Nàng là nữ nhân ta muốn." Dận Lê vuốt vuốt sợi tóc đen nhỏ bé mềm mại của nàng.

"Người muốn ta? Tại sao?" Thật ra thì đến bây giờ Lạc Dã Nhận vẫn còn không biết vì sao lần đầu tiên hắn gặp được nàng liền. . . . .Thật ra nàng cho rằng đây chẳng qua là nhu cầu của tên háo sắc này, nhưng mà cảm giác bây giờ hình như không chỉ là như vậy. . . . .

"Tại sao? Nếu ta giải thích được thì tốt." Dận Lê gương mặt cười nhạt, hình như là đang kể khổ mình.

"Không có nguyên nhân sao?" Lạc Dã Nhận bị hắn làm mơ hồ. "Người muốn ta, nhưng mà không có nguyên nhân? Đây không phải là rất kỳ quái sao?" Nàng không có cái gì đáng giá để người ta muốn.

"Về nàng sau sẽ hiểu." Mối Dận Lê hiện ra nụ cười yếu ớt.

"A? Còn có về sau?" Lạc Dã Nhận kinh ngạc dương cao lông mày lá liễu.

"Nàng còn suy nghĩ không có về sau sao? Ta nói ta muốn nàng, cũng không phải là tạm thời. Nàng hiểu ý của ta không?" Dận Lê nói cực kỳ nghiêm túc, chỉ là đang nói chuyện đồng thời hắn cũng dự đoán được Lạc Dã Nhận nghe xong sẽ vô cùng mơ hồ.

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nhận thật sự là không phản bác được.

"Tốt, lời như vậy, trước tiên ta làm rõ quan hệ của chúng ta một chút." Dận Lê lấy tư thế hùng hồn mà tuyên bố nói: "Ta muốn lập nàng làm hậu, nàng nghe hiểu chưa?"

"Ừm, nghe hiểu rồi." Trong khoảng thời gian ngắn Lạc Dã Nhận chỉ biết ngây ngốc đáp lời, đợi đến khi hiểu được tính chất nghiêm trọng của chuyện này mới suýt nữa nhảy dựng lên. "Khoan đã, người nói cái gì? Lập ta làm hậu?" Có làm hay không à?

"Dĩ nhiên. Ta nói ta muốn nàng, cũng không phải là trò đùa." Bờ môi Dận Lê hiện ra nụ cười say lòng người. "Ta muốn nàng làm hoàng hậu."

"A?" Làm cái gì? Hắn chịu kích thích quá lớn, trong khoảng thời gian ngắn nghĩ không thông cho nên mới làm ra quyết định này sao?

"Người có phát sốt hay không? Người nhất định là sốt rồi." Lạc Dã Nhận hoàn toàn quên mất việc tiếp tục bao chính mình ở trong chốn, nhảy dựng lên sờ sờ trán của hắn. "Không đúng, hình như nhiệt độ của ta còn cao hơn so với người. . . . . Vậy rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với người?"

"Thế người cho rằng ta tuyên tứ đại mỹ nhân vào cung làm cái gì?" Dận Lê đem vấn đề ném lại cho nàng suy nghĩ. "Chính là muốn quan hệ lâu dài. Nàng hiểu ý của ta không?"

"A? Vậy cũng không phải là ta. . . . . Nên là chọn ba nữ nhân kia làm hoàng hậu a. . . . ." Lạc Dã Nhận nghĩ đến ba đại mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần, cảm thấy vô luận như thế nào mình cũng kém khí chất hơn người của họ.

"Họ?" Dận Lê bờ môi hiện lên đường cong cười như không cười. "Nàng muốn ta tìm nữ nhân đã sớm cầu kết với nam nhân khác làm hoàng hậu?"

"A. . . . ." Lạc Dã Nhận bị hắn hung hăng gõ cho một cái. Nàng vừa nói như vậy, hắn có thể rất thương tâm hay không à? Nhìn độ cong khoe miệng hắn kỳ quái thế kia. . . . .

Nàng càng lúc càng cảm thấy nam nhân trước mắt này huyền bí khó hiểu rồi.

"Thật xin lỗi. . . . . Ta. . . . . Nhưng mà. . . . ." Lạc Dã Nhận dờ dẩn một chút, muốn nói gì để đền bù sơ xuất vô tâm của mình.

"Không có nhưng nhị gì hết. Trừ nàng ra, người khác sẽ không làm hoàng hậu." Dận Lê ngắt lời nàng, không để cho nàng nói tiếp.

"A. . . . ." Xem ra hắn hình như thật sự rất kiên quyết. "Ta nhớ là có rất nhiều ứng cử viên muốn làm hoàng hậu mới phải a." Lạc Dã Nhận còn đang suy nghĩ biện pháp trốn tránh.

"Có nhiều người hay không cùng với việc muốn ai đó là hai việc khác nhau." Dận Lê mỉm cười ngưng mắt nhìn nàng.

"Cho nên người muốn ta làm hoàng hậu, ta nhất định phải làm?" Làm thế nào. . . . . Lạc Dã Nhận càng nghĩ tay chân càng luống cuống.

"Nàng nói xem?" Dận Lê đem vấn đề trở lại cho nàng.

"Ta. . . . ." Lạc Dã Nhận ấp úng, thật sự rất muốn nói nàng không muốn làm.

"Ta chỉ biết hiện tại ta cần một hoàng hậu, mà ba nữ nhân kia phản bội làm cho ta hận không thể tha thứ. Vậy còn nàng? Nàng lựa chọn như thế nào?" Bên môi Dận Lê hiện ra mỉm cười tà lạnh.

"Ta. . . . ." Lạc Dã Nhận ngập ngừng. "Người rất tức giận vì ba mỹ nữ bỏ trốn theo nam nhân khác phải không?" Nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi.

"Nàng nói xem?" Lại một đáp án không có câu trả lời.

"Vậy. . . . ." Lạc Dã Nhận nuốt nước miếng một cái. "Nếu như mà ta làm hoàng hậu của người, người có thể đồng ý bỏ qua cho bọn họ hay không?"

"Có thể." Dận Lệ bên môi, không quay mặt trả lời.

"Mới chỉ là có thể sao?" Lạc Dã Nhận có chút thất vọng. Nàng cho là hắn sẽ nói được. . . . .

"Vậy thì phải xem biểu hiện của nàng." Dận Lệ nở nụ cười cao thâm khó lường.

"A. . . . ." Lạc Dã Nhận kinh ngạc nhìn chằm chằm hắn, thật lâu không hồi thần.

Nhìn biểu hiện của nàng?

Vậy. . . . . Đến tốt cùng muốn nàng biểu hiện như thế nào cho đúng đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nàng thật sự không biết tại sao lúc Dận Lệ không có mặt ở đây, sáu người trước mắt này lại thuận lợi xuất hiện rồi rời đi trước mắt nàng như vậy.

"Rốt cuộc hiện tại các người đang nghỉ ngơi ở đâu? Không lẽ ở trong nhà lao của hoàng cung?" Lạc Dã Nhận giật mình nhìn mấy vị nam nữ thoát ần thoát hiện như gió này. "Tại sao các người có thể tự do đi lại như vậy?" Họ làm cho nàng cảm giác họ ở trong nhà lao của hoàng cung còn hoạt động tự nhiên hơn so với nàng ở tẩm cung Dận Lệ.

"Bởi vì bọn họ võ công cái thế." Mai Phụng Tuyết kiêu ngạo nhìn nam nhân của mình nói. "Đúng rồi, người vẫn tốt đó chứ? Hoàng thượng có khi dễ người không?"

"Ta. . . . . Ta. . . . ." Đôi mắt đẹp của Lạc Dã Nhận từ từ liếc nhìn mọi người, lại từ từ thu hồi lại. "Ta. . . . ." Nếu nói hắn không hề có những cử chỉ thân mật làm cho nàng đau đến chết đi sống lại nữa, vậy mấy ngày nay cũng coi như là hắn không có khi dễ nàng?

Trừ việc hắn nói muốn nàng làm hoàng hậu của hắn thì thực sự hắn đối với nàng cũng không tệ lắm. Vấn đề là nàng muốn làm hoàng hậu của hắn sao?

Nàng cảm thấy là lạ. . . . . Nhất là hắn nói xem biểu hiện của nàng như thế nào hắn mới quyết định có muốn bỏ qua cho bọn họ hay không. . . . .

"Người nói cái gì?" Hoa Nhan Hi dịu dàng ngưng mắt nhìn Lạc Dã Nhận đang nói lung tung.

"Ách. . . . ." Trong đầu Lạc Dã Nhận linh quang chợt lóe. "Đúng rồi, mấy nam nhân các người võ công cái thế, tại sao không nhanh chạy trốn tới chân trời góc biển đi?" Như vậy nàng cũng không cần đau đầu vì việc có muốn làm hoàng hậu hay không.

"Không được!" Hình Y Thảo nhảy ra nói chuyện. "Người không phải biết hắn rất ác liệt sao? Nếu chúng ta chạy trốn, hắn nhất định sẽ lật khắp thiên hạ tìm chúng ta, hơn nữa có thể vì tìm ra chúng ta không tiếc ra tay tàn sát. . . . ."

"A?" Lạc Dã Nhận khiếp sợ. "Hắn sẽ tàn nhẫn như vậy sao?" Nói thật, càng lúc nàng càng cảm thấy hắn không có hư hỏng như vậy. . . . . Mặc dù lúc trước cũng cảm thấy hắn không tốt, nhưng mà hắn cũng không có làm tổn thương nàng, trừ lần đầu tiên làm cho nàng rất đau ra. . . . . Hơn nữa thực ra rất đau này cũng là làm cho người ta rất yêu thích. . . . .

"Làm sao không biết? Hắn chính là một người tàn nhẫn như vậy." Mai Phụng Tuyết ở một bên cổ vũ. "Nếu không người nghĩ xem tại sao chúng ta lại bị giam ở trong nhà lao hoàng cung? Nếu thật có thể trốn, chúng ta đã sớm trốn đến nơi không ai biết."

"A?" Lạc Dã Nhận nghe xong sùng sốt.

Họ nói hình như rất có lý. Nếu thật có thể đi, bọn họ sao lại không đi, còn ngây ngốc ở đây bị nhốt?

"Hiện tại người cùng hắn thân cận nhất, chỉ có người có thể cứu chúng ta thôi." Ba nữ nhân cùng dùng giọng nói đầm đìa đáng yêu cầu khẩn với Lạc Dã Nhận.

"Cái này. . . . ." Lạc Dã Nhận dừng một chút, chậm rãi mở miệng. "Trên thực tế, hoàng thượng nói với ta một chuyện. . . . ."

"Chuyện gì?" Sáu đôi mắt to trắng đen rõ ràng cùng nhau nhìn chằm chằm nàng.

"Chính là. . . . . Ừ. . . . . Hắn muốn ta làm hoàng hậu của hắn." Lạc Dã Nhận đem chuyện xảy ra nói với mọi người.

"Vậy rất tốt a! Điều này chứng tỏ người thật sự bắt được tim của hắn. . . . . Nhanh đồng ý một chút a!" Hình Y Thảo cũng kích động nói.

"Vấn đề là, ta chỉ là một tỷ nữ nhỏ, đột nhiên nhảy lên làm hoàng hậu, chuyện này không phải rất kỳ quái sao?" Lạc Dã Nhận vẫn là sợ hãi đối với cái danh hiệu này.

"Cái này thì có cái gì kỳ quái?" Mai Phụng Tuyết nhún đôi mày thanh tú. "Có hoàng hậu nào sinh ra liền là hoàng hậu hay sao?"

"A?" Lạc Dã Nhận nghe Mai Phụng Tuyết nói như vậy, cũng không biết nên trả lời như thế nào mới phải. Mai Phụng Tuyết nói hình như rất đúng đắn làm cho nàng hoàn toàn không có cách nào phản bác. "Nhưng là. . . . . Nhưng là. . . . . Ta chính là cảm thấy. . . . . Nói thế nào. . . . ."

"Người đến tột cùng có nguyện ý cứu chúng ta hay không?" Hình Y Thảo gấp gấp nói thẳng, căn bản không cho Lạc Dã Nhận thời gian áp ứng.

Lạc Dã Nhận hoảng sợ cả kinh. "Cứu các người? Người biết đối thoại giữa hoàng thượng và ta?" Kỳ quái, nàng cái gì cũng chưa có nói a!

"Ta không biết a! Giữa người và hoàng thượng có nói chuyện gì sao?" Hình Y Thảo mở to mắt đảo qua đảo lại nhìn về phía Lạc Dã Nhận.

Lạc Dã Nhận chịu đựng ánh mắt tò mò của mọi người, chậm rãi nói ra: "Ta đã hỏi hoàng thượng, nếu mà ta đồng ý làm hoàng hậu của hắn, hắn có thể bỏ qua cho các người hay không?"

"Hắn nói thế nào?" Mọi người trăm miệng một lời hỏi.

"Hắn nói xem biểu hiện của ta. . . . ." Lạc Dã Nhận băn khoăn lo lắng xoắn đầu ngón tay. "Nhưng mà ta thật sự không biết hắn muốn ta biểu hiện như thế nào. . . . ."

"Cái này không quan trọng." Hình Y Thảo cấp bách nhảy ra ngăn cản Lạc Dã Nhận tiếp tục nói. "Quan trọng là, người có muốn cứu chúng ta hay không?"

Lạc Dã Nhận ngẩn người, mắt đẹp nhìn thẳng vào ba cặp bích nhân trước mắt. "Dĩ nhiên muốn."

"Vậy cầu xin người gả cho hoàng thượng làm hoàng hậu, có được hay không?" Hai mắt Hoa Nhan Hi gắt gao nhìn Lạc Dã Nhận, đắm đuối đưa tình, trình độ khiến Hoa Thiệu Khanh ở sau lưng nàng nhìn thấy đều muốn ghen tỵ rồi.

"Được. . . . ." Lạc Dã Nhận mặc dù rất muốn đấu tranh, nhưng mà tình thế bức người, nàng thật sự cũng không có cách nào hạ quyết tâm từ chối.

"Cám ơn người! Chúng ta cả đời này cũng sẽ cảm tạ đại ân đại đức của người!" Ba nữ nhân vô cùng cảm kích cúi người với nàng.

"Không cần đa lễ như vậy. . . . . Ta đảm đương không nổi. . . . ." Lạc Dã Nhận hốt hoảng nói.

"Thật rất cảm tạ người." Ba nữ nhân trăm miệng một lời nói, lén lút trao đổi một nụ cười chuẩn bị xem kịch vui.

Họ sẽ đem Lạc Dã Nhận giao cho Dận Lệ, cũng không phải đơn thuần chính là tốt bụng muốn thúc đẩy nhân duyên của bọn họ như vậy. Họ rất ác độc đã sớm nghĩ khá nhiều phương pháp xử lý tuyệt diệu, muốn lợi dụng Lạc Dã Nhận chính Dận Lệ một chút!

"Hoàng thượng đã lâu không tới tìm ta rồi. . . . ." Vu Mỹ Nhân u buồn ở trong ngự hoa viên ăn năn hối hận. Mặc dù còn chưa có bị đưa vào lãnh cung, nhưng nàng đã giống như là ở trong lãnh cung rồi.

"Ai, hoàng thượng cũng đã lâu chưa có tới chỗ ta. . . . ." Triệu Tiệp Dư cũng số khổ giống nhau nói. "Từ sau khi tứ đại mỹ nhân đến, hoàng thượng giống như quên ta. . . . ."

"Tứ đại mỹ nhân là cái gì? Có cơ hội ta nhất định sẽ. . . . . Chúng ta cũng đã từng là mỹ nhân hoàng thượng chọn tiến vào cung a!" Lý Chiêu Dung tức giận bất bình nói.

"Là cái gì? Chẳng lẽ người còn không biết, gần như đêm nào hoàng thượng cũng ôm lấy một người đẹp trong số đó không? Hơn nữa nữ nhân kia đã quang minh chính đại vào tầm cung hoàng thượng!" Quách Chiêu Nghi oán hận nói. "Người chỉ ở nơi này tức giận thì được cái gì?"

"A?" Lý Chiêu Dung cau đôi lông mày thanh tú. Thật sự nàng chỉ đang suy nghĩ tứ đại mỹ nhân là cái gì mà không có đi thám thính xem đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

"Các người ai cũng đều chỉ ở nơi này thờ dài, không chủ động xuất kích, ai biết tâm hồn hoàng thượng sẽ bị bắt đi nơi nào rồi?" Quách Chiêu Nghi phẫn hận mà nói.

"Chủ động xuất kích? Chúng ta phải làm sao đây?" Vu Mỹ Nhân nói lên nghi vấn.

"Rất đơn giản!" Triệu Tiệp Dư giương cao lông mày thanh tú. "Dùng thủ đoạn mà bình thường chúng ta đối đãi lẫn nhau là đủ rồi!"

Dù sao việc bọn họ giỏi nhất chính là tranh giành tình nhân, phá hoại hình tượng người khác, để cho mình có cơ hội đầu vòng kế tiếp. Họ chỉ cần dùng biện pháp giống nhau đi đối phó với kẻ địch trước mắt là đủ rồi!

"Ngươi . . . . . Ách . . . . . Ta . . . . ." Lạc Dĩ Nhận nhẹ chân nhẹ tay đi tới ngự thư phòng, nhìn Dận Lệ đang chuyên chú phê duyệt tấu chương gấp.

Không có biện pháp, nếu đã quyết định làm hoàng hậu, sẽ phải dững cảm đối mặt, không tự mình đến nơi này nói với hắn, còn liều chết chờ hắn ép hỏi, dường như không thể nói được.

"Chuyện gì vậy?" Dận Lệ mỉm cười nhìn nàng lấp ba lấp bắp, bèn vẫy tay ý bảo nàng đến gần hắn.

"Ta . . . . . Ách . . . . . Ngươi . . . . ." Lạc Dĩ Nhận ngây ngốc đến gần hắn. "Ta tới nơi đây là có chuyện muốn nói cho ngươi biết."

"Có chuyện gì cần nói cho ta?" Dận Lệ kéo nàng vào trong ngực, con mắt chứa ý cười nhìn đôi mắt to tròn đen sáng của nàng. "Tiểu Dĩ Nhận nhi của ta."

Lạc Dĩ Nhận giật mình."Ách. . . . ." Tại sao khi hắn nhìn như vậy, nàng lại không biết mở miệng như nào?

"Úp úp mở mở làm gì? Có lời gì không dám nói cho ta biết? Nàng muốn nói nàng rất thích ta sao?" Môi Dận Lệ hiện lên nụ cười, cổ tình suy đoán.

"A? Không phải, ta làm sao sẽ. . . . . Ta muốn nói là. . . . ." Lạc Dĩ Nhận dưới tình thế cấp bách, lời nói càng thêm ấp úng.

"Là cái gì?" Dận Lệ dù bận vẫn ung dung chờ đợi nàng lên tiếng.

"Ta. . . . . A, ta muốn hỏi là ngươi có phi tần khác hay không?" Lạc Dĩ Nhận cũng không biết tại sao đột nhiên mình thốt ra câu nói này. Chỉ là chính nàng cũng cảm thấy rất xấu hổ. Trước kia một chút nàng cũng không quan tâm quốc gia đại sự, ngay cả hoàng thượng cưới bao nhiêu thê thiếp đều không biết được.

"Hỏi cái này làm cái gì?" Dận Lệ hơi nhíu lại mày rậm.

"Ách. . . . ." Lạc Dĩ Nhận lại bắt đầu ấp a ấp úng. "Ta nghĩ là ngươi nhất định có những phi tử khác nha, có lẽ họ mới là người muốn làm hoàng hậu của ngươi. . . . . Không, phải nói, họ mới thích hợp làm hoàng hậu của ngươi mà không phải ta, có đúng hay không?" Nàng đang nói cái gì vậy ? Nàng tới đây cũng không phải để nói những thứ này, tại sao cuối cùng liên thay đổi thành như vậy đây?

"Nàng đang nói cái gì?" Dận Lệ môi mỏng phát ra ý cười lạnh, hiển nhiên là tức giận.

"Ngươi nhất định có phi tử khác, không phải sao?" Lạc Dĩ Nhận kiên nhẫn hỏi tới cùng. "Vậy tại sao ngươi không muốn họ làm hoàng hậu của ngươi, mà muốn ta đây?"

Kỳ quái, nàng rõ ràng không muốn nhắc tới việc này, tại sao lời nói cuối cùng lại biến điệu a? Lạc Dĩ Nhận tức giận tới mức muốn tự vả miệng mình.

"Tiểu Dĩ Nhận nhi của ta, ta chính là muốn nàng, không cần người khác." Dận Lệ ngưng mắt lộ ra một loại khí phách không thể thay đổi.

"Ách. . . . ." tay chân Lạc Dĩ Nhận lại bắt đầu luống cuống. "Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy ta chưa đủ tốt, không đủ để làm hoàng hậu của ngươi sao?"

Trời, tại sao nàng cũng không có suy nghĩ trước mà đã nói ra?

"Không phải là không tốt, chỉ có có muốn hay không." Dận Lệ môi hiện ra nụ cười cuồng tứ. "Ai dám nói nữ nhân ta muốn không tốt?"

"Ách. . . . ." Nghe xong lòng dạ rối bời một phen. "Có thể rất nhiều người không dám nói ở trước mặt ngươi, nhưng mà mọi người hay bí mật len lén nói a."

"Nàng quá coi thường bản mình rồi." Dận Lệ ném một câu cho nàng.

"Nào có!" Ngược lại lúc này Lạc Dĩ Nhận rất hùng hồn phản bác. "Ta rất rõ ràng ta bản thân ta như thế nào."

"Vậy sao?" Dận Lệ vuốt ve gò má mềm mại bóng loáng trước mặt, con mắt màu mực tình anh phát sáng không nháy mắt chăm chú nhìn nàng, khẽ mở miệng. "Đây chính là điều mà nàng đặc biệt chạy tới ngự thư phòng muốn nói với ta sao?"

Hắn còn tưởng rằng sau khi ba cặp khoáng nam oán nữ rảnh rang quấy rầy xong, nàng sẽ có thay đổi chứ, không nghĩ tới vẫn như cũ.

"Ách. . . . ." Cũng không giống như vậy nhưng mà hình như nàng cũng nói không ra được một ít lời nói muốn làm hoàng hậu của hắn. . . . . Làm thế nào đây? Nếu nàng không nói ba cặp tuần nam mỹ nữ sẽ sao đây. . . . .

"Nàng muốn làm hoàng hậu của ta thật sao?" Dận Lệ ánh mắt tối tăm bùng cháy một ngọc lửa, chớp cũng không chớp chăm chú nhìn nàng.

"Ách. . . . ." Lạc Dĩ Nhận tâm hoảng ý loạn từ trên đùi của hắn nhảy xuống. "Ta còn có chuyện. . . . . Trước nói với ngươi đến đây thôi, ta đi trước."

"Có chuyện gì sao?" Dận Lệ một tay kéo tiểu Dã Nạn đang muốn chạy trở về. "Trừ ta ra, nàng ở trong cung còn có chuyện gì?"

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nạn lại bắt đầu ấp úng, ở trong lòng hẳn muốn cử động hai cánh tay.

"Nếu không có chuyện, hãy theo giúp ta." Dận Lệ thật sự cũng không ép nàng, chỉ là bờ môi phiếm nụ cười tà ác, ôm chặt nàng.

"Nhưng không phải ngươi còn có chuyện sao?" Lạc Dã Nạn chỉ vào một chồng lớn tấu chương gấp trên bàn cần hắn phê duyệt.

"Nàng ngồi xem ta làm không được sao?" Bên môi Dận Lệ phiếm nụ cười gian xảo xấu xa.

"Ách, ta sợ như vậy sẽ quấy rầy ngươi, làm cho ngươi không chuyên tâm. . . . ." Lạc Dã Nạn nhìn nụ cười bên môi của hắn, đột nhiên ý loạn tình mê.

"Yên tâm, ta sẽ chuyên tâm." Dận Lệ vững vàng ôm nàng ở trên đùi, ngược lại thật bình tĩnh bắt đầu phê duyệt tấu chương gấp.

Lạc Dã Nạn nhìn hắn bắt đầu nghiêm túc xử lý quốc sự, nhất thời sững sờ. Làm thế nào? Hắn rất chuyên tâm làm việc nhưng mà nàng sẽ không à! Hiện tại nàng hoàn toàn không thể chuyên tâm, đầu óc cũng hóa thành bùn nhão á!

"Như thế nào? Hiện tại xuân phong đặc ý đi? Chúng ta đã giúp ngươi tìm được một hoàng hậu!" Hình Y Thảo dương dương đắc ý nói.

Bọn họ vẫn rất tốt bụng trước hết đi ra ngoài chơi sau đó mới trở về nghiệm thu thành quả! Nói vậy tiểu Lạc đã tỏ rõ nguyện ý muốn làm hoàng hậu của hắn chứ?

Dận Lệ ngược mắt nhàn nhạt liếc Hình Y Thảo một cái. "Ta vốn nghĩ đến đám các ngươi làm bừa làm loạn sẽ rất thành công, nhưng khi nhìn tới vẫn như cũ chỉ là làm bừa làm loạn hơn thôi."

"Xem ra chuyện này tiến hành không được thuận lợi?" Đường Hiệu nhíu mày.

"Cũng không phải không thuận lợi, chỉ là tiểu Dã Nạn vẫn còn núp ở trong vỏ của mình thôi." Dận Lệ nhẹ nhàng nói.

"Gi? Như vậy làm sao có thể chơi vui?" Mai Phụng Tuyết lắc lắc gương mặt, rất rõ ràng đem chuyện hôn nhân của người khác trở thành trò chơi.

"Không chơi vui như thế nào." Dận Lệ hơi nhíu lông mày. "Nàng ấy quá xem nhẹ bản thân mình. Đây không phải là chuyện tốt."

"Nàng ấy cảm thấy không xứng với ngươi, có đúng hay không?" Hoa Nhan Hi cảm động lây.

"Đúng." Dận Lệ khẽ kéo môi, cười lên.

"Yên tâm, chúng ta cố gắng lần nữa, nàng ấy sẽ nguyện ý làm hoàng hậu của ngươi!" Mai Phụng Tuyết lấy lại tinh thần khi bại khi thắng cười nói.

"Chỉ sợ rằng dù các ngươi cố gắng thế nào đều không có tác dụng." Dận Lệ sau nửa ngày trầm ngâm. "Có lẽ phải đến phiên ta hạ mệnh được mới được."

"Hạ mệnh được?" Nghe ba chữ như thế, đại vương nổi danh về xuân dược Hình Y Thảo hai mắt bỗng nhiên sáng lên. "Thì ra là ngươi đã không được rồi sao? Nói sớm đi! Đúng lúc ta ở chỗ này điều chế một đồng xuân dược tốt cho ngươi."

"Rượu thuốc của tướng công nhà ta cũng để cho ngươi sử dụng miễn phí." Mai Phụng Tuyết cũng cười ngân thien chí gia nhập hàng ngũ quyền tặc.

"Ta còn có thể đem hoa đại cô đại gần nhà chúng ta cho ngươi dùng —— mặc dù ngay cả bản thân ta cũng làm không rõ lắm cây đó là cây gì." Hoa Nhan Hi ý tứ không thôi le lưỡi một cái.

"Đa tạ ý tốt của các ngươi, chẳng qua ta nghĩ, theo năng lực của ta, chưa đến mức cần dựa vào ngoại lực. Những thuốc kia để lại cho chính tướng công các ngươi, ta nghĩ bọn họ sẽ rất vui lòng hưởng dụng." Dận Lệ vô cùng có phong độ cảm tạ ba tấu tấu.

"Ngươi không cần khách khí như vậy nha, tiểu đệ. Chúng ta cũng không cần a." Đỗ Trọng Khang ôn hòa vỗ vỗ vai Dận Lệ.

"Không phải ta khách khí, ta cũng chỉ là nói sự thật." Dận Lệ cười đến rất tà ác. "Các ngươi chính là chưa từng hiểu lãnh sử dụng tài nguyên, thế tử mới có thể vui vẻ như vậy, nhảm chán mới hốt hoảng. . . . ." Giống như cái đó nhà hắn, đã sớm bị hắn giải quyết rồi.

"Cái gì? Tình cảm vợ chồng chúng ta rất là tốt, cho nên tình lực mới dồi dào như vậy có được hay không?" Ba nam nhân vẫn là khí định thần nhàn, cô nàng nóng nảy Hình Y Thảo cũng đã bắt đầu nổi cáu. "Là bản thân ngươi quá kém không giải quyết được tiểu Lạc, chúng ta mới đến giúp ngươi một chút!"

"Ai nói ta không giải quyết được nàng?" Dận Lệ nhướng cao lông mày anh tuấn, bên môi nổi lên nụ cười yếu ớt. Thiên hạ này không có người hắn không giải quyết được.

"Là thật sao? Vậy chúng ta sẽ chờ xem kịch vui!" Hừ, vốn là nghĩ sau khi giúp hắn, mới bắt đầu quấy rối chờ xem kịch vui, hiện tại cũng không cần tiếp tục giúp một chút việc rồi, Hình Y Thảo nàng quyết định trực tiếp chờ xem kịch vui!

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7

Làm thế nào? Làm thế nào? Rốt cuộc làm thế nào mới tốt à?

Không phải nàng không muốn cứu sáu vị tuần nam mỹ nữ, nhưng mà mỗi lần đứng trước mặt Dận Lệ, nhìn đến dung nhan tuần tú của hắn, cảm nhận được khí thế tôn quý phi phàm kia của hắn, thì Lạc Dã Nhận lại nói ra những lời hoàn toàn bất đồng, thậm chí lời nói còn ngược lại.

Nàng vì sao lại kém cỏi như vậy?

"Dã Nhận muội muội. . . . ."

Trong lúc bất chợt, vài giọng nói mềm yếu mềm mại đáng yêu bay vào trong tai nàng.

Ngồi nghỉ ở trong đình tâm Lạc Dã Nhận đang sững sờ, thật vất vả phục hồi tinh thần lại, nhìn mấy nữ nhân thiên kiều bá mị trước mắt. "Các ngươi là?"

Chúng mỹ nhân thay phiên tự giới thiệu mình xong, ngay sau đó Lạc Dã Nhận sững sờ.

"Vậy. . . . ." Một lúc sau đột nhiên Lạc Dã Nhận nghĩ đến hình như nàng chưa hành lễ mấy vị nhân sĩ tôn quý này, vội vàng đứng lên, chuẩn bị hành lễ.

"Không cần. . . . . Hiện tại muội muội chính là giai nhân bên cạnh hoàng thượng, chúng ta hành lễ với muội còn không kịp, tại sao có thể để cho muội đại lễ như thế đây?" Vu mỹ nhân liền tranh thủ đỡ nàng dậy .

"Nhưng là. . . . ." Lạc Dã Nhận vẫn cảm thấy không ổn. Mỗi người trước mắt nhìn tôn quý như vậy, nàng lại hèn mọn như vậy, không hành lễ hình như rất kỳ quái.

"Ài, tâm ý muội muội như thế, chúng ta nhận là được rồi." Triệu Tiệp Dư mỉm cười nói. "Khó trách hoàng thượng thương yêu muội như vậy, thì ra là muội giữ lễ như vậy a."

"Ta? Có sao?" Thật ra thì cho tới bây giờ Lạc Dã Nhận vẫn cảm thấy không sao hiểu được tình cảm thương yêu của Dận Lệ. Cho đến giờ nàng vẫn không hiểu? Tại sao một nam nhân khí vũ hiên ngang lại tỏ ra húng thủ mảnh liệt với một tiểu nô tỳ như thế đây?

"Có a! Muội muội, ngươi có thể truyền thụ mấy chiêu cho các tỷ tỷ, để các tỷ tỷ học một ít hay không?" Lý Chiêu Dung mỉm cười lấy lòng nàng.

"Đúng vậy a, muội muội, van cầu ngươi." Quách Chiêu Nghi cũng ăn nói khép nép.

Trong lúc nhất thời, bốn nữ nhân chân thành đứng lên cầu xin nàng.

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nhận sắc mặt lúng túng, không biết phải làm gì. "Nhưng mà. . . . . Ta. . . . . Vấn đề là. . . . ."

"Được rồi muội muội, muội cũng đừng giấu giếm nữa. . . . . Yên tâm, chúng ta sẽ không đi giành hoàng thượng!" Lý Chiêu Dung rút mê canh cho Lạc Dã Nhận. "Vô luận chúng ta cố gắng như thế nào, cũng kém so với muội."

"Đúng vậy a. Đúng vậy a, muội nói cho chúng ta biết nên làm như thế đi!" Quách Chiêu Nghi mềm giọng năn nỉ.

"Ách. . . . . Nhưng mà thật sự ta cũng không biết nên làm cái gì!" Lạc Dã Nhận vẻ mặt khó xử, ấp a ấp úng nói: "Nói thật, ta cũng không biết tại sao hoàng thượng cố tình muốn ta làm hoàng hậu. . . . . Các ngươi có biết nguyên nhân không?" Ngược lại nàng hướng họ cầu cứu.

"Hoàng thượng muốn phong muội làm hậu?" Bốn nữ nhân nghe xong, sắc mặt đồng thời đại biến, chỉ kém không có cùng thét chói tai.

"Đúng vậy a. . . . . Các ngươi cũng cảm thấy rất kinh ngạc đúng không?" Lạc Dã Nhận xem bốn nữ nhân kinh ngạc trở thành chuyện đương nhiên. "Ta cũng không biết phải làm gì." Nàng vô ý thức uốn éo xoắn đầu ngón tay. "Ngay cả bản thân ta cũng rất buồn bực, hoàng thượng sao lại đưa ra quyết định ngu xuẩn như vậy."

"Quyết định ngu xuẩn?" Sắc mặt của bốn nữ nhân càng trở nên quái dị hơn.

Nếu là họ nghe được mấy lời nói này đã sớm tạ chủ long ân, thật cao hứng đi lên làm hoàng hậu rồi, nào có thể nói quyết định của hoàng thượng là quyết định ngu xuẩn!

"Đúng vậy a. Các ngươi không cảm thấy hoàng thượng rất ngu xuẩn sao? Thế nhưng lại muốn phong một tỳ nữ nhỏ làm hậu." Lạc Dã Nhận vẫn là trăm mối vẫn không có cách giải quyết.

Bốn nữ nhân bị nàng hỏi, thật đúng là bị hỏi đến rồi.

"Các người cũng cảm thấy rất đúng phải không?" Lạc Dã Nhận nhìn bốn nữ nhân áp ứng một hồi, mặt lộ vẻ vui mừng hỏi.

"Ách. . . . . Ta nghĩ hoàng thượng cũng có dụng ý của người. . . . ." Vu mỹ nhân vô cùng lúng túng lên tiếng. Nàng không dám phê bình hoàng thượng đâu.

"Đúng vậy a, hoàng thượng ra quyết định đương nhiên không thể nào là ngu xuẩn." Triệu Tiệp Dư cũng cẩn thận trả lời.

"Nhưng là. . . . . Nhưng là. . . . ." Đối mặt với loại giọng điệu bất đồng này, trong lúc nhất thời Lạc Dã Nhận cũng không biết phải nói tiếp như thế nào.

"A!" Đột nhiên ý tưởng nàng lóe lên, hai mắt tỏa sáng nhìn qua bốn nữ nhân trước mắt. "Các người cũng rất sùng bái hoàng thượng, rất thích hoàng thượng có đúng hay không?"

"Đúng a!" Tâm lý bốn nữ nhân đồng thời hiện lên một vấn đề —— vì sao có cảm giác nữ nhân trước mắt này một chút cũng không yêu hoàng thượng?

"Vậy các người có muốn giúp ta một chút hay không?" Lạc Dã Nhận xem xét bốn phong thái khác nhau của từng nữ nhân trước mặt. "Ta phát hiện các người đều rất xinh đẹp rất có khí chất đó, xem ra cũng không phải tôn quý bình thường." Đôi mắt đẹp của nàng tản mát ra tia sáng chói mắt như sao.

"Ách. . . . ." Bốn nữ nhân ở trong cung chưa từng được nghe qua lời ca ngợi chân thành mà không giả bộ như thế, ngược lại cả người nổi da gà, vô cùng không được tự nhiên.

"Các người vì sao khiêm nhường như vậy, ngay cả trả lời cũng không trả lời đây?" Trên dung nhan thanh tú Lạc Dã Nhận tràn đầy nụ cười. "Các người xuất chúng như vậy, ta thật sự cảm thấy mình so với các người giống như tiên nữ trên trời cùng người bình thường trên mặt đất. . . . . Hoàng thượng thật là kỳ quái vì sao muốn ta làm hoàng hậu?"

Lạc Dã Nhận con người trong suốt xoay chuyển, hiển nhiên là nghĩ tới điều gì đó, đang lúc muốn nói chuyện, thân thể mềm mại đột nhiên bị cánh tay mạnh mẽ mà có lực ôm vào.

"Tham kiến hoàng thượng!"

Lạc Dã Nhận không có phát giác hoàng thượng đến, bốn nữ nhân liền vội vàng hành lễ.

"Người?" Lạc Dã Nhận càng thêm thất kinh.

Không hổ là người cùng một nhà, tất cả mấy huynh đệ bọn họ đều có bản lĩnh phi thường, đi lại không có tiếng động.

"Vì sao các người nói chuyện phiếm ở nơi này? Thật đúng là an nhàn thoải mái." Dận Lệ vung tay lên, ý bảo bốn nữ nhân quỳ trên mặt đất đứng dậy.

"Ta vừa vặn gặp phải họ, thi trò chuyện. Người không phải là đang bận không?" Lạc Dã Nhận trực giác hỏi thăm, hoàn toàn không có phát hiện bên trong lời nói của nàng căn bản không mang một tia ngưỡng mộ đối với hắn.

"Xong việc, nhớ nàng." Dận Lệ không e dè ở trước mặt bốn nữ nhân nói ra loại lời nói cực kỳ thân mật.

"Ách. . . . ." Hắn nói xong rất tự tại, ngược lại nàng nghe được toàn thân có cái gì đó không đúng, hai gò má đỏ ửng rực. "Hoàng thượng. . . . ." Lúc này cuối cùng nàng nhớ tới cấp bậc khác nhau rồi.

"Nàng vừa rồi rất nhàm chán đi, phải không?" Dận Lệ mỉm cười ngưng mắt nhìn nàng, đối với bốn nữ nhân còn lại là thì hắn làm như không thấy.

Trong mắt của hắn, chỉ có nàng.

"Ách. . . . ." Chính xác mà nói, vừa rồi nàng rất phiền muộn, không phải nhàm chán.

"Bây giờ trẫm đã tới, nàng cũng sẽ không nhàm chán. Bồi trẫm trở về tẩm cung đi." Dận Lệ mỉm cười mời mọc.

"Các nàng ấy? Có muốn mời họ cùng đi hay không?" Lạc Dã Nhận nghĩ đến mới vừa rồi nàng còn chưa có nói cùng mấy nữ nhân, trong lòng âm thầm gấp gáp, muốn tạo cơ hội.

"Không cần. Trẫm chỉ cần nàng." Dận Lệ khẽ mỉm cười, con mắt như mực chuyển sang bốn nữ nhân. "Các người cũng không muốn đến tẩm cung trẫm, phải không?"

"Đúng, đúng, phải. . . ." Bị ánh mắt tà mỹ cuồng nịnh của hoàng thượng nhìn chăm chăm, bốn nữ nhân làm sao có thể lắc đầu, dĩ nhiên là đầu gật so với cái gì cũng mau.

"Nhưng là. . . . ." Lạc Dã Nhận nghĩ đến mình còn chưa có nói lời cực quan trọng. "Hoàng thượng, ta muốn nói. . . . ."

"Trước bồi trẫm trở về tẩm cung, rồi sẽ để cho người nói." Đã sớm nhìn ra tâm sự Lạc Dã Nhận, Dận Lệ vội vàng chặn lời của nàng.

"Vấn đề là. . . . . Ta cũng cần họ. . . . . Người thật không cần mang theo mấy nàng cùng về tẩm cung sao?" Lạc Dã Nhận vẫn kiên trì phản đối.

"Thật sự không được." Dận Lệ đầu tiên dùng giọng điệu nói chuyện bình thường, rồi sau đó mới môi đưa tà ác gần sát tai ám áp nàng. "Chẳng lẽ nàng không biết, có một số việc, ta chỉ muốn làm với một mình nàng thôi?"

Câu nói đầu tiên khiến Lạc Dã Nhận mặt đỏ tai hồng, cũng vô lực phản bác.

"Hoàng thượng, người thật sự không cảm thấy họ rất tuyệt sao?" Lạc Dã Nhận vừa luống cuống tay chân giữ lấy y phục của mình đang bị cởi ra, vừa bắt đầu đã ý loạn tình mê hỏi Dận Lệ.

"Trong lòng của ta chỉ có nàng. . . . ." Dận Lệ quyết định trước hết chính nàng đến thất điên bát đảo rồi lại nói.

"Nhưng mà họ cũng rất đẹp, người thật sự không cảm thấy để cho các nàng làm hoàng hậu cũng rất tốt sao?" Lạc Dã Nhận càng lúc càng vô lực chống đỡ vẫn còn ở trong lòng người nào liễu chết giãy giụa.

"Không cảm thấy. . . . ." Dận Lệ đơn giản lấy hôn che phủ không để cho nàng tiếp tục nói nhảm nữa. "Nàng tốt nhất đừng nghĩ ra chủ ý cùi bắp gì nữa cho ta, nếu không. . . . ."

Nếu không cái gì?

Dận Lệ không có tiếp tục nói hết, mà đầu óc nàng đã bị nụ hôn nóng bỏng của Dận Lệ vuốt ve biến thành một đoàn tương hồ, bây giờ Lạc Dã Nhận cũng không có ý định nghĩ nhiều như vậy.

Ứng phó với nhu cầu của nam nhân trước mắt cũng đã không còn kịp rồi, nàng đâu còn rảnh rỗi nghĩ đến chủ ý cùi bắp gì!

"Hò ly tình!"

"Tiện nữ nhân!"

"Cố làm thanh thuần!"

"Giả bộ vô tội!"

Mắt thấy hoàng thượng ôm eo thon Lạc Dã Nhận trở lại tẩm cung, bốn nữ nhân oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, lời mắng khó nghe cực điểm luân phiên thoát ra khỏi miệng, chỉ thiếu chút nữa dùng ác ngôn ác ngữ trực tiếp nguyện rửa Lạc Dã Nhận cho đến chết.

"Vốn cho là nàng ta thật sự không thích hoàng thượng, không nghĩ tới nàng ta chính là dùng một chiêu vờ tha để bắt này để bắt tâm hoàng thượng!" Vu mỹ nhân cắn răng nghiêng lợi, hận không thể đem Lạc Dã Nhận chặt làm trăm mảnh.

"Hơn nữa còn giả bộ điềm đạm đáng yêu như vậy. . . . . Hừ, giả bộ! Không phải nàng ta một lòng bám dính vào hoàng thượng ư!" Triệu Tiệp Dư đi theo kêu gào, cái gì tư thái tuyệt đẹp tất cả đều ném một bên, hoàn toàn biểu hiện bộ dạng của mẹ la sát.

"Đúng a! Chúng ta tại sao có thể uống phí để cho nàng nở mày nở mặt như vậy?" Lý Chiêu Dung nhướn mày, hết sức khinh thường nói. "Cũng chỉ là tiểu ty nữ thôi, thế nhưng lại nghĩ một bước lên trời làm hoàng hậu?"

"Chúng ta nhất định phải cho nàng ta đẹp mắt!" Quách Chiêu Nghi đã quyết định. "Vấn đề là, nên cho nàng đẹp mắt như thế nào?"

"Ngoài sáng khẳng định là không được, ta nghĩ chúng ta âm thầm đi!" Vu mỹ nhân đầu tiên nghĩ đến chiêu thứ nhất của ám sát trong cung là làm phép. "Chúng ta đi bỏ người rơm xin pháp sư làm phép, để cho nàng đi đời nhà ma, hồn trở về với trời đất, nhìn nàng còn có biện pháp gì giành hoàng thượng cùng chúng ta!"

"Không được á..., nàng ta chỉ là tiểu ty nữ, chỉ sợ ngay cả ngày sinh tháng đẻ đều là giả!" Triệu Tiệp Dư đã nghĩ tới một việc này. "Đến lúc đó nếu là nàng ta không có chết, ngược lại người khác chết, vậy làm sao bây giờ?"

"Vây. . . . . Chúng ta phải sát thủ tới ám sát nàng, các người có chịu không?" Lý Chiêu Dung vui mừng nói chiêu ám sát thứ hai ở trong cung.

"Không được á..., phòng vệ bên người nàng ta giọt nước không lọt, ngay cả đám con muỗi muốn bay đến bên người nàng ta cũng rất khó khăn, càng không cần phải nói ám khí sát thủ!" Quách Chiêu Nghi phủ quyết đề nghị này.

"Vậy làm sao bây giờ đây?" Vu mỹ nhân tương đối khổ não. "A, ta nghĩ đến. Nếu nàng thích làm loại người tốt như vậy, vậy chúng ta dứt khoát liền đến gần nàng, thiết kế một chuyện, để cho nàng tự chui đầu vào lưới, tự làm chính mình bị thương rất nặng, thậm chí tự giết chết chính mình, các người nói dạng này có được hay không?"

"A, phương pháp tốt!" ánh mắt của ba nữ nhân khác sáng lên.

"Vậy chúng ta cứ làm như vậy. . . . ." Vu mỹ nhân bắt đầu thì thầm mà nói ra diệu kế hay tuyệt tự mình nghĩ ra, ba nữ nhân khác liền tiếp gật đầu.

Một âm mưu tà ác đã lặng lẽ triển khai, về phần kết quả đến cuối cùng sẽ như thế nào —— Trời mới biết!

"Lần trước thật sự là xấu hổ, ta cũng không biết hoàng thượng lại. . . . ." Lạc Dã Nhận thích nhất ngồi ở ngự hoa viên suy nghĩ lung tung nhìn lên thấy đám người mỹ nhân xuất hiện tại trước mặt, hai gò má mềm mại lập tức lộ ra ửng hồng, xấu hổ nói xin lỗi với mọi người.

"Không có gì. . . . . Muội xinh đẹp thương người như vậy, hoàng thượng thích muội là phải." Trong lòng Vu mỹ nhân mặc dù hận không giết Lạc Dã Nhận bằng ngàn vạn đao, nhưng ngoài mặt vẫn là cười tủm tỉm.

"Nào có?" Cho đến bây giờ Lạc Dã Nhận vẫn cảm thấy không rõ tại sao Dân Lệ vừa thấy mặt nàng liền quyết định muốn nàng? Nàng rốt cuộc có cái gì đáng giá để được yêu thích?

"Muội muội cũng đừng khách khí." Quách Chiêu Nghi kéo tay trắng mảnh khảnh của nàng."Đúng rồi, muội có muốn cùng đi thả diều với chúng ta không?"

"Thả diều?" Lạc Dã Nhận hai mắt sáng lên. "Ta có thể thả diều sao?" Trước kia cũng là đi theo đại tiểu thư thả diều, nàng chỉ có thể ngơ ngác đứng ở một bên nhìn, thì ra là cũng có một ngày nàng cũng có thể đi thả diều?

"Dĩ nhiên có thể." Lý Chiêu Dung mỉm cười gật đầu đối với nàng, trong lòng lại vô cùng hi vọng con Nhận Từ trước mắt này nhanh biến thành chim nhỏ nường.

"Hoàng thượng sẽ không trách móc muội sao?" Sau khi hỏi ra câu này, Lạc Dã Nhận đột nhiên cả kinh. Nói thật, hoàng thượng hình như chưa bao giờ mắng nàng.

Hoàng thượng thật ra đối với nàng cũng rất tốt! Chỉ là, từ đầu tới cuối nàng không biết cuối cùng mình đáng giá chỗ nào khiến hoàng thượng đối với nàng tốt như vậy.

"Hoàng thượng còn yêu thương muội hơn, làm sao có thể mắng muội?" Triệu Tiệp Dư bề ngoài dịu dàng bắt quả chỉ là giả dối.

"Được rồi, đừng nói nhiều nữa, chúng ta nhanh đi thả diều đi!" Vu mỹ nhân thúc giục mọi người, trong lòng ước gì Lạc Dã Nhận chết sớm siêu sinh sớm!

"Tại sao con diều vẫn không quán trên cây?" Vu mỹ nhân trông mong nhìn con diều bay lượn trên trời.

"Đúng vậy a, tại sao?" Rất cố gắng muốn cho con diều dây đưa ở trên cây Triệu Tiệp Dư cũng nghiêng cổ trông chờ, hận không thể sau một khắc đã nhìn thấy con diều tương thân tương ái cùng cây quán quanh ở một chỗ.

"Các người đang nói cái gì à?" Lạc Dã Nhận một đường đã chạy tới mang theo nụ cười sáng lạn, dừng bước lại bên cạnh hai người.

"Không có a, chúng ta đang so con diều của ai bay cao, bay xa hơn." Kỳ quái, rõ ràng họ phí hết tâm tư muốn con diều bay thấp, đập vào trên cây đi, con diều này tại sao không nghe lời, bay lại cao lại xa?

Thật là gặp quý!

"Là thế sao?" Lạc Dã Nhận ngửa đầu đưa mắt nhìn, quên mình cũng đang thả diều. "Con diều của hai người các người đều bay lại cao lại xa. . . . . A!" Nàng đột nhiên kêu thâm một tiếng."Con diều của ta! Con diều của các người——"

Nàng không có khống chế được con diều của mình, kết quả con diều của nàng đánh trúng hai con diều khác, đầu tiên là quán lẫn nhau, sau đó rớt ở trên đầu một nhánh cây."Con diều của ta ——" nhìn bề ngoài Vu mỹ nhân có vẻ rất buồn, nhưng trong lòng đã bắt đầu âm thầm hưng phấn.

Không nghĩ tới lại là Lạc Dã Nhận tự mình làm con diều vướng trên cây đi!

"Ô, con diều của ta, con diều của ta yêu nhất. . . . ." Triệu Tiệp Dư mặt buồn bã."Tại sao lại như vậy chứ? Ta thật thích con diều này đó!"

"Ách. . . . . Thật xin lỗi. . . . ." Lạc Dã Nhận sâu sắc cảm thấy là bản thân không đúng. "Ta giúp các người đi lượm con diều về có được hay không?"

"Không cần. Cũng vướng vào cành cây cao như vậy, không cần lượm." Triệu Tiệp Dư ngoài miệng mặc dù là nói như vậy, hai mắt vẫn còn trông mong nhìn con diều.

"Nhưng đây là con diều mà các người ưa thích như vậy. . . . ." Lạc Dã Nhận vẫn là muốn đem lấy con diều xuống.

"Ta nhờ cung nữ thái giám leo lên nhặt là được rồi." Vu mỹ nhân đề nghị. "Chúng ta không thể để cho muội bất chấp mạo hiểm."

"Không được!" Lạc Dã Nhận lần này kiên trì hơn muốn tự mình đi tìm kiếm con diều. "Đây là ta làm sai, sao có thể để cung nữ thái giám đi nhặt? Không có liên quan với bọn họ."

"Bọn họ thực ra chỉ là hạ nhân nha, hạ nhân vốn là phải thay chủ tử vào sinh ra tử, nhưng mà cũng chỉ là trèo lên cây đi nhặt diều giấy mà thôi, tính là cái gì?" Quách Chiêu Nghi lạnh lạnh nhàn rỗi, nói như đó là đạo lý hiển nhiên.

"Không được!" Lạc Dã Nham xuất thân no tỳ dĩ nhiên càng cảm thấy không được. "Hạ nhân cũng là người, tại sao có thể để cho bọn họ làm chuyện bọn họ không nên đi làm? Đây là ta phải chịu trách nhiệm."

"Muội ở đây nói gì à? Hoàng thượng sắp lập muội làm hậu rồi, hoàng hậu cần trách nhiệm gì đây? Hoàng hậu chỉ cần hiểu được hầu hạ hoàng thượng thế nào, mẫu nghi thiên hạ là đủ rồi, như loại chuyện nhỏ này, vốn là nên để hạ nhân đi làm. . . . . Ngươi đâu, nhanh đi nhặt con điều!" Lý Chiêu Dung hét to với cung nữ thái giám.

Một đám cung nữ thái giám lập tức nghe lệnh muốn leo lên cây nhặt điều.

"Khoan!" Lạc Dã Nham ra lệnh một tiếng làm cho bọn họ dừng động tác lại. "Tự ta đi nhặt, các ngươi ai cũng không được nhúc nhích!" Dù sao cũng chỉ là leo cây mà thôi. . . . . Nàng cũng không phải là chưa từng leo lên nhặt điều cho đại tiểu thư!

"Ách. . . . ." Cung nữ thái giám hai mặt nhìn nhau, không biết cuối cùng nên do người nào trèo lên cây lấy điều xuống.

Lạc Dã Nham cũng đã vén váy, hoàn toàn không chú ý hình tượng leo lên trên cây, bản lĩnh mạnh mẽ càng leo càng cao, mắt thấy sắp lấy được mấy con điều——

"A ——"

Dưới tàng cây đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm phân tán lực chú ý của Lạc Dã Nham. Bởi vì chú ý lực đột nhiên phân tán, khiến cho nàng xoay mình thân thể không ổn định, cả người rơi xuống——

"Cẩn thận a!" Tứ mỹ nhân ngoài mặt giả bộ hết sức quan tâm, bộ dáng khản trương, trong lòng lại âm thầm cao hứng kẻ sách của các nàng đã thành công rồi.

Chỉ là, hình như họ cao hứng quá sớm——

Trong lúc các nàng vẫn còn mong đợi Lạc Dã Nham té thành bùn loãng thì đột nhiên bốn người họ bị một cổ cường lực bao quanh, thời điểm họ còn không có chuyện gì, đã biến thành bốn nữ nhân xếp thành tư thế La Hán.

Mà Lạc Dã Nham đúng lúc văng văng rơi vào trên người các nàng.

"A?" Thân thể mềm mại tiếp xúc với thân thể mềm nhũn, ý thức một mảnh trống không Lạc Dã Nham ngẩn người, nghe thấy nữ nhân phía dưới ở kêu thảm thiết, cả người lại bị chấn động.

Nàng đè lên cái gì?

Hình như là người?

Hình như là nữ nhân?

"A?" Phát hiện mình đè lên chính là bốn nữ nhân của hoàng thượng, cả người Lạc Dã Nham sợ tới mức bật dậy, tiếp đó lại ngã trở lại, phía dưới lập tức truyền tới oa oa gào khóc.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Lạc Dã Nham luôn miệng nói xin lỗi, muốn từ đồng người đứng lên, vậy mà nàng đã bị dọa sợ tới mức mất bình tĩnh, càng muốn di chuyển cẩn thận, càng hành động thiếu suy nghĩ, tiếng kêu thảm thiết của nữ nhân phía dưới vang liên tiếp không ngừng.

"Nhanh kéo nàng dậy a ——" Rốt cuộc Triệu Tiệp Dư bị đè ở dưới cùng thống khổ lên tiếng.

Thái giám cung nữ ngây ngốc ở một bên lúc này mới nghĩ đến chức trách cứu vớt chủ tử bọn họ lúc nguy nan, vội vàng muốn kéo Lạc Dã Nham ra.

"Không cần, tự ta đứng dậy là được rồi." Lạc Dã Nham vào lúc này vẫn còn kiên trì nguyên tắc tự mình giải quyết tất cả.

Cung nữ càng lôi nàng dậy, nàng càng muốn tự mình dậy, trong lúc lôi kéo ngược lại khiến thương thế của hạ nhân càng thêm thâm.

Mà Lạc Dã Nham cuối cùng có lẽ là vì không chống được sức kéo của cung nữ, lăn đến một bên cỏ, thật may là trừ trầy da một chút ở ngoài, không có gì đáng ngại.

"Các ngươi vẫn khỏe chứ?" Lạc Dã Nham chịu đựng đau đớn nho nhỏ, ân cần hỏi bốn nữ nhân bị chất thành một đồng thịt trước mắt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được tại sao bốn nữ nhân này có thể chồng lên nhau như vậy.

"Họ có tốt hay không không liên quan đến nàng."

Một giọng nam nghiêm túc lãnh đạm bỗng chốc bay vào trong tai Lạc Dã Nham.

"A?" Lạc Dã Nham quay đầu nhìn lại —— Là Dận Lệ! Tại sao hắn lại ở chỗ này?

"Bây giờ nàng muốn lo lắng chỉ sợ không phải họ, mà là chính nàng." Dận Lệ sắc mặt nghiêm nghị đã báo trước tương lai.

"Ta?" Lạc Dã Nhận đầu vẫn còn mơ hồ đã bị ôm ngang một phen, bị buộc rời đi hiện trường tai nạn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Này, người ở đây làm gì? Ta còn không biết cuối cùng họ bị thế nào. . . . . Người để ta xuống, ta muốn trở lại xem họ thế nào!" Lạc Dã Nhận vừa bị hất ôm trở về tầm cung, vừa buồn bã gọi.

"Các nàng ấy kệ các nàng ấy, nàng là nàng, trước đề ý chính mình quan trọng hơn!" Dận Lệ sắc mặt vẫn khó coi tới cực điểm.

"Tự ta quản tốt ta là được a!" Lạc Dã Nhận không giải thích được nhìn hấn, càng không ngừng muốn giãy giụa ra khỏi ngực của hấn. "Mau buông ta ra á..., nếu không ta sẽ không yên tâm!"

"Có cái gì phải áy náy hay sao?" Dận Lệ nghiêng đầu nhú mày.

Nữ nhân ngu xuẩn này, đã ăn nhiều như vậy vẫn còn hồ đồ, còn giúp người khác nói chuyện. . . . . Thật sự là ngu xuẩn đến cực hạn.

"Dĩ nhiên rất áy náy a! Là ta đề ở trên người họ, nếu họ bị thương là bởi vì ta!" Lạc Dã Nhận nói năng hùng hồn.

"Chẳng lẽ nàng không biết là họ tính kế để nàng đi leo cây sao?" Vừa nghĩ tới nàng lại có thể hoàn toàn không chú ý tánh mạng đi leo cây, hấn liền một phen nổi nóng.

Thật may là ba huynh đệ rành rang kia không có việc gì đã giúp hấn xử lý tất cả, hấn mới có thể có mặt trước tiên tại hiện trường tai nạn.

"Có sao? Rõ ràng là tự ta muốn leo cây, họ còn nói ta không nên trèo a." Lạc Dã Nhận buồn bực nói, hoàn toàn không cho là mình bị tính kế rồi.

"Nàng chính là dễ bị lừa như thế." Dận Lệ hoàn toàn bị sự ngay thẳng của nàng đánh bại. Nữ nhân này chính là đơn thuần làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

"Ta rất dễ lừa gạt sao?" Lạc Dã Nhận liên tục mắc kẹt ở bên trong nghi ngờ. Nàng tuyệt đối không có cảm giác mình rất dễ lừa gạt a.

"Thôi." Dận Lệ quyết định không cùng nàng thảo luận rốt cuộc có người lừa gạt nàng hay không, hoặc là đến tốt cùng nàng có bị lừa gạt hay không, bởi vì nếu mà hấn không có chứng cứ, chỉ sợ cả đời nàng cũng sẽ không tin tưởng nàng bị gạt.

"Thôi cái gì? Người vẫn không trả lời vấn đề của ta." Lạc Dã Nhận kiên trì nghĩ muốn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

Dận Lệ sắc mặt vẫn rất trầm. "Cái này không quan trọng." Trên thực tế, cũng không phải việc này không quan trọng, mà là nàng vô luận như thế nào cũng không thể giác ngộ, hấn nói nhiều hơn nữa cũng uống phí lời.

"Cái gì mới quan trọng?" Lạc Dã Nhận nghi ngờ nhìn chằm chằm vào hấn, vẫn là không rõ tại sao sắc mặt hấn khó nhìn như vậy.

"Nàng." Dận Lệ cho nàng câu trả lời đơn giản vô cùng.

"Ta?" Không nghĩ tới sẽ nghe được đáp án này, trái tim Lạc Dã Nhận bị chấn động, con người ngập nước chớp cũng không chớp nhìn chằm chằm vào hấn.

"Nói! Tại sao lại không đề ý nguy hiểm tính mạng trèo lên cây?" sắc mặt Dận Lệ nặng nề chất vấn nàng

"Không đề ý nguy hiểm tính mạng?" Lạc Dã Nhận lộ ra vẻ mặt nghi ngờ vô cùng. "Nói như người vậy có phải quá mức nghiêm trọng hay không? Leo cây cũng không đề ý nguy hiểm tính mạng có quan hệ gì sao?"

"Thoạt nhìn hình như là không có quan hệ, nhưng mà khi có người rớt xuống, lại vô cùng có quan hệ rồi." Tuấn dung Dận Lệ nặng nề đến cực điểm.

"À?" Lần này bất luận Lạc Dã Nhận ngây thơ đơn thuần vừa đáng yêu như thế nào, cuối cùng nghe cũng đã hiểu hàm ý trong lời nói của Dận Lệ. Nàng le le phần lười. "Ta cũng không phải có ý muốn rơi xuống đó a, là ta không cẩn thận rớt xuống. . . . ."

"Tiểu Dã Nhận nhi của ta. . . . ." Dận Lệ vô cùng bất đắc dĩ thở dài một hơi. "Không có người nào là cố ý từ trên cây rớt xuống? Ta cũng biết rõ nàng là thiếu thận trọng, mà nàng biết sơ ý một chút như vậy có thể sẽ tạo thành hậu quả gì sao?"

"Tạo thành . . . . . Hậu quả là người khác bị ta ép?" Lạc Dã Nhận nghĩ đến hậu quả, lại bắt đầu nóng lòng. "Ta muốn đi xem họ thế nào, người lại không để cho ta đi chăm sóc họ, cái người này rõ ràng chính là muốn ta khó chịu sao!"

"Ta không phải nói tạo thành hậu quả như bây giờ!" Giọng nói nghiêm nghị của Dận Lệ cắt đứt nằng. "Nàng có nghĩ tới nếu thời điểm rút xuống không có ai để cho nàng đè ép, nàng sẽ như thế nào hay không?"

"Ta. . . . ." Lạc Dã Nhận bắt đầu tưởng tượng hậu quả kia. "Hình như nếu mà biết thì rất thê thảm. . . ." Có thể là rơi tan xương nát thịt chứ?

"Cho nên a? Cái người này có tính là không để ý tánh mạng không?"

"Thế nhưng sự việc như thế không có xảy ra, cho nên không tính!"

"Tốt, lần này không tính. Nếu như về sau nàng dám làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa, ta liền —— ta liền ——" hần gát gao nắm tay trắng mảnh khảnh của nàng, cho đến khi nàng đau kêu thành tiếng.

"Đau. . . . ." Lạc Dã Nhận hơi nhíu mày. Thời điểm vừa rồi lăn lộn trên mặt đất, khuỷu tay và đầu gối của nàng đều bị trầy da, lúc đầu không có cảm giác gì, lần này cánh tay bị hần bóp một cái, thức tỉnh cảm giác hình như cả người đều đau, nhất thời gia tăng đau đớn.

"Làm sao vậy?" Dận Lệ nghe nàng kêu đau, ngay lập tức thương yêu cưng chiều yêu mà không lời nào có thể miêu tả được.

"Khuỷu tay và đầu gối của ta hình như bị trầy da." Lạc Dã Nhận vẫn chau mày. "Cảm giác có chút đau."

"Vậy sao?" Dận Lệ vội vàng nhìn thương thế của nàng. Xác thực chỉ là bị thương ngoài da một chút, tự hần có thể xử lý.

"Đúng vậy." Lạc Dã Nhận giống như chim nhỏ gặp rủi ro nhìn hần. "Người không cần tức giận có được hay không? Sau này ta sẽ không leo cây loạn nữa."

"Tại sao còn phải đợi một chút? Người không phải là tùy thời tùy chỗ muốn hôn cứ việc hôn?" Thân thể của nàng đã sớm để cho hần tùy ý sử dụng. "Ta đã nói với người, ta đây lần thứ nhất tuyệt đối sẽ không để cho người hôn vết thương!"

"Nàng chờ một chút nhất định ta sẽ làm sạch vết thương." Dận Lệ tràn đầy tự tin nói. Nàng nhìn bộ dáng hần đắc chí vừa lòng, tâm đề cao cảnh giác thật lớn. "Người sẽ không ở trước mặt hạ nhân ép ta đi vào khuôn khổ chứ? Ta đã nói với người, ta chết cũng không chịu đó!"

"Yên tâm, loại chuyện nhỏ này muốn ở trước mặt mọi người ép nàng đi vào khuôn khổ, thật sự rất không thú vị." Dận Lệ mỉm cười nói. "Muốn ép nàng đi vào khuôn khổ, ta cũng phải làm lớn một chút mới có ý tứ chứ."

"Người. . . . . Người nói cái gì?" Lạc Dã Nhận toàn thân cao thẳng đều phát ra tiếng vang cảnh báo. Người đàn ông này thật sự là quá nguy hiểm, không thể tùy tiện đến gần.

Lúc này, thái giám đã đem vật phẩm Dận Lệ cần đưa đến trước mặt hai người.

"Ta nói, ta muốn giúp nàng làm sạch vết thương." Dận Lệ cầm miếng vải thả vào trong chậu nước thấm ướt, vắt khô, rồi tỉ mỉ lau chùi vết thương của nàng.

"A?" Lạc Dã Nhận ngẩn ra.

Thì ra hần chỉ là. . . . . Làm sạch vết thương?

"Hiện tại biết giữa chúng ta có hiểu lầm rất lớn chứ?" Dận Lệ suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy nàng thật sự là bảo vật khó có thể có được.

"Thì ra là người nói không phải hôn vết thương, mà là làm sạch vết thương?" Lạc Dã Nhận kiêu nhan không khỏi nổi lên đỏ bừng nóng rát.

"Đúng vậy a." Dận Lệ tà tà liếc nhìn nàng. "Làm sao nàng sẽ đem nó trở thành muốn hôn vết thương đây? Ta thật sự là nghĩ mãi không thông."

"Ta. . . . ." Lạc Dã Nhận ấp úng. Ngay cả chính nàng cũng không biết, làm sao sẽ đem làm sạch vết thương nghĩ đến hôn vết thương a.

"Là bởi vì nàng rất hi vọng ta hôn nàng sao?" Bờ môi Dận Lệ nổi lên nụ cười xấu xa.

"Người nào. . . . . Người nào hi vọng người hôn hả ?" Lạc Dã Nhận lại cả lăm.

"Nếu như không phải là hi vọng ta hôn nàng, vì sao nàng lại đem làm sạch trở thành hôn?" Dận Lệ hoàn toàn không bỏ qua một tí cơ hội nào có thể trêu chọc nàng.

"Vây. . . . . Đó là bởi vì trước kia người đã làm quá nhiều, cho nên ta mới không tự chủ được nghĩ đến." Lạc Dã Nhận đem toàn bộ trách nhiệm đẩy hết về trên người hần.

"À? Ta tưởng rằng bởi vì nàng rất muốn, cho nên trực giác nghĩ đi nơi nào. . . . . Không phải sao?" Dận Lệ nâng cao cằm khéo léo của nàng.

"Ta. . . . . Ta mới không có." Lạc Dã Nhận gấp gáp phản bác. "Cho tới bây giờ ta cũng chưa từng có. . . . . Ủm, chủ động"

"Cho nên nàng mới theo bản năng tỏ rõ nàng muốn tâm tình, không phải sao?" Dận Lệ tiếp tục đùa với nàng con chim nhận không biết làm sao này.

"Ta. . . . . Ta nào có! Ta một chút cũng không nghĩ muốn. . . . ." Trời, tại sao bị hấn ngưng mắt nhìn như vậy, nàng nói chuyện càng lúc càng mềm yếu vô lực?

"Nếu một chút nàng cũng không nghĩ muốn, vì sao vẫn nói?" Dận Lệ trong tròng mắt đen long lanh lộ ra nụ cười tà ác.

Lạc Dã Nhận vội vàng giải thích. "Ta thật sự một chút cũng không nghĩ muốn! Ta vừa rồi cũng là bởi vì cho rằng ngươi muốn hôn ta, mới mới vội a."

"Có lẽ là nàng không nghĩ muốn ta hôn nàng, nhưng mà nàng không phải muốn hôn ta sao?" Bên môi Dận Lệ chứa nụ cười cực kỳ mê người.

"A?" Lạc Dã Nhận bị hấn hỏi như vậy, nhất thời ngẩn người.

Nàng không muốn hôn hấn sao? Thành thật mà nói, môi của hấn thật sự đúng là mê người, thật sự hôn rất được. . . . .

Đợi chút, nàng suy nghĩ đi nơi nào rồi?

"Không có. Ta một chút cũng không nghĩ hôn ngươi." Lạc Dã Nhận lắc đầu thật nhanh, phủ nhận quá mức nhanh chóng ngược lại để lộ ra nàng hi vọng.

"Có thật không? Nàng một chút cũng không có nghĩ ra hôn ta sao?" Khóe môi Dận Lệ nở nụ cười hứng thú, tuần nhan lại gần nàng mấy phần, cố ý tiếp tục truy vấn.

"Không có." Lạc Dã Nhận nhe răng liếm láp đầu, không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Ông trời, gương mặt của hấn cách nàng rất gần, hai nàng chẳng những sắp nói không ra lời, hơn nữa còn càng muốn hôn hấn một cái rồi. . . . .

Nàng nhất định là trúng tà rồi, nhất định là như vậy, nàng lại bắt đầu giống như những nữ nhân khác, đối với hấn có loại tâm tình yêu mến. . . . .

"Có thật không?" Dận Lệ con ngươi sáng lóng lánh chống lại con ngươi sáng như tuyết của nàng, tuần dung cách nàng chỉ có gang tấc.

"A. . . . ." Lạc Dã Nhận ngây người, mắt đẹp trong suốt chớp cũng không chớp nhìn tuần nhan của hấn.

Lý trí của nàng còn chưa có tỉnh lại, môi của nàng đã tự động tỉnh, áp lên môi mỏng tà ác lại mê người của hấn.

"Tiểu Dã Nhận nhi của ta, quả nhiên nàng muốn hôn ta. . . . ." Dận Lệ cũng không có xâm nhập hôn nàng, ngược lại ở bờ môi gương ra nụ cười gọi tình.

"A?" Lạc Dã Nhận ngẩn người, Khuôn mặt đỏ bừng. Nàng vừa mới làm cái gì? Nàng hình như kim lòng không được cứ như vậy hôn hấn. . . . .

Đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

"Tiểu Dã Nhận nhi của ta, nàng thật sự thích ta rồi, phải hay không?" Bờ môi Dận Lệ nổi lên nụ cười đắc ý, hỏi nàng đang ngây ngô .

"Cái gì. . . . . Nào có?" Lạc Dã Nhận nhanh chóng phủ nhận, trong lòng lại nghĩ hấn là hoàng thượng, nàng chỉ là một nô tỳ không đáng kể, nàng sao có thể thích hấn?

"Không có sao? Vậy tại sao trong đầu nàng một mực muốn hôn, hơn nữa mới vừa còn chủ động hôn ta?" Dận Lệ đem một vấn đề đối với nàng mà nói hiển nhiên vô cùng khó giải quyết vớt cho nàng.

"A?" Lạc Dã Nhận bị hỏi đến á khẩu không trả lời được. Chủ động mơ tưởng hảo huyền hình như đúng là nàng. . . . .

Nàng vì sao lại kỳ quái như thế này?

A, nhất định là bị tà ma nhập vào thân rồi, chuyện vừa rồi nhất định không phải là nàng làm! Đúng, nhất định là như vậy! Huống chi vừa rồi đầu óc của nàng đích thực cũng không rõ ràng lắm. . . . . Đúng, ngay cả chết cũng không thừa nhận!

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"Tại sao ta không tìm được họ?" Sau khi lấy được tự do, đầu tiên Lạc Dã Nhận nghĩ đến chính là chạy đi tìm mấy nữ nhân bị nàng đè ép, sau khi phát hiện tìm khắp nơi không thấy người, liền lập tức đi đến trước mặt của Dận Lệ.

"Bọn họ là ai?" Dận Lệ cố ý không biết.

"Chính là bọn Vu mỹ nhân a!" Lạc Dã Nhận buồn bực nói."Ta đi tìm các nàng ấy, thái giám cung nữ lại nói họ đã không ở kia rồi. . . . . Cuối cùng các nàng đó nghỉ ngơi ở đâu?"

"Lãnh cung." Dận Lệ dâng tặng hai chữ lời ít mà ý nhiều.

"À?" Lạc Dã Nhận há hốc mồm cứng lưỡi. "Tại sao họ phải ở lãnh cung? Họ không làm gì sai, tại sao người muốn đối với các nàng như vậy?"

"Để cho các nàng ở nơi đây đã là rất tốt." Dận Lệ khẽ nhếch môi, bờ môi giương ra mỉm cười bên trong có mấy phần âm lãnh. "Dám can đảm thiết kế tổn hại nữ nhân của ta, chỉ để cho họ ở lãnh cung, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ đối với các nàng rồi."

"A." Lạc Dã Nhận giống như là nghe hiểu cái gì, nhịp tim đột nhiên lỡ một nhịp đập. "Họ. . . . . Họ làm cái gì sao?"

Đáp án của vấn đề này, chẳng lẽ có liên quan tới nàng chứ?

"Họ để cho nàng leo cây, để cho nàng từ trên cây rớt xuống." Hắn là kiểu nhân vật có thù oán phải trả, nhất là khi thù này có liên quan đến nữ nhân của hắn.

Quả nhiên là như vậy! Lạc Dã Nhận trợn trắng mắt, gấp gáp thở dài một cái. "Ta không phải nói với người, là ta tự mình muốn leo cây, cũng là tự ta rớt xuống sao? Họ làm đệm lưng cho ta, ta đã rất áy náy rồi, cũng bởi vì ta mà bị đẩy vào lãnh cung?"

Nàng lập tức cảm giác mình là nữ nhân tội ác tày trời.

Dận Lệ hừ lạnh một tiếng."Thật may là họ làm đệm lưng cho nàng, nếu không khẳng định ngay cả lãnh cung họ cũng không được."

"Vì sao người không nói lý lẽ như vậy, nói đều không nghe?" Lạc Dã Nhận dò xét hắn một cái, giận hắn không đem lời nàng nói nghe vào trong tai.

"Ta không nói đạo lý? Là chính nàng không có phát hiện ra nguy hiểm." Dận Lệ khẽ nhếch khóe môi, lộ ra độ cong đông lạnh. "Thành thật mà nói, ta đã sớm không muốn các nàng. Cho nên họ còn có thể ở lại trong cung là bởi vì lúc trước ta mò một con mắt nhắm một con mắt. . . . . Hiện tại phạm phải tội lớn ngập trời này, ta không thể tha thứ cho họ!"

"Lỗi nặng ngập trời?" Lạc Dã Nhận càng không thể tưởng tượng nổi. "Đây coi là lỗi nặng ngập trời cái gì? Họ vốn không có sai a!"

Đối mặt với Dận Lệ vẫn hoàn toàn làm cho tình huống không rõ ràng lắm, nàng hít một hơi thật sâu. "Nàng có thể tiếp tục giúp các nàng ấy nói chuyện, thế nhưng cũng sẽ không thay đổi được quyết định của ta."

Lạc Dã Nhận nổi giận. Trong đầu hắn rối cuộc là chứa vật gì, vì sao có chấp như vậy? Đã nói với hắn không phải lỗi của họ rồi, hắn còn trách tội họ!

Thôi! Nàng quyết định trước không để ý tới nam nhân cậy mạnh bá đạo trước mắt này. "Ta không để ý tới người, ta muốn đến lãnh cung nhìn các nàng trước!"

Lời vừa mới nói xong, người của nàng tựa như chim nhận nhanh chóng bay khỏi.

Dận Lệ trừng mắt nhìn chằm chằm hành vi kích động của nàng, quyết định âm thầm đi theo phía sau nàng đến lãnh cung.

Mặc dù những nữ nhân kia bị thương thì bị thương, tàn phế thì tàn phế, nhưng ai biết những nữ nhân lòng dạ độc ác kia có thể lại thiết kế nàng không hề phòng bị hay không?

Mà ai biết, nàng lại có thể đại đột, đã bị thiết kế phải thảm như vậy, còn phải giúp đối phương nói chuyện hay không?

Ai, nữ nhân này quả nhiên là ông trời phải tới khắc chết hắn. . . . .

Đây. . . . . Lãnh cung này hình như là trại tập trung bí mật! Trên mấy tấm đệm đơn giản, mấy nữ nhân nằm gào khóc trên giường.

Lạc Dã Nhận kinh ngạc cực kỳ nhìn một đám người quần đầy vãi trắng trước mắt, hoàn toàn không dám đem các nàng liên tưởng với mấy nữ nhân khí chất cao nhã, xinh đẹp động lòng người trước đây là cùng một người.

Nàng kinh ngạc đến nỗi ngay cả lời đều nói không hết. "Các người. . . . . Các người làm sao vậy?" Xem ra, họ hình như rất thảm, rất thảm, rất thảm.

"Cổ của ta bị đè gãy." Nằm ở trên giường, giọng nói của Vu mỹ nhân đã không giống với quá khứ.

"Eo của ta bị chặt đứt." Triệu Tiệp Dư nói ra thảm thương của mình.

"Hai người chúng ta tay chân cũng bị gãy." Lý Chiêu Dung thay Quách Chiêu Nghi lên tiếng.

"A. . . . ." Thì ra là tình hình tai nạn thật sự thảm nặng như vậy. "Thật xin lỗi, ta thật sự là không là cố ý đâu! Thật xin lỗi. . . . . Muốn ta làm chút gì cho tốt đây?"

"Người cái gì cũng đừng làm!" Các nữ nhân đồng thời gào thét.

Họ nhất trí cho là Lạc Dã Nhận không đơn thuần chỉ là hồ ly tinh, còn là mười phần tai họa! Chỉ cần có nàng xuất hiện, họ sẽ không có chuyện tốt!

Dù nàng ta không phải cố ý, nhưng họ cũng không để cho nàng đến gần họ!

"Nhưng mà. . . . ." Lạc Dã Nhận bị bốn nữ nhân quát tay chân luống cuống. "Nhưng là các người biến thành như vậy, ta thật sự không đành lòng. . . . ."

"Không đành lòng cái gì? Trong lòng người nhất định rất đặc ý, như vậy cũng không có người giành hoàng thượng với người." Quách Chiêu Nghi hừ lạnh một tiếng.

"Không có a." Lạc Dã Nhận bị chất vấn như vậy, sắc mặt nháy mắt chuyển thành tái nhợt. "Ta làm sao có thể nghĩ như vậy?"

"Người nhất định là nghĩ như vậy!" Các nữ nhân trầm miệng một lời nói. "Đi nhanh đi, không nên tới nơi này, chúng ta không muốn nhìn thấy người."

"Ta thật sự không có nghĩ như vậy, ta vẫn. . . . . vẫn. . . . ." Lạc Dã Nhận nghĩ đến việc mình một mực nói tốt về họ trước mặt hoàng thượng. Tại sao họ lại chất vấn nàng như vậy?

"Đừng có mà lèo bèo, chúng ta thật không muốn gặp lại người! Người cứ việc đi lấy lòng hoàng thượng đi! Chỉ là người cũng nên nhớ, hoàng thượng là người bạc tình, có một ngày người sẽ giống như chúng ta vậy!" Lý Chiêu Dung cắn răng nghiêng lợi nói.

"Hoàng thượng không phải như thế. . . . ." Lạc Dã Nhận theo bản năng giúp Dận Lệ nói chuyện. "Ta sẽ gọi hoàng thượng tới nơi này gặp các người!"

Nàng nhất định phải làm cho Dận Lệ đối đãi mấy nữ tử này thật tốt mới được! Tốt nhất đem người thương thể thảm hại nhất trong đó phong làm hoàng hậu, những người khác coi như quý phi!

Cứ quyết định như vậy!

"Tại sao không cần?"

Trong tâm cung hoàng thượng, truyền đến tiếng chất vấn của Lạc Dã Nhận tức giận.

"Tại sao muốn?" Dận Lệ nhướng lông mày anh tuấn, dù bận vẫn ung dung nhìn lửa giận lên cao của nàng.

"Người có biết ta làm thế vì muốn tốt cho người hay không? Họ nói người là người bạc tình, người còn không chứng minh một chút người không phải là người như thế sao?" Lạc Dã Nhận giận đến đôi tay nắm chặt thành quyền.

"Ta chỉ hữu tình đối với nữ nhân ta chân chính yêu thích." Bên môi Dận Lệ bật ra cười yếu ớt. "Ta một chút cũng không muốn làm tình lang."

"Người. . . . ." Lạc Dã Nhận giận đến thiếu chút nữa nói không ra lời. "Người hãy lập họ làm hậu làm phi thì thế nào?"

"Ta đã cho các nàng sự chăm sóc thích đáng nhất rồi, thương thể của các nàng cũng không phải là ta tạo thành, ta còn phải chịu trách nhiệm gì sao?" Dận Lệ khẽ cười nhạt, không nói ra chuyện những nữ nhân này bị đê ở phía dưới, hoàn toàn là huynh đệ của hán giờ trò quý.

Bị hán vừa nói như vậy, Lạc Dã Nhận thoáng chốc không phản bác được. "Vấn đề là, họ cũng đã thảm như vậy, người còn không thương tiếc họ, bộ đáng như vậy không phải nên đối với các nàng rất áy náy sao?"

"Thương yêu họ?" Dận Lệ bĩu khóe môi, mị hoặc trong tròng mắt đen xuyên suốt hiện ra mỉm cười tà ác. "Nàng nói thật một chút, muốn ta thương yêu họ thế nào?" Hán cố ý tăng thêm phát âm ở hai chữ thương yêu, dung nhan tuấn đạt hiện lên thần sắc mập mờ.

"Người. . . . ." Lạc Dã Nhận và hán chung đụng đã lâu, làm sao không biết hán ám chỉ thương yêu là cái gì. "Người thật là tà ác!"

"Đó chỉ là nhu cầu cần thiết của con người mà thôi." Dận Lệ giương nhẹ khóe môi.

Lạc Dã Nhận đột nhiên bị những lời này của hán đánh trúng. "Người làm sự kiện kia, cũng chỉ là vì nhu cầu sao?"

Tại sao sau khi nàng nghe được, đột nhiên cảm thấy tâm đau đớn như là bị kim châm?

"Nàng muốn nghe được cái gì đáp án đây?" Dận Lệ cố ý không cho nàng đáp án rõ ràng, một đôi con mắt lợi hại chăm chú nhìn kiêu nhan thanh tú của nàng.

"Ta. . . . ." Lạc Dã Nhận trong lòng tự hỏi. Nàng muốn nghe được đáp án gì đây?

Không muốn suy nghĩ sâu xa cái vấn đề này, Lạc Dã Nhận nói thật nhanh sang chuyện khác. "Được rồi, hiện tại ta hiểu được lý do ngươi không muốn lập họ làm hậu làm phi. Nhưng tại sao ngươi không thể chỉ là cho các nàng một danh phận?"

"Cũng không hưởng thụ được rồi, có danh phận thật sự tốt hơn sao?" Dận Lệ nhẹ nhàng cười nhạt. "Trong ngoài không nhất trí như vậy, thật sự rất tốt sao?"

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nhận nói: "Không có danh phận cũng được" Tâm tình của nàng bị hấn đánh vỡ. "Vây. . . . ."

"Tên cùng danh phận, cả đời ta đây đều chỉ muốn cho một nữ nhân." Con ngươi đen như mực của Dận Lệ phát sáng gắt gao nhìn chăm chăm dung nhan tinh xảo của nàng, một cái chớp mắt cũng không. "Là nàng, Lạc Dã Nhận, tiểu Dã Nhận nhi của ta. Đến tốt cùng nàng đã chuẩn bị xong để tiếp nhận tất cả hay không?"

Buổi nói chuyện này khiến Lạc Dã Nhận như gặp phải lời công, ngây người như phỗng đứng ở tại chỗ, thật lâu không thể nói thành lời.

Lại là nàng.

Tại sao là nàng? Nàng đến nay vẫn nghĩ mãi không thông.

Hắn giống như là xa cuối chân trời không người nào có thể so sánh, vị vua xa không thể chạm, mà nàng chỉ là con chim nhận hoang đã không cẩn thận bay đến bên cạnh hắn, tại sao hắn vẫn nói nàng là nữ nhân duy nhất có thể lấy được tất cả yêu của hắn?

Nàng có đáng giá không? Nàng muốn thế nào mới có thể biết đến tốt cùng mình có đáng giá hay không? Nếu không phải đáng giá, nàng muốn đổi mặt như thế nào với thịnh tình không thể chối từ này của hắn?

Tại sao thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy hắn không thương, cố tình lựa chọn nàng? Cuối cùng là nơi nào của nàng hấp dẫn hắn? Tại sao nàng thủy chung không nghĩ ra nguyên do?

"Tiểu Lạc."

Vẫn còn ở sững sờ suy nghĩ, giọng nói thanh thúy dễ nghe đã bay vào trong tai Lạc Dã Nhận.

"À?" Thấy trước mắt là ba nữ nhân đó, Lạc Dã Nhận giống như thấy quỷ sợ hết hồn. "Các ngươi. . . . A ——"

Xong đời! Nàng mấy ngày nay bị một đồng chuyện bên cạnh làm điên rồi, hoàn toàn quên mất việc muốn cứu ba cặp tuần nam mỹ nữ này.

"Thế nào? Đáng đáp chúng ta rất đáng sợ sao?" Hoa Nhan Hi chỉ mình, buồn bực nhìn sắc mặt kinh hãi biến thành trắng bệch của Lạc Dã Nhận.

"Không có, không có. . . . . A, thật xin lỗi, thật xin lỗi. . . . ." Lạc Dã Nhận vội vàng cúi người nói xin lỗi với ba nữ nhân. "Ta cho đến bây giờ vẫn là không có đồng ý với hoàng thượng muốn làm hoàng hậu của hắn, may mắn các ngươi còn sống thật tốt! May mắn. . . . ."

"Không sao á. Hoàng thượng có thể là được ngươi hầu hạ thật tốt, gần đây tinh thần sáng khoái, không có muốn trả thù chúng ta, cho nên chúng ta sống rất tốt không cần lo lắng đâu." Hình Y Thảo phát tay một cái, muốn Lạc Dã Nhận không cần để chuyện nhỏ như thế ở trong lòng.

"Vây thì tốt, vậy thì tốt." Lạc Dã Nhận yên lòng vỗ vỗ ngực của mình, môi trái tim lộ ra tươi cười như trút được gánh nặng.

"Đứng rồi, chúng ta tới tìm ngươi, là muốn xem ngươi có gặp phải cái gì khó khăn hay không, chúng ta có thể giúp ngươi." Mai Phụng Tuyết giải thích. "Ngươi cũng biết, chúng ta không thể để cho ngươi gặp phải khó khăn, bởi vì nếu ngươi gặp phải khó khăn, nhất định tâm tình hoàng thượng sẽ không tốt, nếu hoàng thượng tâm tình không tốt, sẽ đem tức giận trút lên trên người chúng ta. . . . . Cho nên chúng ta quyết định nhảy ra làm quân sư của ngươi."

Trên thực tế là bởi vì Dận Lệ nói đám nữ nhân bọn họ không giúp được gì, họ càng muốn vào lúc khẩn cấp xuất hiện gây thêm rắc rối.

Dù thế nào đi nữa bọn hắn là người nhà thân thiết nha, nghĩ cũng biết Dận Lệ không dám đối với các nàng như thế nào. Coi như Dận Lệ thật sự đối với các nàng như thế nào, vẫn là có tướng công của bọn họ chống chọi. Nói tóm lại, vô luận họ làm thế nào, đều không cần phụ trách là được!

Họ không tận lực chơi, như vậy làm sao xứng đáng với mình chứ?

"Trên thực tế ta rất khó nghĩ." Lạc Dã Nhận toàn tâm toàn ý tin tưởng ba nữ nhân lòng dạ xấu xa trước mắt.

"Khó nghĩ cái gì?" Ba đôi mắt to long lanh đồng thời nhìn chăm chăm vào nàng.

"Chính là thế tiếp của hoàng thượng bị tàn phế, ta xin hoàng thượng lập họ làm phi làm hậu, nhưng mà hoàng thượng không chịu." Lạc Dã Nhận cau mày. "Ta vốn cảm thấy hoàng thượng làm như vậy không đúng lắm, vấn đề là cách nói của hoàng thượng cũng không sai, bảo hoàng thượng lập người cái gì cũng không thể làm được làm hậu làm phi, giống như cũng không có nhân đạo, cho nên ta hiện tại rất khổ não. . . . . Khổ não hơn là hoàng thượng lại muốn ta làm hoàng hậu của hắn. . . . . Ta thật không muốn làm hoàng hậu của hắn. . . . ."

"Ngươi thật không muốn làm, vẫn cảm thấy mình không xứng làm?" Một câu nói của Hình Y Thảo hoàn toàn đã đánh vào lòng của Lạc Dã Nhận.

"A. . . . ."

Nàng thật không muốn làm, vẫn cảm thấy mình không xứng làm?

Nàng là thật không muốn làm, vẫn cảm thấy mình không xứng làm?

"Cả hai đều có!" Lạc Dã Nhận nghĩ, cuối cùng quyết định giải quyết dứt khoát, trực tiếp đem hai đáp án nói ra, tránh khỏi phiền toái.

"Có thật không?" Khóe môi Mai Phụng Tuyết hiện ra cười như không cười chất vấn.

"Đương nhiên là thật." Lạc Dã Nhận một mực chắc chắn.

"Nếu chỉ có vậy, vậy chúng ta đã giúp ngươi nghĩ biện pháp rồi." Hình Y Thảo thật sự cũng không tiếp tục chất vấn nàng, rất có nghĩa khí giúp nàng nghĩ biện pháp.

"Tốt!" Lạc Dã Nhận gật đầu thật mạnh. Nghĩ đến không cần trả lời vấn đề trước đó nữa, thì nàng có loại cảm giác được giải thoát.

"Ngươi có nghĩ tới tại sao hoàng thượng muốn ngươi làm hoàng hậu hay không?" Hình Y Thảo thần bí nói. "Có phải là hấn đặc biệt háo sắc hay không?"

"À?" Lạc Dã Nhận bị Hình Y Thảo làm cho không hiểu ra sao. "Đặc biệt háo sắc?" Nàng tái diễn bốn chữ này, sắc mặt đột nhiên không có tiền đồ ửng hồng.

Nếu như đối với làm chuyện kia cũng coi là đặc biệt háo sắc, vậy hấn đích xác là đặc biệt háo sắc á. . . . . Ah, chẳng lẽ nàng đặc biệt có thể ở phương diện này phối hợp hấn, cho nên hấn mới gắt gao bám lấy nàng không thả chứ?

"Ngươi nghĩ đi đâu, sao mặt hồng như vậy?" Mai Phụng Tuyết như tên trộm nhìn Lạc Dã Nhận. "Trong lòng ngươi nghĩ háo sắc gì, tất cả nam nhân nhà bọn họ đều có, cho nên không lý kỳ, chưa tính là đặc biệt háo sắc."

"À?" Khuôn mặt Lạc Dã Nhận càng thêm ửng hồng. Họ lại có thể nhìn ra trong lòng nàng đang suy nghĩ gì, thật sự là. . . . .

"Ta nói đặc biệt háo sắc là hoàng thượng sẽ nghĩ như vậy muốn ngươi làm hoàng hậu, không muốn làm cũng được bởi vì xuất thân của ngươi rất bất đồng." Hình Y Thảo vạch trần trọng điểm. "Có lẽ hoàng thượng đặc biệt thích người xuất thân tỳ nữ cũng không chừng."

"Là thật sao?" Lạc Dã Nhận đột nhiên cá kinh. Đáp án như vậy, vì sao trước kia nàng cũng không nghĩ tới khả năng này?

"Ngươi cũng cảm thấy rất có thể sao?" Hoa Nhan Hi nhảy ra đồng ý với suy đoán của Hình Y Thảo. "Ta vẫn cảm thấy chẳng những không thể không có khả năng, hơn nữa khả năng còn cao vô cùng. Phải biết, tư tưởng nam nhân bọn họ là sinh vật vô cùng kỳ quái, ta dùng ánh mắt của nữ nhân bình thường nhìn bọn họ, không tìm ra thứ gì."

"A?" Lạc Dã Nhận lại sững sốt.

Nàng hình như không có nghĩ qua, điều làm cho Dận Lệ thích chính là tỳ nữ, hơn nữa còn là loại tỳ nữ cấp bậc thấp nhất, cung nữ trong cung đã không có biện pháp thỏa mãn hấn.

"Vậy hiện tại ta nên làm như thế nào đây?" Mặc dù biết có khả năng này, tay chân Lạc Dã Nhận vẫn là luống cuống vô cùng, hoàn toàn không biết phải làm thế nào mới tốt.

"Ta thận trọng hỏi ngươi một vấn đề." Hình Y Thảo đột nhiên mở to một đôi mắt sáng chói nhìn Lạc Dã Nhận.

"Vấn đề gì?" Lạc Dã Nhận ngay tức khắc hỏi lại Hình Y Thảo, con mắt trong suốt nháy mắt cũng không dám nháy mắt.

"Ngươi có phải thật sự rất không muốn làm hoàng hậu hay không? Nếu như ngươi thật sự rất không muốn, chúng ta mới chịu giúp ngươi." Hình Y Thảo nói ra điều kiện họ giúp một tay.

"Thật a, chẳng lẽ còn có thể giả sao?" Mặc dù là Lạc Dã Nhận không chút nghĩ ngợi nói ra đáp án này, thật ra thì nội tâm loáng thoáng rõ ràng, tâm tư của nàng cũng không có đơn thuần như vậy. . . . .

"Vậy đem chuyện này giao cho chúng ta giải quyết là được." Hình Y Thảo vỗ ngực bảo đảm với Lạc Dã Nhận.

Lạc Dã Nhận ngạc nhiên. "Các ngươi muốn làm thế nào?"

"Rất đơn giản, giúp ngươi chọn nhiều mỹ nữ hơn có thể làm cho nam nhân háo sắc này mê đắm, để cho hấn dời lực chú ý từ trên người ngươi qua bọn họ." Hình Y Thảo nói rõ ràng cách làm của các nàng.

"Giúp ta chọn nhiều mỹ nữ?" Một bên Hình Y Thảo dùng sức bảo đảm, bên kia Lạc Dã Nhận vẫn như cũ giống như già cả không hiểu tình huống.

Mai Phụng Tuyết giúp Hình Y Thảo nói nốt. "Chính là giúp ngươi tìm nhiều tỳ nữ xinh đẹp như hoa hơn, ngươi lại mang họ đến cho hoàng thượng gặp mặt một chút, khiến hoàng thượng đem chú ý lực từ trên người ngươi chuyển dời đến trên người các nàng, không phải vừa đúng ý của ngươi rồi sao?"

"Phương pháp này hình như rất tốt." Ngoài mặt Lạc Dã Nhận vô cùng bội phục, trên thực tế nội tâm truyền lại tới đâu đón như kim châm làm khiếp sợ rồi.

Tại sao thời điểm khi nàng nghĩ đến muốn giới thiệu nô tỳ khác cho hoàng thượng biết, tâm sẽ néo đau từng hồi?

"Vậy là người tán thành phương pháp này?" Hình Y Thảo nhướng cao lông mày thanh tú.

"Đương nhiên a." Lạc Dã Nhận đầu tiên là dùng sức gật đầu một cái, sau đó lại nói: "Vấn đề là trong cung chúng ta, muốn đi đâu tìm tỳ nữ xinh đẹp đây?"

"Dĩ nhiên không phải người tìm, là chúng ta đi tìm." Mai Phượng Tuyết nói chuyện đương nhiên.

"Nhưng mà các người không phải là bị nhốt ở trong nhà lao hoàng cung sao? Muốn làm sao tìm được?" Lạc Dã Nhận hỏi xong vấn đề này, lại cảm thấy mình hỏi vô ích rồi.

Phía sau mấy nữ nhân này có nam nhân đi tới đi lui, tới chỗ nào đều không phải là vấn đề a!

"Chúng ta ngay cả nơi này cũng có thể tới, còn có nơi nào không thể đi?" Ba nữ nhân đồng thời dí dỏm mà trừng mắt nhìn Lạc Dã Nhận.

"Ta đã nói với người, sau khi chúng ta tìm được, liền đem người ta trở về chỗ người, người cho hoàng thượng thêm một kinh hi lớn, nhìn hẳn có thích hay không, kiểu này có được hay không?" Hình Y Thảo nói ra đề nghị.

"Được a, được a." Lạc Dã Nhận gật đầu thật nhanh. "Thật may là có các người, nếu không ta ở trong cung không tên không phận, ta cũng không biết làm thế nào mới có thể tìm được mấy tỳ nữ xinh đẹp vào cung." Nàng cảm kích nhìn ba đại mỹ nhân trước mặt.

Bây giờ suy nghĩ một chút, hình như làm người không có danh phận cũng không phải là hoàn toàn không có lợi, ít nhất thời điểm làm chuyện gì sẽ không bị trói tay trói chân. . . . .

Đợi chút, nàng đang suy nghĩ gì?

"Không cần cảm tạ chúng ta, đây chỉ là nhấc tay một cái." Ba mỹ nữ ngoài mặt cười đến vô cùng khách khí, trong lòng tất cả lại đều là cười mờ ám.

Một chiêu khích tướng này, không biết là Lạc Dã Nhận sẽ nổi đóa, hay là Dận Lệ sẽ nổi đóa? Dù sao họ chính là muốn chờ xem kịch vui là được rồi!

"Ách, thật xin lỗi, chúng ta đến dân gian nghe ngóng chung quanh điều tra kết quả, phát hiện tỳ nữ chân chính xinh đẹp, thật sự là không nhiều lắm." Mai Phượng Tuyết nói xin lỗi sâu sắc với Lạc Dã Nhận.

Nữ nhân chân chính xinh đẹp, nếu là xuất thân thấp hèn, hơn phân nửa sẽ không đi làm tỳ nữ, mà là trực tiếp đến thanh lâu trình diện.

"Không có quan hệ." Lạc Dã Nhận khẽ cười yếu ớt, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác vô cùng dễ chịu. "Cho nên các người hoàn toàn không có tìm được người sao?"

Không biết vì sao a, chỗ sâu nhất nội tâm của nàng lại hi vọng họ cũng không tìm được người. . . . . Nàng rốt cuộc là thế nào?

"Chúng ta nghiêm túc như vậy, coi như là đào phía dưới đất, ít nhất cũng phải tìm mấy được mấy người cho đủ số!" Hình Y Thủy cau mày.

"Ách. . . . ." Dưới nền đất? Lạc Dã Nhận tròn mắt há hốc mồm.

Ba nữ nhân này có thể quá nghiêm túc hay không?

"Ít nhất chúng ta tìm được bốn nữ nhân này, để người cống nạp cho hoàng thượng." Hoa Nhan Hi gọi bốn nữ nhân ra. "Ta giới thiệu với người. Đây là Xuân Nhi, đây là Hạ Nhi, đây là Thu Nhi, đây là Đông Nhi."

Xuân, Hạ, Thu, Đông? Quả nhiên là tỳ nữ sẽ có tên. Lạc Dã Nhận vừa nhìn về phía Xuân Hạ Thu Đông trước mắt. "Quả nhiên là đại mỹ nhân." Hơn nữa cả bốn đều là mỹ nhân!

"Cám ơn tiểu thư khích lệ!" Xuân Hạ Thu Đông đồng thời hành lễ với Lạc Dã Nhận.

"Ách, không nên gọi ta tiểu thư." Mặc dù vào cung đã lâu như vậy, nhưng nghe được xưng hô kính trọng, vẫn cảm thấy vô cùng không quen.

"Nhưng người là tiểu thư a." Bốn người Xuân Hạ Thu Đông nhìn nhận vấn đề rất nhất trí.

"Trời!" Thì ra là bốn người này cũng cố chấp giống như nàng. . . . . Đột nhiên Lạc Dã Nhận cảm thấy đầu rất đau.

"Thật sự rất cảm ơn các người." Nàng hướng ba người Mai Phượng Tuyết nói cảm ơn.

"Không cần cảm ơn, nguyên bản chính là chúng ta nên làm." Ba người Mai Phượng Tuyết vội vàng khoát tay, muốn Lạc Dã Nhận không cần nói cảm ơn.

Phải chờ đợi xem kịch vui, đương nhiên phải giao ra sức lực trước! Dù sao sức lực này cũng không phải là họ trả, họ đương nhiên là thoải mái vui vẻ rồi.

"Vẫn là rất cảm ơn các người." Lạc Dã Nhận vẫn đối với ba người Mai Phụng Tuyết gửi lòng biết ơn sâu sắc. "Cảm ơn các người giúp ta nhiều như vậy, cả đời ta sẽ ghi nhớ trong lòng, vĩnh viễn không quên."

"Ách. . . . ." Ba nữ nhân cười có chút xấu hổ.

Mặc dù họ cũng không biết cuối cùng sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng mà trong lòng họ rất mâu thuẫn hi vọng sau khi chuyện xảy ra sẽ làm Lạc Dã Nhận nhớ mãi không quên, rồi lại không muốn Lạc Dã Nhận cũng nhớ mãi không quên với các nàng, như vậy là đủ rồi.

"Ta có tin tức rất tốt muốn nói cho người." Trên mặt Lạc Dã Nhận chứa đầy nụ cười rực rỡ vui vẻ, nói với Dận Lệ.

"Sao?" Dận Lệ tà tà nhún mày. "Ngoại trừ tin tức nàng muốn làm hoàng hậu của ta, đối với ta mà nói đều không xem như là tin tức tốt."

Về mặt hân nói chuyện, giống như đã sớm biết trước cái gì.

"Không nên như vậy đi! Ai nói chỉ có tin tức ta muốn làm hoàng hậu mới là tin tức tốt?" Lạc Dã Nhận nở nụ cười suy sụp đối với câu trả lời của hân cảm thấy vô cùng mất hứng.

Dận Lệ cười nhạt. "Ta cũng chỉ nói thật mà thôi. Đối với nàng nói thật không tốt sao?"

Lạc Dã Nhận ngẩn người. Nói với nàng lời nói thật đương nhiên là tốt vô cùng a, vấn đề là chuyện nàng cần làm cũng thật sự là rất tốt a!

"Người nói thật với ta rất tốt, nhưng ta vẫn còn muốn đem tin tức tốt của ta nói cho người biết." Lạc Dã Nhận vô cùng kiên trì.

"Được." Dận Lệ nhún nhún vai, không có phản ứng quá lớn.

"Xuân Hạ Thu Đông đi ra gặp hoàng thượng." Lạc Dã Nhận đem pháp bảo thần bí gọi mấy nàng kia ra cho Dận Lệ nhìn.

Mà sắc mặt của Dận Lệ, đã bắt đầu khó coi.

Nữ nhân này!

Là thời điểm nên hạ mệnh được rồi !

"Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế." Bốn người Xuân Hạ Thu Đông kính cẩn lễ phép hành lễ với hoàng thượng.

"Các nàng là ai?" Con người đen như mực của Dận Lệ chợt lóe, đôi mắt đen rực cháy, màu quang sắc bén sau khi quét qua dung nhan bốn nữ nhân, lại nhất định trở về trên người Lạc Dã Nhận.

"Là ta đặc biệt tìm các nàng đến làm ứng cử viên cho vị trí hoàng hậu của người a!" Lạc Dã Nhận bắt đầu giải thích dụng tâm quan tâm chăm sóc của mình. "Người vẫn muốn ta làm hoàng hậu, ta nghĩ dụng ý của người có thể có hai loại, loại thứ nhất chính là người thật sự rất thích nô tỳ, loại thứ hai còn lại là người muốn khích lệ toàn bộ tỳ nữ như ta trên đời này, làm cho các nàng biết dù cho là làm tỳ nữ, một ngày cũng có đi lên ngồi vào vị trí hoàng hậu. Nhưng mà ta thật sự không muốn làm hoàng hậu, cho nên ta tìm cho người bốn đại mỹ nhân xuất thân tất cả đều là tỳ nữ. . . . . Ta nghĩ họ sẽ rất vui lòng làm hoàng hậu của người."

"Chẳng lẽ nàng cũng chưa có nghĩ tới, bởi vì ta thật lòng yêu thích nàng, cho nên muốn nàng làm hoàng hậu của ta sao?" Dận Lệ sắc mặt nặng nề hỏi.

Lạc Dã Nhận đột nhiên cả kinh.

Nàng là thật không nghĩ qua ——

Không, thật sự là nàng không nghĩ qua, hay là căn bản nàng cũng không dám nghĩ?

"Ách. . . . ." Lạc Dã Nhận vẫn lựa chọn trốn tránh. "Bây giờ hỏi cái vấn đề này không phải làm mất vui sao? Tại sao người không hưởng dụng mấy nữ nhân trước mắt này thật tốt? Không chừng người cũng sẽ thích họ."

"Được." Dận Lệ tàn nhẫn cười một tiếng, hung hăng gặt đầu. "Nàng muốn ta hưởng dụng, vậy ta liền hưởng dụng." Khóe môi hân nở nụ cười tàn khốc lạnh lẽo.

"A?" Lạc Dã Nhận nghe được lời của hân nói, ngược lại cả người ngây ngốc.

Tại sao nghe được hân nói ra lời khẳng định thì một chút nàng cũng không thấy cao hứng? Ngược lại nội tâm lại vô cùng đau đớn. . . . .

Nàng vẫn còn cảm nhận nội tâm quý dị này cảm xúc thống khổ, nhưng tất cả những gì đã thấy trước mắt càng làm cho nàng khó thừa nhận, hân thật sự bắt đầu hưởng dụng họ ——

Không cần! Đây không phải là nàng muốn! Nàng không muốn phải nhìn những thứ này! Nàng không cần!

"A ——" Lạc Dã Nhận vô ý thức thét ra tiếng chói tai, đôi tay ôm đỉnh đầu đau đớn, sai bước xông ra ngoài.

Bên môi Dận Lệ chậm rãi ngưng ra một tia cười đắc ý, người tựa như tia chớp đuổi theo.

Không cần! Không cần! Không cần!

Lạc Dã Nhận liều mạng lắc đầu xinh xắn, chỉ muốn đem chuyện mới vừa xảy ra từ trong đầu của nàng hoàn toàn vứt đi.

"Tiểu Dã Nhận nhi. . . . ."

Phía sau nàng truyền đến tiếng gọi trầm thấp mà đặc biệt của Dận Lệ, sau đó một đôi bàn tay từ phía sau vòng ôm eo mảnh khảnh của nàng.

"Không nên đụng ta!" Lạc Dã Nhận liều mạng giãy giụa. Nàng một chút cũng không muốn hấn dùng tay đã chạm qua nữ nhân khác tới đụng nàng!

"Tiểu Dã Nhận nhi của ta, bây giờ trong lòng nàng không phải rất thống khổ sao?" Dận Lệ vẫn gắt gao vòng ôm nàng, không có đem kháng cự của nàng để ở trong mắt.

Lạc Dã Nhận quật cường mở to mắt, không nói một câu.

Nàng thật sự rất thống khổ, nàng không muốn hấn đụng nữ nhân khác một chút nào!

Thế nhưng hấn. . . . . Thế nhưng hấn thật sự có ý tứ với nữ nhân khác. . . . .

"Nếu nàng tức giận việc ta đụng nữ nhân khác, đừng quên đó là nàng muốn ta làm." Dận Lệ giọng mang nụ cười nói cho nàng biết.

"Ta muốn ngươi làm, ngươi lại thật sự làm? Ngươi đem ta để ở nơi đâu?" Lạc Dã Nhận đột nhiên sụp đổ, tâm tình càng không thể văn hồi.

"Cho nên rõ ràng nàng rất để ý. . . . . Nếu như nàng để ý ta như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác đẩy ta cho người khác, lại không chấp nhận ta?" Dận Lệ chạm vào dung nhan tỉ mỉ của nàng, con mắt đen như mực phát sáng ngưng mắt nhìn nàng. "Nàng lại đem ta để ở nơi đâu?" Lời của hấn làm Lạc Dã Nhận chấn động á khẩu không trả lời được.

Đúng, nàng có lập trường gì mà mạnh mẽ lên án hấn? Là chính nàng thoái thác hấn a!

Nhưng mà trời mới biết, hiện tại nàng mới phát giác nàng thật sự rất thích hấn! Hơn nữa hoàn toàn không thể tiếp nhận việc hấn ở cùng nữ nhân khác!

Rốt cục trước kia nàng đã làm bao nhiêu chuyện cực kỳ ngu xuẩn đối với hai người mà nói a?

"Thật xin lỗi. . . . ." Lạc Dã Nhận bỗng chốc khóc thút thít, ở trong khuỷu tay hấn xoay người lại, nước mắt rùng rùng nhìn chằm chằm vào hấn. "Thật xin lỗi. . . . . Thật xin lỗi! Ta thật sự là không là cố ý, ta chỉ muốn. . . . . Ta chỉ là vẫn không tin ngươi sẽ yêu ta. . . . . Ta vẫn không tin bản thân ta có thể được ngươi yêu. . . . . Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi. . . . ."

"Nhận nhi. . . . ." Dận Lệ xúc động vuốt ve khuôn mặt bị nước mắt thấm ướt của nàng.

"Ta không muốn lừa gạt ngươi nữa, cũng không muốn lừa gạt chính mình nữa." Lạc Dã Nhận dừng một chút, lấy ánh mắt không sợ nhìn chằm chằm vào hấn. "Ta thật sự rất thích ngươi, cũng là thật sự chờ đợi lấy được sự yêu thương của ngươi, chỉ là bởi vì xuất thân của ta quá kém, cho nên ta vẫn không tin mình đáng giá để ngươi yêu. . . . . Nhưng mà ta không muốn tiếp tục trốn tránh, cũng không muốn tránh né, bởi vì nếu ta vẫn không tin tự vào mình, cuối cùng ta sẽ mất đi ngươi. . . . . Ta không muốn mất đi ngươi, một chút cũng không muốn. . . . ."

"Nhận nhi. . . . ." Dận Lệ cảm động nắm bắt hô tên của nàng.

"Cho nên, bất kể ngươi trả lời thế nào, ta đều muốn nói cho ngươi, ta thật sự vô cùng yêu ngươi, hơn nữa ta nguyện ý tin tưởng ngươi vô điều kiện rằng ngươi thật sự yêu ta." Lạc Dã Nhận hít một hơi thật sâu. "Ngươi nguyện ý cho ta thêm một cơ hội sao?" Nói xong, nàng nín thở trầm ngâm chờ đợi câu trả lời của hấn.

Lâu tựa như đợi một triều đại vậy, cuối cùng Lạc Dã Nhận lấy được đáp án ——

Chỉ thấy môi mông hoàn mỹ của hấn chậm rãi bật ra nụ cười, sau đó nhẹ nhàng gõ đầu, hé mở cánh môi, nói: "Nàng nói xem?"

"A?" Lạc Dã Nhận không nghĩ tới hấn sẽ trả lời như vậy, sững sờ ở tại chỗ không biết nên nói những gì mới phải.

"Nàng không muốn nói, ta sẽ nói." Dận Lệ khẽ cười nhạt, tầm mắt cùng nàng triền miên giao nhau trên không trung. "Vị trí hoàng hậu, cả đời này ta chỉ cho một người, mà tam cung lục viện, từ hôm nay trở đi cũng sẽ chỉ có một nữ nhân, đó chính là nàng. Nàng nói ta đưa cho nàng cơ hội này, nàng còn thích không?"

"Ngươi. . . . ." Lạc Dã Nhận kích động nhảy lên, ôm hấn hôn lại hôn hấn. "Ta yêu ngươi! Ta thật sự thực vô cùng yêu ngươi. . . . ."

Cảm tạ hấn yêu nàng như vậy. Cảm tạ hấn cho tới bây giờ không buông tha, tìm ra yêu của nàng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kết Thúc

"Trời ạ, thân hình của các người đều tốt nha!"

Tiếng than thở vô cùng chân thành bay ra trong bể tắm suối nước nóng sương mù lượn lờ. Chủ nhân của thanh âm thì ra chính là Lạc Dã Nhận, mà hiện tại nàng chăm chú không chuyển con người nhìn ba nữ nhân xích thân lửa thể trước mắt.

"Người đừng nhìn chúng ta, rõ ràng chính người cũng rất đẹp!" Hình Y Thảo nhủ chặt chân mày, ngưng mắt nhìn Lạc Dã Nhận không rảnh để ý vóc người hoàn mỹ.

"Ta rất đáng xem sao?" Lạc Dã Nhận nghi ngờ cúi đầu xem thân thể mềm mại của bản thân, lại nhìn ba nữ nhân trước mắt một chút, vẫn là không tránh khỏi cảm thấy tự ti.

"Đừng rồi! Người không cần nhìn mình như vậy có được hay không? Người nếu xem thường mình như vậy, chúng ta sẽ phải triển khai kỹ thuật quyền rũ, đoạt lấy tướng công người đó!" Mai Phụng Tuyết tựa như nói giỡn quảng ra uy hiếp ngoan độc.

"Không được!" Nàng không cho người khác cùng nàng chia sẻ một người đàn ông!

Dận Lệ là của nàng, vĩnh viễn chỉ có thể là của nàng!

"Cái gì không được?" Ngay cả Hoa Nhan Hi dịu dàng cũng nhảy vào giễu cợt nàng. "Tướng công của người vốn chính là người mà ba nữ nhân chúng ta phải gả a, để cho chúng ta chia sẻ một cái có cái gì không được?"

"Không được là không được á!" Lạc Dã Nhận nóng nảy. "Dận Lệ chỉ có thể là của ta đấy! Các người cũng đã có nam nhân, không cho giành của ta."

Mặc dù khó tránh khỏi vẫn còn tự ti, nhưng hiện tại nàng chính là vô cùng ngang ngược, so với loại khúm núm trước kia, khi đó bộ dáng tam bất ngũ vừa muốn đem Dận Lệ bán ra ngoài thật đúng là giống như hai người khác nhau.

"Tại sao không thể giành với người? Tự người nói vóc người của người lại không tốt bằng chúng ta, vậy để Dận Lệ hưởng dụng chúng ta một cái có cái gì không đúng?" Hình Y Thảo cố ý kích nàng.

"Ta. . . . . Người. . . . ." Lạc Dã Nhận thật đúng là trứng kén, nhanh chóng đỏ mặt. "Câu nói vừa rồi của ta là khiêm nhường chi từ, trên thực tế vóc người của ta có thể so với các người tốt hơn nhiều!"

"Thế này mới đúng a!" Hoa Nhan Hi cười duyên đáng nói. "Nữ nhân có tự tin như vậy, mới đủ để làm hoàng hậu của chúng ta nha!"

Lạc Dã Nhận nghe được câu này, lại chột dạ le lưỡi.

Nàng thật sự có tư cách làm hoàng hậu sao? Thành thật mà nói, nàng còn chưa xác định thế nào.

Nàng chỉ biết, nàng tuyệt đối sẽ không để Dận Lệ bị nữ nhân khác cướp đi, coi như là ba nữ nhân trước mắt này cũng giống vậy —— không bàn nữa!

Lạc Dã Nhận nhẹ chân nhẹ tay, trên người chỉ khoác một cái áo choàng, bên trong không có vật gì —— nàng tính toán cho Dận Lệ một kinh hi ở ngự thư phòng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ngự thư phòng ra, Lạc Dã Nhận chuẩn bị bày ra tư thái dè dặt bỏ nhào vào sọt, không nghĩ tới mình lại thấy hình ảnh ngay cả mình cũng không dám tin tưởng —— trước mắt lại là bốn thân thể không mảnh vải che thân!

Nam nhân là Dận Lệ nàng thích nhất, mà ba nữ nhân còn lại là nàng không có nghĩ sẽ thật sự cấu kết cùng Dận Lệ —— Mai Phụng Tuyết, Hoa Nhan Hi, Hình Y Thảo!

Ba nữ nhân bọn họ lại có thể quyền rũ có thể vỗ về chơi đùa Dận Lệ! Hơn nữa mắt thấy sắp dính vào một chỗ rồi !

"Dận Lệ!" Lạc Dã Nhận thất thanh hét chói tai, muốn ngăn cản chuyện xảy ra trước mắt.

"Làm sao vậy?" Bên cạnh lại truyền đến giọng nói trầm thấp mà yêu ngừ của Dận Lệ. "Nhận nhi, nàng đánh ta thật là đau. . . . ."

"Làm sao người có thể cùng ba nàng quán ở một chỗ?" Lạc Dã Nhận bắt chặp tất cả, bắt đầu tức miệng mắng to.

"À?" Dận Lệ vẻ mặt mê hoặc, hoàn toàn làm không rõ ràng lắm xảy ra chuyện gì. "Ta và ba nữ nhân kia quán ở một chỗ?"

Đem qua hẳn và nàng đại chiến không biết mấy lần, vừa mới ngủ, nào có cơ hội cùng nữ nhân khác dây dưa?

Huống chi phía sau hẳn có nàng, hoàn toàn không muốn cùng nữ nhân khác dây dưa a!

"Người chính là huynh trưởng của ba nữ nhân kia a! Người làm sao có thể bởi vì vóc người các nàng tốt hơn so với ta liền muốn dây dưa với họ? Làm sao người có thể?" Lạc Dã Nhận tức giận vùng lên hai quả đấm, một bộ dáng muốn đánh hẳn như tử.

"Thân hình của các nàng nào có tốt?" Dận Lệ phát hiện sau những lời này, sắc mặt của nàng trở nên càng khó nhìn hơn, vội vàng chuyển lời nói. "Ta là nói, ta đối với các nàng căn bản cũng không có hứng thú. . . . . Vì sao nàng cho rằng ta cầu kết với bọn họ?"

"Nhưng mà rõ ràng ta vừa nhìn thấy các người ở trong thư phòng. . . . ." Lạc Dã Nhận nói đến nơi này mới phát giác dường như không đúng lắm. Nơi này hình như không phải ngự thư phòng, mà là tẩm cung của hẳn. . . . .

"Làm sao vậy?" Dận Lệ nhìn sắc mặt của nàng lúc đỏ lúc trắng, biết trong này nhất định có kỳ quái. "Sẽ không phải là nàng mộng du cái gì chứ?"

"Không có! Ta tuyệt đối không có mộng xuân người thượng nữ nhân khác!" Lạc Dã Nhận vừa nói xong, thật muốn cắn roi đầu lưỡi của mình.

"Có thật không? Vậy là mộng xuân của nàng làm nàng muốn dây dưa với nam nhân khác phải hay không?" Dận Lệ nhìn bộ dáng nàng ngượng ngùng trong lòng một hồi nhộn nhạo.

"Không có. . . . . Dĩ nhiên không có. . . . ." Trong lòng Lạc Dã Nhận âm thầm kêu khổ. Nàng vì sao vô cớ làm ra loại mộng đó?

"Nàng nhất định có! Nhất định là bởi vì ở trong mộng nàng làm ra chuyện có lỗi với ta, cho nên mới cố ý ở lúc tỉnh táo chỉ trích ta, để trốn tránh trách nhiệm."

"Ta không có, ta thật sự không có!" Lạc Dã Nhận trăm miệng cũng không thể bào chữa, không thể làm gì khác hơn là nói thật. "Được rồi, ta xác thực có nằm mơ thấy người cùng các ba nữ nhân cái đó. . . . . Ừ, thật xin lỗi. . . . ."

"Nàng thật quá đáng, lại có thể làm ra mộng như vậy! Ta rõ ràng đối với nàng chung thủy không đổi." Dận Lệ nhìn nàng vẻ mặt áy náy, càng cố gắng trêu chọc nàng.

"Ách. . . . . Thật thật xin lỗi." Lạc Dã Nhận chỉ kém không có dập đầu chịu tội với hẳn thôi.

"Nói xin lỗi có ích lợi gì?" Dận Lệ một bộ dáng chịu hết uất ức.

"Vậy người muốn ta làm sao làm mới bằng lòng tha thứ cho ta?" Lạc Dã Nhận đáng thương hỏi. "Muốn ta như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho nàng?"

Dận Lệ con mắt như mực tà ác xoay chuyển.

Xảy ra chuyện như vậy, không đem nàng giày vò để cho nàng ba ngày ba đêm không xuống giường được, hẳn sao có thể từ bỏ ý đồ đây?

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Quân Tử Chọc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.